

Giới thiệu Nữ Phụ Đa Nhân Cách

Giao dịch sao? Được! tôi sẽ giúp cô.

Cuộc giao dịch diễn ra, cô xuyên đến một nơi mới. Tất cả những gì cô đã phải chịu đựng tôi sẽ giúp cô trả lại họ. Cái gọi là từ thiên đường đến địa ngục tôi sẽ cho họ nếm thử.

Phức Đông An tỉnh dậy một lần nữa, cái vẻ dâm đãng, lẳng lơ chẳng có một chút dấu tích. Cô mê tiền, hám trai? Thay vào đó là sự lạnh lùng đến tận xương tủy.

Một con người nhưng cô lại pha tạp nhiều nhân cách. Cô vốn chẳng màng đến điều tiếng xung quanh. Cô nguyện bán linh hồn để trở thành ác ma, đùa bỡn người khác mới khiến cô thỏa mãn.

Nam chủ, nữ chính thì sao? Cô mới là không chấp bọn rớt não ấy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giao dịch

Trong một không gian tối đen như mực, thiếu nữ một thân áo trắng cứ thế ngồi thần thờ. Máu đỏ thấm đẫm hết một nửa, tuy nhìn vào thật quý dị nhưng lại mang một nét đẹp mê người.

"Cô tỉnh rồi!" Trong không gian ấy lại có một âm thanh thánh thót vang lên.

Cô gái này giờ vẫn ngồi thần thờ, đôi mắt không có tiêu cự dần phục hồi lại chút độ sáng. Cô lẳng lặng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào một chỗ đang hội tụ ánh sáng trong không gian tối đen.

Một bóng dáng mỏng manh hiện ra, toả ra từng đợt sáng nhẹ nhàng. Một cô gái có mái tóc dài tới thắt lưng, đôi mắt hạnh to trông thật đẹp mắt. Mang theo vẻ ngây thơ, như chưa từng trải đời. Nhưng lại toả ra nồng đậm ưu thương.

"Cô có vẻ bình tĩnh hơn tôi tưởng." Trong vầng sáng phát ra âm thanh khẽ thờ dài, nhưng cũng chẳng có ai hồi âm lại cả. Cứ thế không gian lại im lặng lạ thường.

Tiếp tục mãi vẫn không phải là cách hay, cô gái trong vầng sáng lại tiếp tục lên tiếng.

"Cô chắc biết bản thân mình chết rồi nhỉ, cô biết tại sao mình lại ở đây không?"

Cô khẽ nhún mày nhìn lại cô gái trong vầng sáng ấy, cất lên âm thanh hơi khàn khàn nhưng rất dễ nghe.

"Ý tứ gì?"

Từ trong vầng sáng lại toát lên thanh âm vui vẻ, đáp lại cô.

"Cô đã chết tuy không thể sống lại trong thân xác mình, nhưng cô có thể sống lại trong thân xác tôi."

Cô nhếch mép, đáp lại một câu trào phúng.

"Nghĩa vụ và lợi ích?"

Bản thân cô cũng không ngu, bánh từ trên trời rơi xuống cứ thế mà ăn sẽ bị mắc nghẹn chết. Đời này chả ai cho không cả. Nếu muốn cũng phải là buôn bán lời.

"Cô giúp tôi trả thù, còn lợi ích thì từ nay thân xác đó vĩnh viễn là của cô. Hai ta như thế thân cho nhau, tôi chết nhưng cô còn sống." Trong vầng sáng có chút nhạt dần cô gái đó vui vẻ nói.

Lại một tràng im lặng.

Một khoảng thời gian trôi qua cô gái trong vầng sáng có chút lo lắng hỏi.

"Như thế nào? Có muốn làm giao dịch này không?"

"Thành giao." Không một chút do dự cô đáp lại. Không bằng bây giờ chết thì cứ sống lại chơi đùa một chút.

Lúc trước từng vì "hắn", bây giờ là vì cô gái trước mặt này cũng là vì chính bản thân cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Khúc dạo đầu

Cuộc giao dịch được thiết lập, cô gái trong vầng sáng ấy mỉm cười bước gần đến cô. Sau đó đặt nhẹ ngón tay vào tâm mi, cứ thế mọi thứ thật mơ hồ. Cô mất dần đi ý thức, nhưng vẫn thoáng nghe được câu "cảm ơn" vang lên trong trẻo.

----- Tuyển phân cách đáng yêu-----

Trong ý thức mơ hồ, âm thanh trong trẻo của cô gái đó cứ vang lên trong đầu cô.

"Đồng An tỉnh dậy, Phức Đồng An cô nghe tôi nói không? Tỉnh dậy đi, sức tôi có hạn, bây giờ chỉ có thể tự cô vận động. Đồng An!"

Cứ thế lặp đi, lặp lại cô dần cảm thấy con lạnh ập hết vào người. Con lạnh giá ấy khiến cô rùng mình, mở đôi mắt nhìn xung quanh thật khó khăn. Mọi thứ khiến cho cô thấy thật tỉnh táo.

Xung quanh toàn là nước, áp lực của nước cứ thế đập thẳng vào thân hình yếu ớt của cô. Trong màu nền tối đen xen vào vài tia sáng yếu ớt, bọt khí thì nhau nổi lên.

Tình huống quái gì thế này!

Cô nhú mảy, cố ra sức vươn đôi tay, phối hợp với thân người đang nhức mỏi để có thể nhanh chóng lên bờ.

Như một mũi tên, cô lao lên bờ tham lam hít thở không khí. Trong bộ váy mỏng đã bị ướt mem, đầu tóc xoã ra đã bị ướt cần chặt vật bao nhiêu có đủ bấy nhiêu.

Đôi mắt liếc nhanh xung quanh, có gì nhỉ? Tiệc ngoài trời nhỉ? À toàn là quý ông quý bà quyền quý nhĩ, có vài nhóm chụm năm chụm bảy. Còn có cô chị gái tốt bụng đã đẩy cô xuống hồ, bây giờ giả oan ức cùng một đám nam nhân cận kề nữa chứ.

Ai cũng lo chăm chú cho ả ta, chẳng màng gì tới cô cả. Vậy cũng tốt đỡ phiền phức. Trong sự lạnh giá, cất từng bước chân rung rẩy đi vào trong biệt thự.

Thật mệt mỏi làm sao!

À cửa phòng cô ở đâu, đâu nhĩ? A thật tình vẫn chưa có chút kí ức nào cả. A mẹ kiếp muốn đi ngủ quá, toàn thân thật mệt mà.

Nghĩ xong cô cứ hoa hoa lệ lệ ngã xuống sàn mà bất tỉnh.

Khác với bên này, ngoài kia ai cũng vui vẻ không khí hoà hợp gia đình đầm ấm. Tiệc thượng lưu cứ thế tiếp diễn, chẳng ai quan tâm cô gái đáng thương mới rớt xuống nước kia. Tất cả mọi thứ dành cho cô chỉ là sự ghê lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tiếp một thân phận mới

Tiếng gió rít, đập vào khung cửa sổ tạo nên những tiếng lạch cạch.

Cô gái với làn da trắng nhợt, nằm trên giường bệnh lông mi khẽ run. Mở ra đôi mắt màu hổ phách trong suốt kia, khẽ chống đỡ thân thể đau nhứt ngồi dậy.

"Tiểu thư cô tỉnh rồi sao." Âm thanh của một cô người hầu vang lên thập phần mỉa mai.

Phức Đông An khẽ quay đầu lại nhìn ả, là một người hầu khá trẻ nhưng khuôn mặt diện khá nhiều phần son. Ăn mặc áo hơi sê xuống rãnh ngực, mặc chiếc váy đen bó sát để lộ cặp chân dài. Nhìn vào thật đúng là một kẻ không an phận.

"Nước." Đông An lạnh nhạt lên tiếng.

Cô người hầu khẽ nhú mảy, sau lại có thái độ bức dọc đi lấy nước. Nhưng cô cũng chẳng quan tâm, bởi những kẻ cận bã mà phí thời gian thì quả là ngu ngốc mà.

Nâng tay cầm lấy cốc nước uống sạch một hơi, sau lại tiếp tục hỏi.

"Đã mấy ngày?"

Cô người hầu lại bĩu môi, thầm nghĩ thái độ gì đấy. Chơi trò tiết kiệm lời ả, đúng là con đàn bà ngu muội. Mặc dù rất bức nhưng cô phải đáp lại.

"Đã qua 2 ngày, đại thiếu gia kêu người một cứ ở trong này đi. Đừng đi gây rắc rối mãi! "

"Ra ngoài." Điều cần biết đã biết, cô liền ra lệnh đuổi người.

Cô người hầu bất ngờ với sự cắt ngang, trợn mắt dẫm mạnh đôi giày cao gót ra ngoài. Nếu không phải đại thiếu gia nhờ ả chăm sóc cô ả mới là không thêm.

Đông An quay người nhìn khe cửa, sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Cô là Phức Đông An cùng tên với cô chủ, cô chủ đã đổi họ theo họ mẹ. Nên khác họ với ông Anh ruột của mình - Lục Tầm Thu.

Mẹ cô chủ là Phức Mộc Chi, trong lúc vô tình gặp ông Lục Tân đã đem lòng yêu. Hai người sau một thời gian qua lại bà thấy ông là người mộc mạc, dựa vào chính sức mình để phấn đấu càng yêu ông say đắm. Bất chấp sự cấm đoán của gia đình, bà bỏ nhà hỗ trợ ông thành đạt. Sau đó hạ sinh Lục Tầm Thu và Lục Đông An, bà cứ tưởng mình là người hạnh phúc nào ngờ chồng mình lại nuôi tiểu tam.

Bắt đầu vào năm năm trước sau khi ông đem tiểu tam- Trần Thị Ngọc và chấp nhận đưa con Lục Mộng Diệp thì hạnh phúc gia đình cô chủ liền rạn nứt. Từ đó bắt đầu một chuỗi đau khổ của cô chủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Gia tộc

Đông An rũ mắt khẽ thờ dài, thật ra mẹ Phức cũng không cần phải khổ sở như vậy. Ai không biết chứ cô thì biết rất rõ, trước khi mẹ Phức chết đã cho cô cách liên lạc bên dòng ngoại. Ở đây mẹ cô là tiểu công chúa được người người cung chiều. Huống hồ không thiếu gì người thật tâm yêu mẹ, nhưng chính sự cố chấp đó đã hại bà ra đi vĩnh viễn.

Gia tộc Phức rất phức tạp là đại gia tộc cổ xưa, lại có truyền thống yêu quý con cháu mình. Thà rằng cùng đối chứ không để mình mình hưởng phúc, cũng là một gia tộc bao che khuyết điểm. Tuy Phức gia sống tách ra trên đảo như một quốc gia riêng biệt. Nhưng nội tình của đại gia tộc cô vẫn không nên xem thường.

Đây là bí mật mà ngay cả người cha cực phẩm, hay ông Anh kia cũng không biết được. Thậm chí chỉ có tầng cao của giới chính trị và một vài đầu lĩnh hắc đạo mới biết đến Phức gia.

Đưa tay khẽ di di trán mình, Phức Đông An nhớ lại tất cả mẹ để lại, một sợi dây chuyền, một tấm thẻ tài khoản riêng và 50% cổ phần công ty DN của người cha Lâm Tân kia.

Cô phải cầm lấy những thứ đó để mà chuẩn bị giúp cô chủ rửa hận mới được. Cô biết bản thân cô hiện giờ chỉ là một kẻ trắng tay làm sao mà trả thù chứ! Cứ từ từ, từng chút một chơi vậy mới vui chứ!

Đông An khẽ nhẹ khoé môi, đưa tay giặt ra kim truyền nước, tuột xuống giường bệnh đi vào nhà vệ sinh.

Vừa nhìn vào gương khoé môi cô liền giật giật, không tự chủ được liền co rút. Cái quái gì đây? Dung mạo này, nhan sắc này!

Là cô! Trời ạ giống hệt lúc trước nhưng mị hoặc biến đâu mất rồi! Cái thứ nhu nhược trong gương này là cô ư? Trời ạ! Ngất mất!

Tóc dài tới thắt lưng, một màu đỏ chói, đôi mắt hạnh to khẽ chớp môi khẽ chum lại. Đi kèm với làn da tái nhợt này. Ung thư à? Muốn ung thư phải không? Cô chủ cô trả lời tôi coi, chết tiệt!

Qua một đoạn thời gian, bất chấp hình tượng gào thét trong lòng, Đông An liền đối đến độ muốn bất tỉnh thêm lần nữa thì liền gọi người hầu đem cháo

đến. Tuy hương vị thực con mẹ nó khó ăn, nhưng biết sao được. Cô không thể đợi đến lúc người hầu khác tới nấu ăn hay mua đồ tới nỗi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Mỉa mai

Con đói ập đến, mặc kệ như thế nào cô cứ nhắm mà nuốt đại hết muỗng này tới muỗng khác. Làm cô người hầu cứ thế tròn mắt nhìn cô ăn một cách thô bạo.

Cạch! Tiếng cửa phòng nhẹ vang lên, Đông An lại cảm thấy không khí có mùi lạ thường. Cô người hầu nãy giờ hết dậm chân này tới dậm chân kia, đột nhiên im lặng kì cục.

Cô ngược mặt lên nhìn cô người hầu khi không lại đứng khép nép, mặt đỏ ửng một mảng liền gọi lên sự hứng thú của cô nha. Theo bản năng cô liền quay đầu qua cửa, một bóng người cao tầm 1m7 mặc áo blouse trắng bước đến. Khí chất mạnh mẽ lạnh lùng, có thể nói sau từng lớp áo đó là một thân hình rắn chắc. Khuôn mặt hình chữ điền, đôi mắt phượng ẩn sau cặp kính cận là một ánh mắt sắc bén. Chiếc mũi thẳng tắp giấu sau mái tóc xoăn màu nâu hạt dẻ. Mũi khẽ nhếch lên có hàm ý mỉa mai.

À! Không có gì cả, chỉ là một anh chàng đẹp trai thôi. Là bạch mã hoàng tử, đối tượng theo đuổi của hàng loạt cô gái trẻ đang hoài xuân.

Đẹp cái nời ấy!

Mẹ kiếp! Đẹp trai cái nời gì, hoàng tử bạch mã con mẹ nó có chết bản cô nương vẫn nhớ hần là ai. Hần là tên điên ham mê nghiên cứu Hoắc Đình La. Đúng vậy, là một tên điên.

Đông An cô vẫn là không quên ai tặng cho cô những nỗi đau khổ đau nhé, cuộc đời cô thế thậm đến chết là có hần góp phần. Con mẹ nó gặp hần đang đói cũng thành no.

"Cô ra ngoài."

Đông An ngược mặt nhìn cô người hầu bảo, sau đó gạt bát cháo đang ăn dở qua một bên.

Không khí quái dị lạ thường tuy nàng người hầu nuốt tiếc chàng bác sĩ đẹp trai, người ta không phân bác liền cắn răng ra ngoài. Trước khi đi còn không quên quăng một cái mị nhân quyền rũ đâu!

"Lục tiểu thư lại muốn dờ trò quyền rũ trai sao."

Giọng nói của Hoắc Đình La thể hiện sự chán ghét một cách nồng đậm.

Thần kinh! Trong lòng Đông An khinh bỉ hần ngàn lần.

"Khám bệnh thì mời, không thì về đi."

Đông An thờ ơ nhìn ra cửa sổ, cả ánh mắt cũng lười bỏ thí hần.

"Cô đây là đang chơi trò lạc mềm buộc lạc chắc sao."

Hoắc Đình La lại cường điệu thêm giọng điệu chán ghét cô.

Mẹ! Làm ơn đi! Cái đồ thần kinh!

Cô quay sang nhìn thẳng hần, không chút ảm áp, không chút cảm tình cất giọng lạnh tanh, không giấu chút mỉa mai nào

"Anh tưởng mình quan trọng lắm sao?"

Hoắc Đình La bị câu hỏi của cô làm cho im bật. Ánh mắt đó là gì chứ? Quan trọng ư? Kể lúc nào cũng ăn mặc điểm dứa, son phấn đầy tìm lúc nào cũng đeo bám hần. Giờ lại hỏi câu hỏi này, bản thân cô bị ngu chắc? Nếu bảo hần quan trọng với cô hần đây liền kinh tởm. Thật gớm ghiếc!

Hoắc Đình La quay phắt người cứ thế ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Giọng hát buồn

Hít một hơi dài, khẽ nhắm đôi mắt để che đi cảm xúc. Đông An dựa lưng vào thành tường, cảm nhận lấy nỗi xót xa, chua chát của cổ chủ. Làm sao để có thể bảo mình ngừng đau chứ? Chết tiết mà!

Đông An kêu cô người hầu mang điện thoại vào, cầm điện thoại trên tay lên mạng xem chút tin tức. Trong đôi mắt cô xẹt qua chút tính toán.

"Cô về được rồi."

Cô vốn thích yên tĩnh, huống hồ có kẻ cứ đứng đó giám sát chẳng tiện chút nào.

"Nhưng đại thiếu gia bảo tôi chăm sóc cho cô, nhờ lỗi lầm xảy ra làm sao tôi có thể nhìn mặt đại thiếu gia đây." Cô người hầu cao giọng nói.

"Tôi không cần kẻ như cô quan tâm! Cô cũng yên tâm không thấy cô hấn vẫn sống tốt. Đừng có dát vàng lên mặt."

Đông An rất bức mình nha, sống chung với kẻ tự cho là đúng thật rất chán ghét.

"Cô... Cô....". Cô người hầu tức giận nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị ngắt.

"Cút."

Đây là giới hạn, nếu còn không biết điều cô không ngại giết người đâu.

Không khí trầm hẳn đi, như sợ hãi ánh mắt của cô. Cô người hầu liền chạy chộp lấy túi xách, bỏ về.

Đông An đưa tay che đi con mắt trái lại, đây như thói quen đã in sâu trong tiềm thức vậy. Nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ run lên sợ hãi. Nó hằn lên những tia máu, trông mắt dần trở thành màu đục. Con ngươi dần biến thành màu đỏ ghê rợn, còn đầu đôi mắt hồ phách hút hồn nữa.

Khoảng tầm 3s trôi qua, con mắt trái lại trở về bình thường như cũ, dường như chẳng có việc gì xảy ra vậy!

Ngồi nghỉ một lúc, cô liền muốn ra ngoài một chút cho thư thả. Cô mò lên tận sân thượng, nơi đây có lẽ làm cô dễ chịu hơn. Sân thượng không có bóng người, đứng trên cao có thể thu hết mọi thứ vào tầm mắt. Con gió hoà mùi hương đất trời cứ thế dạo qua cô. Thả mình chìm đắm vào đó, cảm giác thật bay bổng thật tự do.

Cô tham lam hít thở, ánh mắt rũ xuống u buồn. Nhẹ nhàng cất lên từng lời ca.

"Muốn đi xa nơi yêu thương mình từng có

Để không nghe thấy giọng nói của Anh bên cạnh

Chẳng mong cơ hội làm lại một lần nữa

Thờ ơ mặc cho nước mắt Anh tuôn vô bờ

Đừng mong cơ hội nếu cảm xúc của Anh luôn đổi thay

Đừng dằn vò thêm hẫy buông tay cho tình yêu như chấp vạ này

Với em tình ta đã nhiều tan vỡ nên giờ sợ tìm em lại yếu đuối lại đau đơn tội cùng

Bên ai có phải không còn ấm áp nên Anh trở về?

Vì nơi này mãi mãi luôn có một người vẫn luôn chờ Anh

Một người luôn giấu nước mắt đằng sau

Cố giả vờ quên rằng tổn thương không còn

Em khôn muốn chúng ta phải trở về sống trong sự nghi ngờ

Vì em còn nhớ ánh mắt vô tâm lúc Anh rời xa

Không một lời nói cứ thế rời em

Biết phải làm sao để giữ Anh ở lại bên cạnh mình... "

[*Tình yêu chấp vá - Mr. Siro*]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cô gái trên sân thượng

Tiếng hát theo con gió vang vẳng trong khoảng trời rộng, từng u buồn lắng đọng trong lời hát vô tình. Đông An cất lên chất giọng, như thể muốn vắt đi hết tất cả nỗi buồn này đi. Mặc cho trời xanh có đẹp đến mấy, lúc này đây trong mắt cô thật tẻ nhạt làm sao.

---- Tuyển phân cách đáng yêu ----

Cạch!

Tiếng cửa nhẹ vang lên, một chàng trai cầm theo bó hoa ly nhẹ bước vào. Hắn khẽ lên tiếng như để thông báo cũng như thể nói với chính mình.

"Mẹ con lại đến thăm mẹ."

Hắn mỉm cười nhìn người phụ nữ trung niên nằm trên giường khắp truyền dịch khắp người gắn máy dây nhợ.

Hắn bước tới đặt bó hoa ly vào trong bình, bước lại gần mẹ mình mà mỉm cười vui vẻ. Nhưng nhìn rõ thì thấy ẩn giấu trong đó là sự chua chát.

Hắn có khuôn mặt thật đẹp cánh môi hồng luôn tiếp bạn bằng nụ cười nhẹ. Mái tóc xoăn nhẹ màu nâu hạt dẻ, mũi cao, kèm theo đôi mắt đen nhánh hút hồn. Thân hình cao ráo, săn chắc làn da trắng. Thật đúng chất của một soái ca ngôn tình.

Hắn là Hứa Duật Chanh, con trai của tập đoàn MXiA. Một trong Top 3 tập đoàn lớn mạnh nhất nước S. Mẹ hắn bị tai nạn, sống đời sống thực vật. Nhưng hắn ngày nào cũng không quên tới thăm mẹ mình.

Hứa Duật Chanh kéo nhẹ vén màn lên, mở cửa sổ ra cho thoáng khí. Vì mẹ hắn ở phòng Vip, nên không gian rất yên tĩnh. Mọi thứ cứ diễn ra như thường ngày, nhưng hôm nay đập vào mắt hắn là một cô gái mái tóc màu đỏ rực, cô đứng trên sân thượng đối diện dãy phòng hắn đứng. Trong mơ hồ hắn nhận ra cô gái này, nhưng hắn lại không biết cô là ai.

Hắn buông khung cửa khẽ tựa người, nhìn cô dang tay với bầu trời, hít hít thở thở trông thật cô quạnh. Rồi hắn thấy cô cất lên giọng ca nhẹ nhàng, trầm lắng kèm theo những lời ca thật buồn. Không hiểu sao khi hắn nghe cô hát, lại bị cuốn theo cảm xúc u buồn. Hắn luôn có thể mỉm cười mọi lúc, nhưng lúc này đây hắn mỉm cười chẳng nổi. Mọi thứ thật ngộp ngạt, làm hắn cảm thấy thật bức mình. Cho tới khi giọng ca đó dừng lại, bóng lưng cô khuất dần. Hắn mới giật mình, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào khoảng sân cô đã đứng. Hắn khẽ thều thào.

"Cô là ai vậy chứ?"

Hắn đóng lại cửa sổ, tới hôn nhẹ trán mẹ mình. Rồi quay người đi, không nói chuyện với mẹ như mọi ngày nữa. Giờ đây trong đầu hắn cứ in hình ảnh cô gái tóc đỏ ấy, giọng ca u buồn vẫn vang lên tròn đầu hắn. Hiện tại hắn muốn quay về điều tra, hắn muốn biết cô là ai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Thức tỉnh

Ài! Thời gian thật nhanh, Đông An chỉ đi dạo một vòng bệnh viện thôi mà đã tới chiều rồi. Cô ra căn tin bệnh viện ăn chút cháo, sau khi thỏa mãn cái bụng nhỏ liền quay về phòng. Chộp lấy điện thoại gửi lấy một mẫu tin nhắn nhỏ, xong xui liền quay sang đánh cờ với chu công.

"Lại gặp nhau rồi."

Trong vầng sáng yếu ớt, cô gái khẽ cười nói.

"Đây là đâu? Cô còn có điều gì muốn nói nữa sao?"

Đông An nhìn khoảng đen nhũn mây, quay lại vàng sáng hỏi.

"Nơi này chỉ là thần thức của cô thôi, đây là lần cuối chúng ta gặp nhau. Khi cô tiếp nhận hết phần kí ức còn lại, kí ức này chỉ còn là một phần nhân cách trong cô. Sau đó cô sẽ hoàn thành quá trình thức tỉnh, trở thành cô thực thụ. Kí ức được cô tiếp nhận sẽ cho cô thấy rõ cảm xúc, bộ mặt, hay nhận thức những người tôi đã trải qua trước khi chết. Tôi dùng hết tinh lực của mình chỉ có thể đưa cô trở về lúc 16 tuổi, nên có một số việc vẫn chưa xảy ra, vẫn chưa muộn đúng không. Tôi hy vọng cô không cô phụ tôi, vì kiếp sau tôi không thể đầu thai mà trực tiếp hồn phi phách tán rồi." Tiếng nói khẽ như chuông bạc truyền vào tai Đông An, tiếng nói ngậm nga làm cô có chút gì đó tiếc nuối cùng buồn bã. Thật giả lẫn lộn, kết cục vẫn chẳng bao giờ công bằng phải không?

"Tôi biết phải làm gì, cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội sống lại lần nữa."

Ánh mắt cô chẳng né tránh nhìn thẳng vào vàng sáng, mỉm cười thật lòng.

"Tôi cũng vậy." Vàng sáng cuối cùng cũng biết mất.

Từ trên đường bệnh cô gái nhũn mây vì đau đớn, thân người khẽ co lại theo từng đợt đau. Dần dà làn da tái nhợt trở nên hồng hào hơn một ít, đôi môi cũng không còn thâm do sử dụng mĩ phẩm quá độ. Mái tóc màu đỏ dần chuyển thành màu bạc kim, cô tựa như biến hoá thành một người khác vậy.

Sáng hôm sau!

Lông mi run nhẹ, Đông An cuối cùng cũng thức giấc. Cơ thể cũng không còn đau đớn nữa, tựa người vào lưng tường cô hít nhẹ một hơi. Nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, cô đưa tay vuốt lại mái tóc rối. Đôi môi câu lên một độ cong xinh đẹp.

"Chào! Tôi chính chính là ác mộng của các người đây! Chuẩn bị tinh thần cho tốt đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Phiên phức

Sau khi VSCN xong, Đông An nhanh chóng làm thủ tục xuất viện. Trong bộ đồ xanh của bệnh viện, cô lạnh lùng, thờ ơ cất bước đi mà không biết mình đã khiến cho bao người phải ngược mắt nhìn. Cô vẫn hồn nhiên không biết, ở một góc trong dãy hành lang bệnh viện có một đạo ánh mắt đắm chiều nhìn cô. Hoắc Đình La nhìn vào mái tóc bạc kim của cô, nhũn mây suy tư.

Ra khỏi bệnh viện ngập ngạt, tâm tình Đông An cũng vui vẻ phần nào. Cô bắt taxi tới khu trung tâm mua sắm, cô cần thay bộ đồ mới với chỉnh chu đầu tóc của mình.

Tới trước cửa trung tâm mua sắm, phải nói sao nhỉ? Cô là tiêu điểm nha, có người tụ lại xì xầm, khinh bỉ, ghen tị... Ôi thôi! Đủ cả, ai biểu cô chủ danh "thơm" lan xa ngàn dặm chi.

Mặc xác ai thế nào làm sao, cô tới quầy trang phục lựa đồ mới. Nhưng cô không tìm phiên phức, phiên phức cũng tìm cô là thế nào?

"Lục tiểu thư muốn lựa đồ nào chúng tôi sẽ giúp tiểu thư lấy, không cần đụng tay vào nhọc sức à." Ý nói "đừng đụng vào làm bẩn, làm nhọc công chúng tôi"

Một cô tiếp viên tự cho là xinh đẹp bước lên nói, trong mắt chứa toàn sự ghen tị với xem thường.

Đông An cũng không nói gì, bước ngang qua cô ta. Tùy tiện xem đồ, chẳng để ý sự mỉa mai của cô ta.

"Cô... Cô..." Cô tiếp viên bất ngờ với hành động của Đông An, nếu là bình thường có lẽ Đông An đã làm âm lên rồi. Nhưng cô ta nào biết Đông An bây giờ đã không còn là Đông An trước đây rồi.

Đông An khẽ nhũn mây với loại người ngu muội này, tiếp tục tìm đồ hợp ý.

"Lục tiểu thư! Cô đây là khinh thường tôi sao? Tuy tôi xuất thân khá giả nhưng tôi trọng mọi người, kính trên nhường dưới. Sống với đồng tiền tự tay mình kiếm được, còn cô tuy cô giàu có nhưng không có nghĩa cô có quyền khinh thường người khác!" Cô tiếp viên cố tình cất cao giọng để gây sự chú ý, với một bộ dáng "Anh hùng chân lĩ" thao thao bất tuyệt.

Và chúc mừng giọng nói của cô đã đạt được hiệu quả như mong muốn, Đông An nhún vai chẳng sao cả. Mọi người tùm lại bàn tán, chê cười, có người còn chụp lại hình. Danh tiếng là gì? Có ăn được không? Vốn xấu sẵn rồi thì cần gì tốt đẹp. Cô muốn diễn tôi bồi, chẳng ngại nha.

Cầm trên tay chiếc Áo sơ mi trắng cổ trụ, vẫn không nhìn cô tiếp viên tùy ý tiếp lời.

"Thì sao?"

"Cô... Lục tiểu thư tôi đang nói chuyện nghiêm túc."

Cầm thêm chiếc quần jean rách gối màu bụi, quay sang bộ dạng ngạc nhiên đáp.

"Mặc cô! Liên quan nhau sao." xong quay vào phòng thay đồ, không ngó ngang gì nữa.

Ai cũng hả hê khinh thường, trong đó cô tiếp viên cảm thấy thật thành tựu. Nhưng phía khung cửa lại có một người thâm chất lưỡi cảm thán, vật nhỏ thật uy vũ nha!

Nếu có Đông An ở đây, không biết có đâm đầu vô tường tự tử không nữa. Cô đã diễn vai ác thế nào còn đứng khen nữa, đúng thật rãnh quá hoá khủng à.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Không phải muốn là được

Sau một hồi lay hoay, từ cửa phòng thay đồ một cô gái nhẹ nhàng bước ra. Không loè loẹt, không hoa mỹ nhưng lại đánh sâu vào ấn tượng của người xung quanh. Mái tóc bạc kim dài buông thả, Áo sơ mi kín đáo, chiếc quần jean rách vá gối kèm theo đôi giày hiệu Nike. Khuôn mặt mang theo biểu tình thờ ơ, đôi mắt hồ phách mang phần lười biếng, môi nhỏ khẽ nhếch lên như có như không thập phần khiêu khích.

Đưa hai tay dứt vào túi quần, bước chân tùy ý, tao nhã. Mang đậm phong cách của một bức tranh thủy mặc, nhẹ nhàng, đậm bạc, không quá nổi trội nhưng tràn đầy năng lượng.

Sau khi thanh toán xong bộ đồ, Đông An cười tà mị nói với cô tiếp viên gây sự lúc nãy.

"Thế nào? Diễn xong một vai diễn "cao thượng", nhưng vẫn phải đứng phục vụ tôi đấy thôi! Thật tội!"

Đông An thừa biết suy nghĩ của ả tất nhiên là không cam tâm rồi, nhưng cô là người cũng còn chút lương thiện nha! Phải chỉ ra cho ả cái gì không phải muốn là được đâu, ả ta muốn thanh cao, đẹp đẽ để mong có một kim chủ ngó ngang tới. Nhưng chẳng phải có hàng ngàn người giống ả sao, chưa chắc đợi tới lượt đã ngủm củ tỏi rồi.

Nói xong một bộ dáng cười ngả ngón bỏ đi, chọc tức người khác như vậy rất vui nha! À cái đó người ta gọi là "cười trên nỗi đau của người khác". Đông An tâm trạng cũng vui vẻ phần nào, liền vào tiệm cắt tóc. Khác với lúc nãy cửa tiệm này tác phong rất được, không có thành kiến với khách hàng, Đông An thầm đánh giá.

Qua một hồi, Đông An lúc này đây là một đầu tóc bạc kim được cắt ngắn, làm tăng nét tinh xảo trên khuôn mặt cô. Đông An cũng khá là một mối vì lời than vãn tiếc nuối của chủ tiệm, biết sao được câu đầu tiên cô nói là "cắt ngắn đi". Khi nghe Đông An nói chủ tiệm còn tưởng mình nghe lầm, vì mái tóc của cô vừa dài vừa xuống mượt mà. Chủ tiệm dự đoán cô hết lần này tới lần khác là dừng cắt, còn có bày ra những kiểu tóc dài đẹp để xoắn uốn lượn. Làm cô suýt nữa muốn đốt luôn cái tiệm rồi.

Ài! Nói ra cũng bị thâm vì cô để tóc dài phiền lắm. Cô rất lười làm tóc là thứ nhất, thứ hai vì khi ra đường gió thổi dễ che tầm nhìn, cái thứ ba vì kiếp trước cô quen để như vậy rồi nên không sửa được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhàm chán!

Quay về cái nơi mà cô từng coi là "nhà" ấy, không thể nói đây quả là một biệt thự đồ sộ. Thiết kế phá cách, tỉ mỉ, chưa kể dọc đường vào biệt thự đó là một vườn hoa xinh đẹp, đài phun nước trắng lẹ. Khắp nơi đều có người hầu trực sẵn, không khí sặc mùi giả tạo, gượng ép. Sao cô lại nhìn không ra được trong mắt họ toàn khinh thường, mỉa mai cô chứ. Hiện tại cũng đã tối, Đông An biết rõ sẽ hội tụ những tạp phẩm không nên gặp nhưng biết sao được, đồ của cô còn ở đây.

"Tiểu thư, lão gia đang cùng mọi người dùng cơm, ngài thì sao?" Đón đầu là Lục quản gia vẫn một nét mặt nghiêm nghị, không nhìn ra ông nghĩ gì, chậm

rãi nói.

"Không cần."

Đông An không có chút hứng thú nào về cái "nhà" này đâu, không muốn đang ăn cơm lại phải mắc nghẹn.

"Tôi về phòng."

Quảng một câu nói cho Lục quân gia xong về phòng, nhưng quá trình thật gian nan phải đi ngang qua phòng ăn liền bị gọi lại.

"Đông An em về rồi, nghe nói em nhập viện, lại đây dùng bữa. Mọi người ai cũng nhớ em cả. "

Người mở miệng không ai khác là Lục Mộng Diệp, ngay tức khắc không khí vui vẻ trong phòng ăn tức khắc đông lại. Ai cũng hướng theo tầm nhìn của Lục Mộng Diệp mà nhìn cô, đây tuyệt đối là xem thường mà. Mặc dù hơi ngạc nhiên với tạo hình, thái độ của cô nhưng họ vẫn nghĩ cô vẫn là "cô". Nên không quá coi trọng sự khác biệt ấy.

"Đúng đó con, lại đây mẹ có hầm canh bồ tõi ăn cho chóng khoẻ." Trần Thị Ngọc thấy cô cũng lập tức bày ra vẻ mẹ hiền, xướng cùng Lục Mộng Diệp.

Đông An thu mọi ánh nhìn vào tầm mắt, cô bỗng thấy thật buồn cười mà. Biết rõ cô nhập viện vậy không tới thăm, nằm tận 3 ngày làm gì thấy bóng ma nào tới hả. Nếu nói không có thời gian? Đừng đùa, không phải vẫn thành thói ngồi ăn cơm vui vẻ đó sao. Giả vờ "thanh cao" sao? Làm ơn nhặt nhều như vậy đủ rồi. Trong chất giọng lạnh dần, Đông An khẽ phun ra một câu, thành công làm Trần Thị Ngọc cứng miệng.

"Bà là mẹ tôi khi nào vậy?"

"Em.. Em nói gì vậy chứ... Dù sao mẹ cũng là vợ ba... Huhu em có ghét chị cũng đừng nói vậy với mẹ... Huhu"

Lục Mộng Diệp nức nở, bản chất làm chị chăm lo em hiếu kính mẹ bộc lộ. Như kiểu Đông An là kẻ đáp hiếp hai mẹ con ả vậy! Nhưng mục đích chỉ để khích người ba đại nhân- Lục Tân kia, tất nhiên để hạ thấp hình tượng trong mắt người Anh kia là không thiếu phần rồi.

"Mày ăn nói hỗn hào gì đó... Mau tới xin lỗi mẹ cùng chị mày. Đừng suốt ngày gây sự, làm mất mặt tao." Lục Tân tức giận nói.

"Ông.. Ông đừng ép con nó mà, nó có nổi khỉ. Là tôi không đứng."

Trần Thị Ngọc rặn ra vài giọt nước mắt cầu xin, ánh mắt vẫn chứa tia hả hê, làm sao mà cô không thấy chứ!

"Bà đừng có mà chiều chuộng nó, nó riết rồi chỉ coi trời bằng vung, cả điều nhỏ nhặt cũng không biết" Lục Tân như rống lên với Đông An.

Cô nói rồi vờ diễn đã nhàm chán rồi, có xem tiếp cũng chỉ là một hương vị tẻ nhạt. Mặc họ cứ tự biên tự diễn cũng không liên quan tới cô, hết vui rồi cứ thế đi thẳng. À cô cũng không quên vớt lại một câu đâu!

"Nhàm chán!"

-----Lời của tác giả-----

Cảm ơn các đọc giả vẫn đang ủng hộ truyện của mì! Mong các bạn vẫn tiếp tục ủng hộ trong thời gian tới.

Tình tiết truyện có lẽ không được nhanh, bởi hiện tại mì không muốn đi quá nhanh nếu làm bạn thấy quá chậm cứ cmt cho mì biết mì sẽ tăng tốc.

Mọi thắc mắc mì sẽ giải đáp trong cmt hoặc mess.

Mì sẽ cố gắng up mỗi ngày một chap, nếu có trục trặc mà quên up vào ngày hôm đó mì sẽ up bù.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nhàm rồi!

Bỏ mặc một đàn heo kêu gào, cuối cùng cũng tới phòng "cô". Đông An nhớ lúc trước chưa kịp về phòng đã ngất rồi, đây là lần đầu tiên cô vô căn phòng này. Ừm, phải nói căn phòng này đậm chất màu mè nha. Màu sắc sỡ lộn xộn chưa nói, đồ cái nào cũng phô trương. Nhìn thật nhứt mắt, cũng may là cô không ở đây.

Đông An bước tới học trang điểm, mở ngăn kín của hộp trang điểm ra, nếu ai không để ý sẽ chẳng phát hiện nổi. Lấy ra một chiếc khoá nhỏ, thiết kế hình trái tim xinh xắn. Cô cầm lấy mở cửa tủ quần áo, góc dưới bên phải có một ngăn kéo bị khoá. Đông An mở ra chiếc hộp gấm là sợi dây chuyền mỏng, mặt dây chuyền là viên kim cương được điêu khắc thành hình nàng tiên. Nhìn vào là biết vật này không tầm thường rồi, vươn tay cô đeo nó lên chiếc cổ trắng xinh của mình, rồi kéo cho nó chui vào trong áo.

Đông An đứng dậy cầm luôn theo một chiếc thẻ đút túi, tập hồ sơ cổ phần ở chỗ luật sư của mẹ. Tạm thời cô cũng yên tâm đôi phần, phui tay nhẹ tay cô đi ra ngoài.

Điều làm cô khá bất ngờ là gặp người "anh hiền" ở đây đấy, người sớm giờ chỉ biết im lặng làm mặt than. Mà kệ, hần ta đối với cô không quan hệ, cứ thể vẫn lạnh nhạt bước ngang qua hần.

"Đợi đã."

Lục Tầm Thu khá bất ngờ với thái độ của cô, liền gọi cô lại. Vốn Đông An không ưa hần, nhưng khi ở trong thân xác này, đối đầu với hần là sớm muộn. Dù gì phân rõ rạch rồi sớm một chút cũng tốt.

"Chuyện gì."

Đông An đút nhẹ hai tay vào túi, lười biếng mở miệng.

"Lục Đông An, đừng có mà ức hiếp Diệp nhi, chuyện quá khứ tại sao lại cứ bắt chấp. Em làm anh quá thất vọng, không thấy hồ thẹn với mẹ trên trời sao? "

Lục Tầm Thu nhú đôi mày, sắc mặt đen thui nói.

" Còn gì nữa?"

Đông An khẽ nhếch miệng xinh đẹp hỏi.

"Diệp nhi có chuyện gì, anh chắc chắn sẽ không bao giờ tha thứ cho em."

Lục Tầm Thu như gần lên với Đông An, hần rất tức giận, em hần lúc nào cũng bày có hãm hại Diệp nhi của hần. Diệp nhi là một con người mỏng manh thuần khiết, hần sao nỡ để Diệp Nhi bị tổn thương đây.

"Phốc xuy —" đáp trả hần là một tràng tiếng cười của Đông An. Cô nên cười cho cô quá đáng thương, hay hần quá ngu muội đây?

"Lục Tổng à, còn biết mẹ trên trời sao? Ngài nói tôi ức hiếp người? Như thế nào kể tôi nghe thử đi! Bất chấp quá khứ, thử tôi cứ khẳng định ngài biết không? Kể tôi nghe thử ngài biết về quá khứ tôi nào, tôi cũng tò lắm đấy! Ngài nói thất vọng về tôi ư, tôi chưa bao giờ bảo ngài kì vọng. Mà từ khi nào ngài có tư cách để thất vọng về tôi, ngài chưa thực sự quan tâm tôi cả, chẳng qua đó là cái trách nhiệm với người đã khuất đúng chứ. Tôi thật sự hối hận đấy, kẻ tôi từng tôn trọng gọi là anh đấy, thực ra chỉ là kẻ cặn bã thôi! Tôi về để lấy thứ của tôi, căn nhà này thật tồi, tôi nửa điểm cũng không muốn quan hệ."

Đôi mắt Đông An hơi híp lại chẳng có ý tốt, cô sớm muộn cũng tính sổ hần. Cứ thể nói hết ra suy nghĩ cũng chẳng sao cả, cô vốn không muốn thứ gọi là hảo cảm của hần đâu.

"À mà Lục tổng, ngài cũng nhầm rồi. Tôi là Phúc Đông An!"

Thấy khuôn mặt như táo bón của hần, Đông An cười ngày càng tươi. Lời nói của cô không chút lưu tình, hần thông minh như vậy chắc cũng rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chuyến bay

Sáng sớm, ở sân bay quốc tế có một cô gái tóc trắng, diện một cây đen trông thật bất mắt. Đó không ai khác chính là Đông An, dưới con mắt soi mói của mọi người cô vẫn ung dung, thong thả lên máy bay.

Ngồi trên dãy ghế Vip, cô đeo tai phone vào nghe. Thú thật hôm nay cô hơi mệt, bản thân hôm qua không ngủ đủ giấc. Sau khi ra khỏi căn nhà đó, cô đã thuê khách sạn nghỉ qua đêm. Nhưng hôm qua không hiểu sao cô cứ trằn trọc mãi không ngủ được. Chuẩn bị đối mặt với những người thân mới, trong cô có gì đó nhộn nhạo, có chút gì đó mong chờ.

Còn 5 phút nữa máy bay sẽ khởi hành, hành khách cũng khá nhiều. Bỗng nhiên cạnh bên cô có người ngồi vào, tuy không có gì to tát nhưng hần mang đến cho cô cảm giác rất dị. Ừm bản thân hần cũng một cây đen, chưa kể hần còn đội mũ, bịt khẩu trang, đeo kính. Thật giống như một thành phần khủng

bố mà!

"E hèm..."

Như phác giác được ánh mắt của cô hần khê háng giọng. Cảm giác bản thân cũng hơi lổ, Đông An liền lôi laptop đòi mới ra sai. Cô thông báo cho người đem xe tới sân bay, để tiện cho việc cô đi lại, cô không thích người khác đón đưa.

Xong xuôi cô đóng laptop lại nhắm mắt dưỡng thần, ai dè cô liền ngủ luôn.

"Ủây...này dậy mau!"

Một âm thanh khàn khàn kêu lên, Đông An giật mình tỉnh dậy. Dương đôi mắt dề phòng xung quanh, tất thấy chỉ là bản năng. Đông An hơi nhũu mảy, thì ra đã tới nơi, nhưng từ khi nào cô lại ngủ sâu tới mức không dề phòng gì cả. Thật nguy hiểm!

Chìm đắm trong suy nghĩ chính mình, Đông An không phát giác được khuôn mặt ngày càng đen của ai kia. Thấy người kia cứ ngo ngác bỏ qua hần, hần bực dọc đứng phắc dậy, bỏ đi. Đứng là si nhục mà! Hần đường là ảnh đế nổi tiếng, bận trăm công nghìn việc. Vậy mà cho con nhóc đó mượn vai ngủ, chưa kể hần không hiểu sao lại không muốn hất ra. Cuối cùng cả lời cảm ơn cũng không nhận được, hần về chắc chắn sẽ hỏi thăm thật kĩ quản lí đặt cho hần chuyến bay này.

Hần có lẽ đã quên tạo hình của hần hiện tại, không một chỗ hở thì lấy gì mà nhận dạng. Chưa kể nếu có biết thì Đông An chắc chắn cũng chả dề ý, cho nên cũng đừng tự tin thái quá.

Thấy người kia bỏ đi, Đông An nhún vai không sao cả. Xong cũng đi xuống sân bay, dạo một vòng WC chỉnh chu lại bản thân. Đông An liền bước tới quầy tiếp tân, chờ nhận xe của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chạy

Lúc xe vừa được gửi đến, Đông An liền theo hướng dẫn của nhân Viên xuống tầng hầm nhận xe. Ngồi vào con ferrari đỏ, cô đánh tay lái hướng lên mặt đường. Cô vẫn ung dung không biết một sự kiện đang đón đầu chào cô.

Phía bên chàng trai mang danh ảnh đế lúc nãy, một bộ dạng thanh lịch được thay ra. Khác với tạo hình phòng vệ toàn thân thì Anh đã đổi phong cách thoáng hơn. Một chiếc Áo sơ mi đen, kem theo chiếc quần tây tối mát cá. Đôi giày đen bọc toàn chân, trên mặt chỉ có mắt kính làm phụ kiện, còn có đeo thêm chiếc khẩu trang y tế.

Sau chuyến máy bay bực bội, hần chỉnh chu lại bản thân một tí khiến tâm trạng hậm hực cũng bớt đi. Hần đang hứng trí được gặp người bạn thân của mình, không biết đã bao lâu rồi hần mới có một kì nghỉ đáng hoàng ả. Trong trại thái hưng phấn, hần ra khỏi cửa sân bay vô tình va mạnh vào một cô gái. Làm cho hần chao đảo khẩu trang bị rơi ra, mắt kính cũng bị lệch đi.

"AAAAAA..."

Cô gái nhỏ bị va té, đang tính quay lại nạt nộ thì thấy hần. Vừa ngo ngẩn được 1s cô đã hết ảm lên. Làm cho hần với người xung quanh vừa giật mình vừa chú ý tới đây.

"TRỜI Ạ! DIỆP LAM! AAAAA ĐẠI THẦN LÒNG EM!!!! "

Dường như không thể tin được cô tròn to mắt nhìn hần, cô cảm thấy lòng lâng lâng đó là đại thần. Là ảnh đế là idol lòng cô.

Diệp Lam hần cũng giật mình, xong mới nhớ khẩu trang che mặt cũng rớt. Hần muốn dấu cũng không được.

Dường như ngay lập tức, toàn sân bay ngập tràn trong kích động. Tiếng hét của các nữ sinh không thể nói có thể khiến cho người khác điếc luôn cả tai. Hết tốp này tới tốp kia kích động nhào tới chỗ hần không ngừng hò hét.

"ĐẠI THẦN!!! CHO EM XIN CHỮ KÍ!!! "

"DIỆP LAM, EM YÊU ANH"

"DIỆP LAM, CHỤP CHUNG VỚI EM TẤM HÌNH"

"TRỜI OI!!! THẬT LÀ DIỆP LAM"

"EM YÊU ANH ẮNH ĐỂ LÒNG EM"

"DIỆP LAM QUAY LẠI NHÌN EM MỘT CÁI THÔI"

"DIỆP LAM CHO EM XIN SỐ ĐIỆN THOẠI"

...

Một tràng náo động, Diệp Lam nhìn mà mồ hôi hột muốn tuông rơi. Cảnh này quen chứ! Hề ở đâu hần xuất hiện là nháo nhào một đoàn. Nhưng là hần đều có quản lý cùng vệ sĩ đi chung, muốn đứng gần hần cũng không có cửa. Mà bây giờ hần chỉ có đơn phương độc mã, hần cảm thấy số phận con kiến sắp bị dẫm đạp của hần rồi.

Mặc kệ cô nàng trước mặt hưng phấn chớp lấy hần, hần liền tháo ra buông tay bỏ chạy. Thương hoa tiếc ngọc gì chứ, phía sau còn có một đàn kia. Ai thương tiếc cho hần đây, cho nên ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giúp hần chạy

Diệp Lam hốt hải chạy lo sợ bị chớp, thì vừa hay có một chiếc Ferrari màu đỏ đang từ tầng hầm chạy lên. Hần như bắt được cọng cỏ cứu mạng, phóng thật nhanh nhảy lên chiếc xe. Quay lại thấy một đồng người vẫn đuổi theo hần hò hét, hần liền quay lại bảo một câu không đầu không cuối.

"Chạy!"

Đông An vừa lái xe vừa suy nghĩ nên độ lại con xe này, thì bỗng dưng một người nhào vào xe cô. Chưa kể phía sau là hàng khuyến mãi gì vậy, cả bảy đàn luôn à. Thấy hần bảo chạy, cô cũng không hơi đâu ý kiến bây giờ được. Không hai lời liền nhấn ga phóng đi như bay, bỏ mặt một đám đằng sau than vãn nuối tiếc.

Chạy được một đoạn khá xa, hần liền quay sang nói với cô.

"Chúng ta hoà."

Một đoạn đường chẳng ai nói câu gì, bỗng nhiên hần mở miệng khiến Đông An cảm thấy quý dị chưa kể nói một câu mà cô chả hiểu gì. Nhưng hần có lẽ thấy được vẻ mặt mờ mịt của cô, lại cất giọng giải thích.

"Cái đó... Trên máy bay tôi cho cô mượn vai ngủ...giờ cô giúp tôi thoát khỏi mớ đặng sau kia."

Đông An thấy hần nói vậy cũng mới biết, thảo nào nghe giọng có chút quen. Hần là người đánh thức cô dậy, lúc trên máy bay thấy thái độ của hần hơi lạ. Đông An không thích tiếp xúc người lạ, thấy hần cũng không tới nỗi nào. Cô cũng hoà hoãn hơn một xíu, đáp lời hần.

"Ừ, có qua có lại."

Diệp Lam cũng hơi giật mình với thái độ của cô, dường như cô không có bị mê hoặc bởi nhan sắc của hần. Giống như kiểu cô không hề biết đến hần, à không là không thèm quan tâm đến.

Bản thân Diệp Lam vốn rất nổi tiếng, tới đâu không ai là không biết hần cả. Vốn hần nhảy lên xe của cô, cũng chuẩn bị tâm lý đối mặt với fan cuồng. Hần thừa biết hần không thoát khỏi nhưng thà là một người, còn đỡ hơn bị ép dưới vạn người kia. Nhưng mà Diệp Lam hần đã làm rồi, cả ánh mắt cô cũng lười cho hần. Làm hần chỉ biết câm nín, muốn tìm nơi để vẽ vòng tròn. Chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, thì giọng nói của cô lại cất lên. Lạnh băng làm cho hần bất giác rợn sống lưng.

"Bám chắc! "

Đông An vừa thông báo động cho hần, liền dậm chân vào chân ga thật mạnh.

Đoàng!

-----Lời Của Tác Giả-----

Cả chục chap rồi Chị An vẫn chưa về tới gia tộc nhưng không phải lỗi của mị đâu!

Hôm qua quên up chap do mị ham chơi quên cmmr!

Ai mong chờ chap mới không? Cmt cho con tìm bé bông của mị biết đi! _(3√<)_

(°, °) *Hồi hộp-ing*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Trò rượt đuổi

Từ phía đằng sau, một chiếc xe đen đuổi theo. Đông An khẽ rủa thầm trong lòng, từ khi nào mà ám sát cứ như việc rao bán bên đường. Mẹ kiếp! Tùy tiện bay một chuyến mà cũng gặp đủ thứ chuyện. Giờ thì hay rồi, đối phương có mang theo súng, chắc chắn là có chuẩn bị trước. Chưa kể thân thủ chắc cũng không tầm thường, nhìn là biết một lũ khó xoi.

Vốn ban đầu Đông An không định cùng tên bên cạnh này đi chung, chỉ nghĩ chạy thoát một chút rồi cho hắn bắt taxi hẹn đường ai nấy đi. Nhưng càng đi càng thấy không ổn, bây giờ là tầm trưa có lẽ không nhiều người đi. Nhưng tuyệt đối không phải không thấy một bóng dáng xe nào, thành phố không tập nập thì còn gọi là thành phố sao? Lại phía sau thì luôn có một chiếc xe, luôn bám theo một khoảng cách nhất định.

Chiếc xe đó cũng không phải xe thường, thông qua kính chiếu hậu Đông An có thể khẳng định chắc chắn điều này. Chiếc xe đó được độ lại, toàn đồ tấn tiến từ lớp, kính hay động cơ... Mẹ nó! Gặp xã hội đen chính cống!

Đông An có ức chế cảm xúc muốn quay sang bẻ cổ tên sao chổi kia, hình như từ khi gặp hắn số cô liền gắn với một chữ chạy. Cô dám chắc rằng hành động của cô không ai biết, bởi vốn họ chẳng quan tâm đến. Thành phố này cô cũng không gây thù với ai, mà với bản tính cẩn thận của cô cũng khó ai biết được hành tung. Cho nên bọn đằng sau bám theo kết quả là rơi trên đầu Diệp Lam rồi.

Đưa tay lấy ra một khẩu súng nhỏ, được giấu dưới ghế xe. Đông An liền ném qua cho Diệp Lam.

"Bắn đi!"

Diệp Lam tiếp súng, quay lại canh tròng lớp xe mà bắn, có thể nói kĩ thuật hắn khá tốt. Nhưng lớp xe chống đạn nên vẫn chưa có dấu hiệu nổ lớp làm không khí càng thêm khẩn trương.

Đông An đánh tay lái lạng lách, né đạn công kích từ phía đằng sau. Tiếng đạn va chạm kim loại, kêu lên những âm thanh không ngừng. Đạn bắn trúng gương chiếu hậu làm nứt bể mặt, tầm nhìn của Đông An càng thêm khó.

Keng! Keng! Keng!

Một loạt đạn được bắn đi, Đông An cùng Diệp Lam đều cúi người né đi. Bản thân Diệp Lam lạnh lặn, nhưng Đông An thì không may tới thế. Đạn xẹt qua bả vai cô, làm rách chiếc Áo máu tươi chảy ra, làm xộc vào mũi mùi tanh của máu.

-----Lời Của Tác Giả-----

Vốn cho Chị An về gia tộc một cái roet nhưng mà thôi cho Chị An gần Anh Diệp vài phút giây vậy!

Tác giả thiệt có tâm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17: Thoát

"Không sao chứ!"

Diệp Lam thấy vết thương trên vai Đông An vội quay qua hỏi, không biết tại sao nhưng hắn cảm thấy bọn đằng sau thật đáng chết. Bình thường ám sát hắn có lẽ hắn có hứng thú đùa giỡn một tí, nhưng hiện tại làm cô gái nhỏ bên cạnh hắn bị thương. Hắn thực tức giận, lần này trở về phải dọn dẹp thật tốt. Riết rồi tùy tiện giở trò, bọn ruồi bọ lại muốn leo lên ghế của hắn ngồi sao. Hắn sẽ không tiếc nhân từ "báo đáp" đâu!

"Còn sống."

Đồng An thấy hấn hỏi, nhàn nhạt lên tiếng. Nhưng trong lòng thâm si vả. Sao trăng gì đang yên đang lành, lại bị người bám theo đuổi giết. Còn không phải tại hấn sao, mẹ nó! Đồ sao chó! Cô mới là không muốn giao chiến quá sớm, không phải vì cô sợ. Mà vì thân thể này chưa rèn luyện, quá yếu đuối. Cô mới là không muốn chưa làm gì hết mà đoán mệnh đầu.

Chiếc xe đằng sau vẫn cứ bám theo, không ngừng nổ súng. Diệp Lam quay người lại áp gần ghế, khác mọi lần. Lần này hấn nhắm ngay tâm mi của tên mặc vest đen, thò đầu ra cửa sổ.

Đoàng!

Tên vest đen chết không nhắm mắt, chiếc súng của hấn rớt lạch cạch xuống lề đường. Diệp Lam thấy hấn chết, vẻ mặt không chút tiếc thương nào, thậm chí sắc mặt ngày càng lạnh. Nếu thủ hạ hấn ở đây, hấn đảm bảo sẽ không cho tên đó chết dễ dàng như vậy.

Tốc độ xe của Đồng An rất nhanh, xe bám theo cũng nhanh không kém. Đồng An nhấn ga nhanh hơn xiu nữa, chọt cô nhấn mạnh phanh. Đánh tay lái một vòng cung đẹp đẽ, động cơ như đông cứng lại. Bốn chiếc bánh kẹt thật chặt, tốc độ làm chiếc xe ma sát trên mặt đường. Bốn bánh xe in lại những vết đen, Đồng An khẽ cười, đôi môi nhấp nháy loé lên sự vui vẻ.

"Tới rồi!"

Qua 3s Đồng An lại nhấn mạnh chân phanh, lao đi trên đường cao tốc.

Kít!!! Rầm!!!

Chiếc xe đằng sau đâm vô vạch chắn đường, cú đâm đẩy không tệ đầu. Cô quên mất là nhắc cho chiếc xe ấy phía trước là một khúc cua vòng rồi. Ấy ya thiệt làm người ta đau lòng mà, chiếc xe đó đầu tư không ít tiền đâu. Đúng vậy cô rất lo cho chiếc xe đó, chứ còn người? Xin lỗi nha! Cô mới là không ngu như vậy. Người ta giết mình, mình còn đem dao cho người ta sao? Nằm mơ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lấy thân báo đáp

Đồng An vẫn cho chiếc xe tiếp tục chạy, ai biết được có bị đuổi theo nữa hay không.

Diệp Lam đưa tay xé Áo, một bên ân cần giúp cô băng vết thương. Mặc dù không giúp gì nhiều, ít ra cũng có tác dụng cầm máu. Diệp Lam quay sang nhìn cô có chút mỉm môi bảo.

"Lần này, thật có lỗi."

Đồng An thấy hấn xin lỗi, cũng thẳng thừng thừa nhận.

"Ừ."

Diệp Lam liền ngay về mặt thâm tình.

"Kiếp nạn lần này cũng may là có cô giúp đỡ, nên tôi... Tôi quyết định lấy thân báo đáp!"

Đồng An vừa nghe hấn nói xong liền tay run lấy bấy, khoé miệng co rút. Em gái Anh! Mẹ nó thôi đi! Thời đại nào rồi, thời xưa khuê nữ kim phòng còn có thể lấy thân báo đáp. Giờ hấn không thể "Anh hùng cứu mỹ nhân", còn đòi lấy thân đáp. Thân cô còn lo chưa xong, đáp thêm trái bom hẹn giờ là hấn. Có nước, tán xác lúc nào không hay. Bộ hấn không có lí do nào hợp lí hơn hả, đừng tưởng cô không biết hấn đang ôm tồ mò cùng tính toán cô nha! Lúc hấn bắn chết tên kia cứ lia mắt nhìn cô, là cô đã nghi rồi.

"Khỏi."

Đồng An vội từ chối, nói không ngoa chứ mang theo một người đẹp như hấn, mặc dù cô không quan tâm nhưng lại rất dễ kéo thù hận của nữ nhân a. Cô nhớ lúc đầu nam nhân thấy cô, hận không thể cách xa nửa địa cầu. Thế nào mà tên điên này lại muốn bám theo à.

"Thế nhưng mà..."

Chưa kịp để Diệp Lam nói hết câu, Đồng An đã ngắt lời hấn.

"Tôi thích sông phẳng, không thích nhân tình." Đặc biệt là máu mù tình thâm, trong lòng cô thâm bổ sung.

Mấy cái ân tình thâm thiết chó má gì, ngay cả ba cùng Anh còn có thể dồn con ruột vào chỗ chết thì còn điều gì để nói sao. Thôi đi! Bớt ngoa làm ra về

xa hoa kiều quý. Chuyện gì cứ tiền bạc sông phẳng là xong. Cứ thế Đông An đọc dây số ngân hàng cho Diệp Lam, bảo hán tùy thời chuyển tiền vào. Kẽ như hán tiền chắc chắn không thiếu, cô lại rất cần tiền không phải sao.

Kít!!!

" Xuống được rồi."

Đông An dừng xe lại, nhàn nhạp bảo hán. Cô thiệt không muốn dây dưa, biết đâu chập nữa lại bị người bám theo thì khổ.

" Đây ở đây đường vắng, không bóng xe, làm sao cô nhẫn tâm nhìn tôi cuốc bộ như vậy."

Diệp Lam ngờ ngác bị đẩy xuống xe, liền nhảy lên tố cáo. Ở đây không có taxi làm sao hán có thể đi được, chưa kể hán quên vali đồ điện thoại ở sân bay luôn rồi.

" Đó là việc của Anh, tôi không liên quan."

Dứt câu Đông An liền lái xe rời đi, để lại một người âm thầm rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hấn có em?

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa chậm chậm vang lên.

" Vào đi!"

Người đàn ông đưa lưng về phía cửa, nhàn nhạp lên tiếng. Một mái tóc phon phớt bạc xen lẫn vào tóc đen, được chuốt gọn tinh tế. Ông mặc một bộ tây phục, không giặt tự uy. Hắc mầu sắc xảo, khiến người khác sinh ra lòng nể phục.

" Gia gia cho gọi con."

Từ phía cửa bước vào là một chàng trai trẻ, khí chất lịch lãm mười phần. Thủy chung là khuôn mặt ôn nhu, tiêu sái. Hấn có chất giọng êm ả như dòng suối, nhưng ẩn nhẫn vẫn chút xa cách. Chỉ đối với người gia gia trước mặt cùng gia đình mới khiến hấn gạt bỏ đi lạnh lùng. Trên người là một bộ đồ thể thao, mái tóc đen hơi hơi rối, trên trán phủ một tầng mồ hôi mỏng. Rõ ràng là vừa mới rèn luyện về xong, đối với người gia gia này luôn kính nể, yêu mến, trực tiếp chạy đến khi nghe lời cho gọi.

" Con đó, có thể tắm rửa trước rồi tới gặp ta được mà, cần gì phải vội như thế hả."

Nhìn thấy hấn ông liền nhu hoà đi không ít.

" Làm sao con có thể để lão gia gia ngài đợi đây."

Hấn mỉm cười, đáp lời. Gia gia này của hấn lúc nào cũng cưng chiều con cháu như vậy. Khác với bộ dáng cương nghị khi xử lý chuyện gia tộc nhà. Hấn thật thích gia gia, thật hiếm người như vậy.

" Ài, được rồi. Con còn nhớ cô út không?"

Ông vừa dứt lời, liền cảm thấy không khí trầm xuống. Toà ra nòng đậm bi thương. Hấn hơi sùng sốt một xú liền hỏi lại.

" Gia gia ý người là cô Mộc Chi của con sao?"

Ông khẽ gật đầu, xem như giải thích.

" Gia gia rốt cuộc có chuyện gì, người... Tại sao...người nói cô có chuyện gì sao?"

Hấn hơi kích động, hỏi ngược lại.

"Chuyện thì dài, trước 3h chiều con hãy đi đón em con, mọi chuyện ta sẽ giải thích sau."

Ông nhẹ thờ dài.

" Em? Ý gia gia là con cô út? Em họ con sao?"

Gia tộc hần vốn ít con cháu, dùng cái ông lại nói đi đón em. Từ trước đến nay gia gia lại ít khi nhắc đến cô út, đó như một điều cấm kỵ. Thế mà bây giờ gia gia lại chủ động nhắc đến, không lẽ thật sự con cô út sao.

" Ủ, con bé tên Phúc Đông An."

Ông lại nhàn nhạt lên tiếng, hần nghe xong lại cười đến phát ngốc. Đông An sao? Tên thật là hay. Đúng là em của hần, ha ha hần lại có một đứa em nữa. Nếu đề thủ hạ của hần nhìn bộ dạng phát ngốc của hần bây giờ, thì không biết có rớt con mắt không. Ăn tượng sếp ôn nhu, nhưng không đơn giản đâu rồi a, đây gọi là em gái luyện à.

" Gia gia, kiếm người khác bồi chuyện đi. Con đi trau chuốt lát còn gặp em"

Hần vừa hôn hờ vừa bỏ chạy. Bỏ lại một ông lão dờ khóc dờ cười, ngậm than thẳng quý nhóc, có em liền bỏ lão đây. Ông liền quay sang dặn dò quản gia.

" Ông đem tập hồ sơ cùng địa chỉ này cho nó đi, kéo lát lại không biết chỗ đón em nó, lại còn nhận nhầm người"

Quản gia nhận tập hồ sơ, khẽ cúi người rồi đem cửa đóng lại. Giành lại khoảng không gian riêng cho ông.

-----Lời Của Tác Giả-----

Chuẩn bị gặp một gia tộc cường luyện em gái à.

Chị An sắp có biệt danh "tiểu công chúa" nhà họ Phúc, sau này tranh giành thiệt vui nha!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nhà Hàng Riber

Sau một đoạn thời gian đầy kịch tính, Đông An đến bệnh viện xử lí lại vết thương của mình. Tốt lắm, không quá ảnh hưởng đến sức khỏe. Vài ba ngày liền khỏi, nếu không sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch rèn luyện của cô.

Đông An đến cửa hàng quần Áo thay bộ đồ mới, tránh đi hình ảnh chật vật lúc nãy. Một chiếc Áo thun form rộng, chiếc quần bó đen, kèm theo Áo khoác zic, với đôi giày thể thao sành điệu. Chất liệu thượng thừa, tất cả kết hợp mặc trên người cô tạo nên một sự phóng túng, thoải mái đến kì lạ.

Đông An lái xe đến nhà hàng Riber, nổi tiếng với những sắc đẹp hoàn mĩ của những nhân viên phục vụ hay những món ăn mang mĩ vị riêng, khiến khách hàng hết sức lưu luyến. Phải nói nơi đây tập trung phần lớn những nhân vật văn phong, nên hiếm người gây sự ở đây. Và vị sếp lớn sau màn là ai, hầu như câu trả lời chỉ có "không biết". Nếu biết thì cũng chẳng dám đắc tội, bởi vị sếp đó khẩu vị rất khác người thường, không biết nếu đắc tội hần có thấy được mặt trời ngày mai hay không.

Đông An dừng xe trước cửa nhà hàng, đưa khoá cho nhân viên tự cất xe. Trước mắt cô là một cánh cửa to rộng mở, phần kiến trúc điều khác khiến cô phải thưởng thức. Tuy hoa mĩ nhưng không mất đi phần tinh tế, một nhà hàng đồ sộ mà.

Bây giờ cũng tầm 2:30", kém nửa tiếng sẽ có người tới đón cô về gia tộc. Cát bước chân, Đông An nhẹ nhàng đi vào nhà hàng. Tới quầy tiếp tân, liền có một chàng phục vụ mỉm cười chào đón. Đây là quy định cho dù ai cũng phải giữ thái độ kính cẩn lễ phép.

Chàng phục vụ thấy cô hơi sững sốt một tí liền phục hồi, bởi vì cô gái trước mắt này thật khác. Đa số những người ăn uống ở đây đều là nhà quyền quý, ăn mặc đều sang trọng, trang điểm tỉ mỉ. Dem lại cho người khác cảm giác cách biệt. Nào giống cô gái này, tùy tiện một bộ đồ, cũng không có trang điểm màu mè. Nếu người khác đến nơi này ăn mặc như thế, sẽ tạo ra cảm giác lạc loài, không hợp với môi trường. Nhưng cô lại đem lại cảm giác hoà hợp như cô là một phần nơi đây, mà lại chẳng phải. Như kiểu cô có thể tùy tiện bắt chuyện với người khác, nhưng người khác thì lại không vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Quê mùa

Chàng phục vụ mỉm cười, cất giọng hỏi Đông An.

" Tiểu thư, cô là có hẹn hay ăn riêng ạ."

Thái độ lịch sự, hỏi thăm đủ ân cần, không khiến cho Đông An có hảo cảm, mà còn thêm bội phục sếp lớn sau màn này. Cô quan sát nếu như không lầm, mọi nhân viên ở đây đều thuộc hàng mỹ, chưa kể khí chất cũng một dạng cao quý khác nào các thiếu gia, tiểu thư gia tộc lớn đâu. Còn ngại mấy vị thiếu gia, tiểu thư chính công thức ngựa chạy theo cũng không sánh kịp đi. Thế mà họ có thể cuối đầu phục vụ người khác, vị sếp lớn này mặt mũi đủ to. Nhưng nghĩ thì nghĩ thế Đông An cũng không mấy quan tâm lắm, bởi cô thật đói, cô đã bỏ qua bữa trưa. Trượt đuôi lâu, rồi đi vòng vòng này nọ làm cô như rút hết đi sức lực vậy.

" Tôi có hẹn, bàn z54."

Nghe Đông An nói xong, chàng phục vụ hơi gập người nói.

" Tiểu thư mời theo tôi."

Đông An liền bước theo chàng phục vụ, rẽ trái rẽ phải, leo lên một dãy cầu thang liền mời cô ngồi vào chiếc bàn vuông thủy tinh. Ánh sáng chiếu vào phản ánh những tia sáng nhàn nhạt vui mắt. Trên đặt một bình bông ly ly trắng, trông thật đẹp mắt.

Đợi cô ngồi xuống chàng phục vụ liền hỏi.

" Tiểu thư, cô có muốn trước dùng ít món không? "

Đông An vươn tay lật menu, nhìn tới nhìn lui liền chọn vài món.

" Lấy tôi rượu và bit tết được rồi."

Ghi xong chàng phục vụ khẽ cúi người, bảo người mang đồ ra cho cô.

Món ăn được đem ra trang bày thật vừa lòng người, mùi thơm thoang thoang thật khiến cho người khác hận không thể một phút ăn hết ngay. Đông An cầm dao cùng nĩa lên cắt một miếng thịt mỏng bỏ vào miệng nhai. Hương vị thật ngon, nêm nếm vừa đủ thịt vừa chín tới, tay nghề thật điêu luyện. Vị ngọt và mặn hoà quyện, thật làm người ta muốn nuốt luôn đầu lưỡi chính mình.

Cứ thế Đông An ăn liền gần hết nửa đĩa bit tết, tuy tốc độ ăn của cô nhanh nhưng không mất đi khí chất tao nhã. Đang lúc ăn vui vẻ nhưng lại có một giọng nói choe lên, chen vào bữa ăn của cô.

" Này, quê mùa."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Gây sự

Đông An khẽ nhíu mày, đời này cô ghét những người chen vào lúc cô đang ăn. Người ta nói "trời đánh tránh bữa ăn", thật là người không muốn ăn ngon thì cũng đừng có làm phiền người khác được không.

Ngước đầu lên, trước mặt Đông An là một cô nàng mặc một bộ váy đen cup ngực. Cảm nhận đầu tiên của Đông An với cô nàng là "cô có cần tôi kéo váy lên hộ không, tôi nhìn đôi giò ngọc của cô như muốn nhảy hết ra ngoài vậy". Cô gái trước mặt này trông thật trẻ có lẽ cũng tầm 16, 17 tuổi gì đó như cô. Nhưng do mặt trang điểm quá nhiều nên nhìn có phần lố bịch, lòe loẹt. Thái độ hống hách, kiêu căng đi kèm chất giọng chim heo, làm người ta phát rợn cả tóc gáy.

" Uy! Bồn tiểu thư là để người nhìn trắng trợn vậy sao, cái đồ quê mùa."

Cô gái đó héch mặt lên, hơi nheo mắt nhìn Đông An, hai tay khoanh lại trước ngực. Nhíu mày nhăn mặt ra vẻ chán ghét.

" Tiểu Vũ, đừng tùy tiện nữa, làm phiền đến tiểu thư đây đấy!"

Một chàng trai trẻ, mắt phượng dài, kéo cô gái lại. Quay sang nhìn Đông An cười mỉa. Cả người mặc bộ âu phục, mang theo một thân phong lưu, đào hoa. Hôm nay Lâm Nhã Vũ hẹn hẳn đi ăn cơm, nể mặt hai bên gia tộc nên mới nhận lời. Hắn tâm tình không vui đi ăn cơm, nhưng lại thấy có cô nàng tóc bạc kim ăn mặc tùy ý làm hắn hơi có hứng thú. Nhưng ngại lại lịch nên hắn cũng không quá lộ liễu, lâu lâu chỉ đưa mắt nhìn cô. Lâm Nhã Vũ nhìn thấy hắn nhìn cô vài lần, không xét rõ đầu đuôi lại muốn gây sự.

" Dương ca ca, sao Anh lại nói như vậy chứ, cô ta chẳng phải là thiên kim quyền quý nhà nào cả, nếu phải làm sao em không biết chứ."

Lâm Nhã Vũ quay sang lay tay của Tuệ Mộc Dương, Cát giọng làm nũng.

" Tiểu Vũ..."

Tuệ Mộc Dương đầu đầu nhìn Lâm Nhã Vũ, hẳn thật chỉ coi cô như một người em hóng hách. Cô làm gì thì tùy nhưng việc gây sự ở đây thì quá làm càng rồi, hẳn thật không thể chịu được cô nữa mà. Hẳn hẳn cô thật không có đầu óc, người có thể vào đây thì làm sao có thân phận thấp kém được. Bám theo hẳn thì thôi đi, còn khắp nơi kéo hoạ cho hẳn gánh.

-----Lời Của Tác Giả-----

Ba ngày quên up chap, hôm nay up bù, có lỗi quá à!

Giờ đọc lại truyện thấy trình độ đặt tên nhân vật của mị thật bản bựa! _(3√<)_

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tôi bao gấp đôi

Thấy Tuệ Mộc Dương hơi nặng giọng, ý ngầm nhắc nhở Lâm Nhã Vũ. Nhưng ả không cam tâm chịu thua thiệt, liền quay sang quát Đông An.

" Nói! Cô là đồ nhà giàu mới nổi nào? Ai bao nuôi cô, tôi bao gấp đôi! "

Đông An khẽ rũ mắt xuống, kiềm chế sát ý loé lên trong mắt. Hiện tại thân thể này tuy là của cô, nhưng vẫn chưa kiểm chế được "thứ đó". Khẽ nâng tay che đi con mắt trái đôi màu, sau ổn định lại bỏ tay xuống. Vì hai người trước đang ngăm chống đối nhau, nên không để ý đến động tác dị thường này.

" Đủ rồi, Tiểu Vũ em im lặng cho Anh."

Tuệ Mộc Dương cố nhịn phần nộ với Lâm Nhã Vũ nói.

" Cái gì chứ."

Lâm Nhã Vũ liền điên tiết lên, tại sao ả có quyền, có tài, có sắc làm sao có thể thua thiệt với đồ quê mùa này chứ. ả là con gái tất nhiên là ghét người đẹp hơn mình, chưa kể kẻ được Dương ca ca chú ý là kẻ thù lớn nhất của ả. ả không cho phép ai cướp Tuệ Mộc Dương của ả. Cái thứ quê mùa ăn mặc như dân đầu đường thể này thì chỉ là nhà giàu mới nổi, hoặc có người bao nuôi mà thôi. Còn ở đó giả dạng quyền quý thanh cao, ả chỉ muốn xé rách mặt của đồ quê mùa này. Khỏi có rảnh rỗi lại chạy đi dụ dỗ đàn ông.

" Câm miệng"

Ngay lúc Lâm Nhã Vũ cùng Tuệ Mộc Dương muốn cãi nhau, Đông An liền quát lớn. Đủ! Nhìn hai người này cứ người một câu, tôi một lời làm Đông An thật chóng mặt. Nhìn vào liền biết cả hai người đều chẳng tốt lành gì, lợi dụng nhau cả, ngay cả thái độ gượng gạo cô cũng nhìn ra nữa là. Một tên thì thôi đi, tên còn lại cũng lụy theo rốt nào. Tính cãi nhau tới bao giờ.

Ngay lúc này, mọi người có mặt tại tầng ăn cũng chăm chăm nhìn vào chỗ Đông An. Vốn nơi này không có xảy ra mấy lộn xộn, nhưng hôm nay Lâm tiểu thư cùng Tuệ thiếu gia gây sự với một người con gái xinh đẹp không rõ danh tính. Ai cũng ngừng hoạt động ăn cơm, tán dóc lại, ôm thái độ xem kịch.

Ồn ào lớn như vậy, nên đã sớm được nhân viên báo lên với cấp trên. Từ phía cửa cầu thang một vị quản lý bước tới, tuy có lớn tuổi nhưng nhãn mâu lại minh mẫn dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chu lão

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vị quản lý khẽ cuối người chào lịch sự, sau lại nhẹ nhàng đề nghị.

" Các vị cảm phiền có mâu thuẫn gì thì tạm thời gác lại, tránh làm ảnh hưởng tới người xung quanh."

Đông An quay sang gật đầu với vị quản lý, đáp lại vài câu.

" Thật ngại, tôi vốn tới đây vì có hẹn, lại không biết vị tiểu thư mở miệng đem lời thô tục gán cho tôi, không biết ngài đây giải thích cho tôi thế nào?"

Đông An vài câu lại đẩy vấn đề lại cho người quản lý, tuy cô không thích lắm 2 kẻ trước mặt này. Nhưng cô vẫn giữ thái độ lịch sự với quản lý.

" Thật xin lỗi, là chúng tôi sai. Chúng tôi sẽ đi ngay, mong vị tiểu thư đừng thứ lỗi cho tiểu Vũ, em ấy còn nhỏ không hiểu chuyện."

Tuệ Mộc Dương thấy tình hình ngày càng rối liền cuối đầu xin lỗi, điều này liền khơi lên lửa giận của Lâm Nhã Vũ. Ắ không sai, lỗi sai là tại con đàn bà quyền rũ Dương ca ca của ả.

" Dương ca mắc mớ gì phải xin lỗi, chỉ là một thủ hạ, với một đứa được bao nuôi mà thôi."

Lâm Nhã Vũ càng nói càng tự cho mình là đúng, không biết người xung quanh đều nhìn ả với ánh mắt thương hại. Đúng là cha mẹ ả rất cưng chiều ả, nhưng không có nghĩa là ả có quyền coi trời bằng vung đâu.

" Lâm đại tiểu thư, cha cô có lẽ có thể gọi được mưa gió trên thương trường nhưng tới đây đều phải làm theo nguyên tắc, hướng hồ cô ở đây kêu gọi, không biết cha cô quản giáo cô như thế nào."

Quản lý lạnh nhạt lên tiếng, lão không thích kẻ những kẻ tự đại. Hướng hồ sống hơn nửa đời người, bộ lão không biết nhìn người hay sao. Vốn là cái thùng rỗng kêu to, lão không muốn quản nhưng cứ đâm đầu vào, lão không ngại ra tay một lần cho biết đâu.

" Thật xin lỗi, Chu lão lần này xin nể mặt Tuệ gia tha cho tiểu Vũ ngu muội một lần. Tuệ gia cùng Lâm gia hứa sẽ đến bồi tội sau."

Tuệ Mộc Dương cuối đầu xin lỗi lần nữa, lúc đầu hẳn thấy Chu lão ra mặt thâm kêu không ổn. Chu lão vốn quản lý nhà hàng này vì cung tụng chủ nhân lão, chưa kể lời nói của lão cũng có uy quyền nhất định. Lâm Nhã Vũ hại hẳn thảm

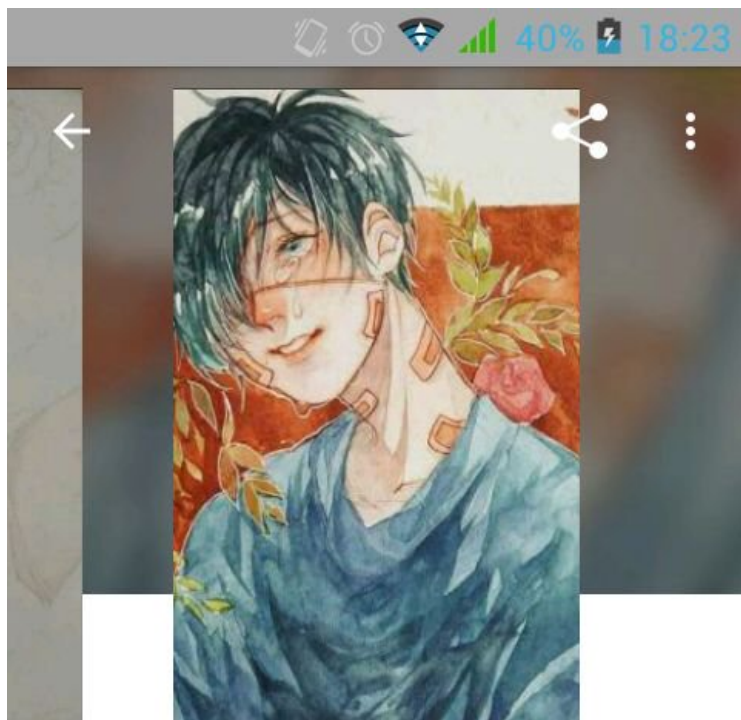
Lâm Nhã Vũ chưa kịp nói gì bị Tuệ Mộc Dương hung hăng kéo đi, hẳn sợ đợi thêm tí nữa mọi chuyện càng bị Lâm Nhã Vũ làm rối thêm

Đông An cùng quản gia đứng nhìn Tuệ Mộc Vũ vừa đi vừa cuối đầu xin lỗi. Hai kẻ cứ hung hăng cãi qua lại, thật buồn cười mà.

-----Lời Của Tác Giả-----

E hèm... Đây là chap mới đăng tặng cho đọc giả có lòng năng nỉ mị up thêm chap (viết nhiều thêm rồi nha)

Kèm theo đó mị muốn quảng cáo bộ truyện tiếp theo của mị, mời các bạn đón đọc!

Cút! Nổi Điên Cái Gì?

HÀI HƯỚC

3 Lượt đọc 0 Lượt bình chọn 0 Phần

Đọc

+

[Cút! Nổi Điên Cái Gì?] số chap sẽ ra chậm hơn [Nữ Phụ Đa Nhân Cách] nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Phức Lạc Tranh

"Thật xin lỗi vị tiểu thư đây, nhà hàng chúng tôi cấp ngài tám thẻ ưu đãi xem như bồi thường."

Chu lão sai người cầm đến một tám thẻ bạc, khắc hình phượng hoàng tinh tế. Cuối người đưa thẻ tới cho Đông An.

Thẻ ưu đãi ở đây mang lợi rất nhiều, chỉ cần có thẻ ưu đãi sẽ được ưu tiên khi hết phòng. Món ăn phục vụ chu đáo và giảm phí tiền. Được ở lại miễn phí tại phòng vip của khách sạn chi nhánh ở nhà hàng.

"Tốt!"

Cô cũng không thiết phải chê bai hay làm bộ, lợi ích đến cửa lí nào không nhận. Ánh mắt vẫn nhàn nhạt nhìn Chu lão.

"Vậy ngài có muốn đổi chỗ dùng bữa không."

Chu lão khá hài lòng về Đông An, thẳng thắn, không rườm rà làm bộ.

"Không cần, tôi ở đây đợi người."

Thấy Đông An nói vậy Chu lão cũng không tiếp tục làm phiền, khẽ gật đầu rồi xoay người đi. Xung quanh mọi người thấy kịch hay kết thúc, liền quay về làm việc của mình.

Đông An xoay người nhìn xuyên qua tấm kính ngắm phong cảnh, cả người lơ đãng, nâng tay nhấp miếng rượu, chất lỏng màu đỏ theo chiều ly chảy vào chiếc miệng nhỏ xinh. Cứ thế thời gian trôi qua thật nhanh, cho đến khi có một giọng nói ôn hoà gọi cô mới giật mình xoay người lại.

Một vóc người cao lớn, khoác trên mình bộ âu phục làm tôn lên vóc người cùng đôi chân thẳng tắp, mái tóc màu xám khói cắt ngắn được chia làm hai mái uốn lượn theo góc mặt. Môi trái tim khẽ cười ôn hoà, cánh mũi cao được phân trần giữa mặt. Đôi mắt khẽ cong cong ý cười, hắc mâu dịu dàng tựa như muốn tan chảy.

"Chào em."

Đông An mỉm cười đáp lại.

"Anh là Anh họ sao?"

Ngay phút Đông An mỉm cười hân hoan cả người, sau thấy hơi thất thố mới khẽ háng giọng nói.

"Ừm, Anh là Phúc Lạc Tranh."

Lạc Tranh đánh giá nhìn cô em họ của mình, lòng càng căng thẳng rồi bời. Vốn hán thấy cô trong tư liệu rồi nhưng không ngờ ngoài đời cô còn đẹp hơn thế. Mái tóc bạc kim được cắt ngắn bằng bành, đồng tử hồ phách trông thật nổi bật, cánh môi nhỏ khi cười lộ ra hàm răng trắng. Trông như một con mèo tinh nghịch. Nhưng cũng không che hết nổi tiền tụy, dưới mắt là quầng thâm, đôi môi hơi ảm tím, làn da trắng đến nước muốn tái đi. Hắn chắc rằng cô em nhỏ của hắn đã trải qua không ít khổ sở. Tốt lắm! Lần này hắn sẽ hảo hảo nuôi lại mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chào mừng con về nhà

Trong một chiếc xe lamborghini xám, một chàng trai vừa mỉm cười vừa ung dung lái xe. Tầm mắt thảnh thơi liếc về cô gái với ánh mắt đầy sùng nịch.

Phúc Lạc Tranh nhìn Đông An ngủ gật mà lòng thầm than, bé yêu ngủ thôi cũng dễ thương tới thế. Nếu bé cười không biết còn xinh tới mức nào đây chứ, một bé yêu về nhà chồng liệu nhớ hắn không. Hắn ngộ tiếc nuối, ngộ đau lòng à nha!

Mồ nữ nào đó vẫn không biết vì ngủ quên sau một ngày mệt mỏi lại bị ông Anh họ âm thầm suy diễn tới những thứ xa vời. Nếu biết có liếc cho hắn một ánh mắt khinh bỉ hay không đây.

"Ừm.. "

Một tiếng kêu nhỏ phát ra từ Đông An, Phúc Lạc Tranh liền quay đầu sang bảo.

"Em dậy rồi à, chuẩn bị tới nơi rồi, gia gia cùng mọi người làm tiệc ăn tối, chào mừng em đó."

Đông An dụi mắt lắng nghe, quay sang nhìn thấy nụ cười đáng đánh đòn của ai đó thì cảm thán.

"Ừ, em biết rồi."

Phúc Lạc Tranh lái xe đến trước một cánh cổng, hai bên cổng được điêu khắc bằng hai vị thần hy Lạp nhìn thật tinh tế. Phúc Lạc Tranh nói gì đó với người gác cổng xong trực tiếp lái xe vào trong.

Đông An đưa mắt nhìn ra cửa kính, cảnh đẹp lung linh được phản chiếu lại trong mắt cô. Xa xa một chút là một toà nhà thật cổ xưa, vừa nguy nga, vừa tráng lệ. Kiến trúc tuy đã trải qua bao mùa mưa gió nhưng vẫn vững chắc, xinh đẹp như mới. Hắn luôn có người sửa chữa, tu kiến lại.

Phúc Lạc Tranh dừng xe lại xong lại xuống mở cửa ghế phụ cho Đông An. Cô vừa bước xuống lại thấy một đoàn người ra nghênh đón. Đứng đầu là một ông lão tóc đã phon phớt bạc, một khí chất cương nghị, nhưng khi nhìn cô lại cười lên còn lại toàn sự hiền từ. Ông từ từ bước ra, sau lại cất giọng trầm tĩnh.

" Chào mừng con về nhà."

Đông An cũng cong cong chiếc miệng xinh nói.

"Gia gia, mọi người con là Phúc Đông An, con mẹ Mộc Chi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gia đình này hảo ẩm áp

Đông An rơi vào vòng tay ẩm áp của gia gia, khoẻ mắt cô hơi xúc động, cái ôm này thật ẩm áp. Phúc Lăng Tô vừa ôm chặt vừa vỗ về lưng cô luôn miệng bảo.

"Tốt! Tốt! Tốt! Về là tốt.. "

Ngay lập tức khoẻ mắt của mọi người cũng hơi ứa ra, ai trong đây mà không biết năm đó Phúc Mộc Chi được ông xem là báu vật. Ông là một người trên thương trường thủ đoạn cũng hơn nữa đời người mà tích lũy, làm sao không biết đứa con nhỏ của ông bị lừa gạt chứ. Ông nhất thời xúc động bảo nó đừng quay về nữa, vốn nghĩ cô nài nỉ ông thêm lát nữa ông sẽ niệm tình bỏ xuống. Ngờ đâu cô đi luôn chả hề quay lại, nhưng ông cũng không vì thế mà buông bỏ. Vẫn cho người theo dõi cô, thấy cô vẫn cứ vậy vô tâm mà sống. Ông cũng không muốn ép buộc cô quay về, để cô hận mình. Nào ngờ khi nhận được tin của đứa cháu gái thì con ông sớm không còn.

Ông buông Đông An ra nhìn cô với ánh mắt phức tạp, đau thương, lại vừa yêu thương lẫn vui vẻ. Trái tim của cô như có gì đó khẽ gieo mầm, ẩm áp này cô muốn giữ lấy!

Mọi người tiến lên chào hỏi Đông An, đều đem theo ánh mắt thương mến nhìn cô, cô biết họ là thật lòng. Đông An không khỏi cười rộ lên, gia đình này rất ẩm áp nha. Có một người gia gia hiền lành Phúc Lăng Tô, hai người chú là Phúc Lăng Trạch cùng Phúc Lăng Hạo. Kèm thêm là Anh họ Phúc Lạc Tranh lớn hơn cô 5 tuổi, Phúc Tề Đông đồng dạng 16 tuổi như cô, còn chị họ lớn hơn cô một tuổi là Phúc La Mi.

Sau khi cùng chào hỏi xong Đông An cùng mọi người vào nhà ăn cơm, vừa vào đến phòng ăn nghe thấy mùi hương thơm phức, mĩ thực bày đầy bàn, xem ra thực xinh động.

" Cha cả nhà cùng vào ăn cơm thôi."

Lên tiếng là một nữ phụ trung niên, khí chất mộc mạc, giản dị. Đôi mắt trong vắt như một người mẹ hiền luôn tràn đầy tình yêu. Đó là mẹ của Phúc Lạc Trạch, vợ của Phúc Lăng Trạch, di Tuệ Hi. Xong lại thêm một nữ phụ nữa bước song song bước ra, là di Lương Hữu Ngọc. Mẹ của đôi chị em Phúc Tề Đông và Phúc La Mi, vợ của Phúc Lăng Hạo.

Hai di nghe tin cô về nên muốn tự xuống bếp trở tãi, trên bàn ăn mọi người ai nấy đều rất vui vẻ, vừa thưởng mĩ thực vừa tâm sự, trò chuyện phàn phật như ai cũng trẻ lại. Sau bữa cơm Đông An liền về cáo biệt mọi người, về phòng nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Lục Đông An

Năm ấy, tại một phòng VIP của bệnh viện một bé gái được sinh ra. Người mẹ âu yếm ôm đứa trẻ vào lòng, ánh mắt yêu chiều như muốn hoà tan cả băng tuyết. Bé gái lớn lên được mệnh danh là công chúa Lục gia. Đúng vậy, cô là Lục Đông An, dưới cái nhìn của mọi người cô là một cô công chúa sinh ra trong một gia tộc lớn. Muốn sắc đẹp có sắc đẹp, muốn tiền tài có tiền tài, muốn quyền lực có quyền lực. Người mẹ có gan ghét có, vì điều gì cô được sinh ra trong gia tộc lớn có tiền tài quyền thế, được bảo bọc kín kẽ, còn có người Anh ruột quyền lực không kém chỉ mới 16 tuổi liền có thể uy quyền một phương. Xong dần lớn chẳng ai hiểu nổi cô công chúa này, tính cách thất thường lúc lạnh lúc ấm. Cho đến khi danh tiếng ăn chơi lãng lợ vang dội, thì tất thấy không còn ai có kị mà kinh thường.

Thật ra, dưới cái nhìn lẫn lộn một chiều mang tên "lợi ích", ai sẽ đem đi xét các góc cạnh khác nhau? Lục Đông An sao? Cô ghét cái họ mình cũng như ghét tõm chính mình được sinh ra. Nhưng lựa quyền quý thật nó cất giấu nhiều điều ghét tõm hơn chính bản thân lấp lánh của chúng.

Lúc còn nhỏ mẹ cô luôn yêu thương, chăm bẵm cô từng tí. Dạy cho cô thật nhiều điều, cô cũng vốn thông minh nên tiếp thu thật tốt. Nhưng điều làm cô thất vọng là từ khi sinh ra tới giờ không thấy ba của mình tới thăm. Cô đơn thuần biết qua miệng người hầu ba cô là Lục Tổng, hay cái người mang tên Lục

Tân qua sách báo. Cô luôn hỏi mẹ "Ba con đâu?", "Khi nào con được gặp ba?", "Tại sao ba không đến hả mẹ? Có phải ba ghét con không?". Mỗi lần cô hỏi mẹ cô chỉ mỉm cười gượng gạo, tuy tỏ ra đau thương nhưng vẫn vỗ đầu cô lẳng tránh bảo.

"Ngoan."

Mãi cho đến sinh nhật năm cô sáu tuổi, mẹ hứa gia đình sẽ tụ họp tổ chức. Cô đợi mãi hi vọng có thể cùng Anh và ba mẹ ngồi vào ăn bữa tiệc như một gia đình mà sách vẫn hay nói.

Hôm đó, người hầu chuẩn bị bánh sinh nhật trên bàn, cùng một vài món điểm tâm. Cô mong đợi dường nào, khi tiếng mở cửa vang lên cô liền vội ra nghênh đón. Chỉ thấy mẹ cô quần Áo xộc xệch, đôi mắt đỏ hoe. Nhìn cô vô cùng lạnh lùng, cô sợ hãi bàng hoàng, cô không gì hơn là một đứa trẻ lúng túng nhìn mẹ một hồi liên bảo.

"Anh cùng ba đâu hả mẹ?"

Nhưng vẫn không thấy lời đáp, cô không khỏi buồn bã và uất ức liền hét lên.

"Tại sao? Đã hứa cùng con sao lại thất tín?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hãy là một đứa trẻ ngoan

Chát!

Một cái tát vang dội cứ thế đập trên mặt cô, lần đầu tiên trong đời cô bị đánh. Không phải ai khác mà là chính người mẹ luôn yêu thương mình, trên khuôn mặt vừa rất nóng vừa đau. Cô bụm mặt lại về mặt hết sức không thể tin nổi nhìn mẹ, khẽ nói.

"Tại sao?"

Mẹ cô nhìn cô lại cất giọng lạnh tanh như không hề quen biết, ánh mắt như nhìn một đứa con đáng thương hại.

"Mày hãy là một đứa trẻ ngoan đi!"

Bà cất bước về phòng như chẳng còn gì luyến tiếc, kể từ khi ấy bà còn chẳng thêm quan tâm đến cô. Dạy dỗ đều có gia sư, người hầu túc trực cô chỉ cần làm theo chỉ dẫn của họ.

Cô rất sợ hãi, thế nào là một đứa trẻ ngoan. Nghe lời như cô vẫn nghe sao, nhưng tại sao mẹ lại lạnh nhạt với cô như vậy? Hôm đó cô rất đau lòng, trái tim như muốn tổn thương cực độ, nhưng vẫn ép mình tiếp lấy vì cô thấy mẹ khóc trong phòng. Là vì cô luôn đòi hỏi quá nhiều sao? Cô luôn muốn ba tới thăm điều đó là ích kỉ sao? Trong căn biệt thự to lớn, hằng đêm cô cứ đem mình ép tới một góc tường. Cô muốn khóc, nhưng lại không dám. Mẹ cô khóc suốt đêm, thật yếu đuối. Cô không muốn mình khóc bởi khóc sẽ yếu đuối giống mẹ, sẽ không ai cho cô dựa vào.

Cô trở nên lạnh nhạt thờ ơ với mọi thứ hơn, bản thân cô học tập ngày càng tiến bộ hơn. Cô có thể lập trình mã hack vào năm 8 tuổi, điều này dĩ nhiên mình cô biết. Bởi cô muốn xem xem cái người gọi là ba, bởi chấp niệm trong lòng cô muốn hỏi ông ta "Tại sao lạnh nhạt với mẹ con con?". Cô lập trình mã hack được vào máy tính ông ta, điều lạ lùng là trong đó có một tấm ảnh gia đình ba người, có ông ta một người đàn bà và đứa bé xa lạ. Điều này làm nổi lòng của cô càng âm trầm, ông ta thật vui vẻ. Cô thuê thám tử và biết được tình nhân và con ông ta. Thật trớ trêu cô khát khao nhường nào thì con bé kia liền dư thừa nhường ấy, buồn cười thật!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Cô

Dưới sự cô đơn của con sói trắng kiêu ngạo, nó lạc khỏi sự yêu thương tầm thường xa xỉ. Nó có thể đứng trên đỉnh cao nhìn xuống, ban bố sự độc tôn. Nhưng để làm gì chứ? Mãi luôn một mình, dù vui, buồn, giận hờn hay đau thương... Lục Đông An cười nhạo chính mình bao lần, như vậy đáng sao. Nhưng cố gắng bao nhiêu lần thì vẫn thế, cô vẫn không biết đến cái gọi là ấm áp thực thụ. Đau đớn hết lần này đến lần khác, cô chỉ còn cách bực mình vào lời nói dối bi thương.

Cô còn nhớ năm ấy cô biết đến người gọi là ba, ông ta có tình nhân. Ông ta đón mẹ con cô về sau những năm tháng sống riêng rỗng rã, cô chỉ có tư cách đứng nhìn, không có tư cách tiếp xúc với ông ta.

Cô còn nhớ năm ấy hẳn đón mẹ con hồ ly kia về, cô liền là "tiện nhân". Mẹ cô liền tiền tụy, sau liền chết đi.

Cô còn nhớ năm ấy khi cô tiến lại gọi ông ta là ba, ông liền trực tiếp bảo cô "phiên phúc tránh ra đi". Ha... Buồn cười, cô can đảm tiến lên chào hỏi liền bị xem phiền. Cái tình cảm, cái nghĩa vụ cha con điều hiển nhiên ấy áp dụng lên cô sao khó đến thế.

Cô còn nhớ, nhớ rất nhiều cũng coi đó là một nỗi đau đi. Nhưng vì điều gì? Vì điều gì mà đến cả Anh ruột, con trai của mẹ cô cũng thế hả?

Xứng làm Anh sao? Không hẳn chỉ là cận bã mà thôi.

Có người Anh nào nhìn em gái như ánh mắt ban bố ăn xin sao? Hẳn ta luôn chăm chọc, mỉa mai cô, cho cô là thứ ghê tởm trần đời. Hẳn có quyền sao, hẳn có quyền giả dối trước mặt người khác, nhưng trước mắt hẳn người khác chỉ được phép vạch trần cho hẳn xem sao? Hẳn chưa bao giờ nhìn thẳng vào cô cả, luôn cho cô là ngu ngốc. Ha... Buồn cười, hẳn mới là kẻ ngu! Bị lừa dối dưới mí mắt bao lần vẫn xem người ta như thượng đế. Con bé ấy! Cái thứ "con riêng" đã diễn bao vở kịch bị hại. Con bé ấy có gì xứng khi tôn nghiêm không bằng một đồng xu, lời cầu xin dễ dàng thốt ra miệng vậy ư? Nước mắt dễ dàng chảy vậy à?

Xin lỗi cô có cái tôi của chính mình! Nước mắt của cô chỉ giành cho người xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đôi mắt xám tĩnh lặng

Dưới sự cô đơn của con sói xám kiêu ngạo, nó lạc khỏi sự yêu thương tầm thường xa xỉ. Nó có thể đứng trên đỉnh cao nhìn xuống, ban bố sự độc tôn. Nhưng để làm gì chứ? Mãi luôn một mình, dù vui, buồn, giận hờn hay đau thương... Lục Đông An cười nhạo chính mình bao lần, như vậy đáng sao. Nhưng cố gắng bao nhiêu lần thì vẫn thế, cô vẫn không biết đến cái gọi là âm áp thực thụ. Đau đớn hết lần này đến lần khác, cô chỉ còn cách bọc mình vào lời nói dối bi thương.

"Cô bị thương rồi."

Giọng nói lạnh nhạt như u trầm, hờ hững nhưng cố ý. Một người xa lạ không nhìn rõ được dung mạo, duy chỉ có đôi mắt xám tĩnh lặng khiến tâm hồn run rẩy hiện lên thực rõ ràng. Đôi mắt ấy rất sạch, chẳng nhuộm được tia sắc gì. Dưới ánh mắt đó, cứ như bản thân bị đem ra lột sạch, không gì có thể giấu nhẹm.

Xung quanh cứ như tất đèn, màu đen dần cắn nuốt mọi thứ. Duy nhất chỉ có đôi mắt xám ấy, không thể né tránh, chỉ có thể đối diện.

"A..."

Đông An bật người dậy, hơi thở vẫn còn dồn dập. Mồ hôi tuông ra khiến cho mái tóc dính vào trán. Đưa tay đặt vào trái tim đang đập thật nhanh, xoa nhẹ cho nó bình tĩnh lại. Thật đáng sợ! Đôi mắt ấy cứ như phản trần hết tâm tư xấu xa của mỗi người. Cảm lấy điện thoại, Đông An lướt nhìn đã 4h sáng, cô nín thở bước vào nhà tắm.

Nước lạnh làm cô tỉnh táo hơn hẳn, tẩy đi mồ hôi nhớp nháp của chính mình. Đông An khoác lên mình bộ đồ thể thao, bước ra ban công hít thở.

Sương sớm vẫn chưa tan, hình thành những làn khói trắng lượn lờ mờ nhạt. Cây cối như ẩn ẩn hiện hiện lên, ánh mặt trời vẫn chưa ló. Làm mọi thứ trở nên tối tăm huyền bí không ít. Từng đợt gió nhẹ xe lạnh, len lỏi vào mái tóc còn ướt của Đông An.

Cảnh tuy đẹp nhưng thực sự tâm tình của Đông An không có mà thương thức, cô cứ nhớ mãi ánh mắt màu xám ấy mà ngơ người.

"Rốt cuộc là ai?"

Đông An nhẹ giọng hỏi, dường như trước khi cô đến đây, cô chủ có lẽ đã từng mất đi ký ức. Mọi chuyện của cô chủ cô đều biết, duy chỉ có đoạn ký ức đây là mờ nhạt, không thể nhớ rõ. Nhưng vì lý do gì và mục đích để làm gì? Có một vài thứ nằm ngoài tầm kiểm soát của cô, tuy cô không thích điều này nhưng mặc kệ là gì cô nhất định sẽ tìm ra nó.

-----Lời Của Tác Giả-----

Chap mị hơi ngắn nhưng mị sẽ ra đều lịch cho mị bạn nên hãy tiếp tục ủng hộ mị. Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Không đẹp bằng em thôi!

"An nhi?"

Vẫn là giọng nói êm ái, nhẹ nhàng như suối chảy, Đông An xoay đầu xuống liền thấy Phúc Lạc Tranh. Tuy tóc có hơi rối, trán phủ một tầng mồ hôi mỏng. Quần Áo hơi xộc xệch, kèm theo hơi thở hỗn hển do hoạt động mạnh. Nhưng không dấu nổi vẻ đẹp ôn hoà, trầm ổn của ai đó. Đông An mỉm cười đáp.

"Tranh ca, sớm hảo."

Phúc Lạc Tranh mỉm cười đáp lại cô, xong lại vẫy vẫy tay với cô.

"An nhi, xuống đây."

Đông An nhướn mày, muốn làm gì đây?

Dường như thấy được lòng cô Phúc Lạc Tranh cười càng lớn hơn.

"Xuống đây, Anh dắt đi coi bình minh, đẹp lắm."

Đông An "à" một cái lại đáp.

"Thật?"

Phúc Lạc Tranh thấy vậy cười duyên một cái rồi đáp.

"Thật, đẹp lắm! Chỉ tiếc không bằng em thôi!"

Đông An nhếch miệng lên một độ cong nhỏ, hoá ra Anh nhà mình là miệng kẹo đường. Cô nhún vai xong đi từ lầu xuống, thấy cô vừa ra cửa liền chạy đến đón cô.

"Đi thôi!"

Đông An nói đang tính bước đi thì mới sực nhớ là không biết đi nơi nào, vừa quay lại thấy cái bàn mặt xinh như bông như hoa thật chói loá mà. Nhưng chưa kịp thờ dài Đông An bị một bàn tay to lớn nắm tay dắt đi.

Tuy bàn tay hơi bị chai sần, thô ráp nhưng không cảm thấy khó chịu tẹo nào. Ngược lại mang đến cảm giác ấm áp, an toàn. Đông An được Phúc Lạc Tranh dắt đi xuyên qua một dãy hoa, xuyên một đám cây to lớn. Vòng vòng một chút thì tới một gò núi nhỏ nhô ra. Đứng trên đây có thể nhìn thấy chung quanh, nhưng do trời vẫn u ám nên cảnh vật vẫn không rõ.

"Đây là nơi nào?"

Đông An quay lại hỏi Phúc Lạc Tranh, nhưng lại không thấy trả lời.

Phúc Lạc Tranh kéo cô tới chỗ cỏ thấp, ấn cô ngồi xuống. Xong đi tới chỗ xa xa, bứt cỏ ngắt hoa đứng lên ngồi xuống hí hục gì đó. Đông An cũng không có quan tâm lắm, mà cứ ngồi hít thở không khí. Nơi này rất không khí rất trong lành, không giống như trong đô thị dần dần bị ô nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bình minh

Một lát vòng quanh Phúc Lạc Tranh quay trở lại, cầm trên tay là một vòng hoa nhỏ. Trông thật tinh xảo, đẹp mắt, cứ thế cầm vòng hoa trên tay Phúc Lạc Tranh đội lên đầu cho Đông An. Không quên kèm theo một câu.

"An nhi nhà Anh thật đẹp, vòng hoa rất hợp với em đó."

Đông An cũng cười khen lại.

" Anh cũng thật khéo tay."

Hai người cứ thế Anh một câu tôi một câu, nói qua nói lại. Một tràng cảnh buồn nôn liền diễn ra, nếu có ong ở đây liền chết trong mật ngọt. Nếu có người ở đây chắc liền hiểu lầm thành tình nhân mất.

Qua một hồi bình minh lên cao, ánh sáng chiếu xung quanh. Chim từ nhánh cây vùn trộm bay lên, hót um sùm. Sương mù cũng tan đi, mọi thứ như được chuột thêm sắc màu bắt đầu phản chiếu. Nương theo ánh sáng nhẹ, những nụ hoa nhỏ khẽ mở ra. Những tán cây xanh nhẹ lay động, trên cao dần phác lên màu xanh nước thanh tao. Không khí thoảng chút mùi hương thật dễ chịu. Từ trên gò đá này đều nhìn hết thấy xung quanh, không khỏi khiến người ta cảm thấy thật thoải mái.

" Đây là chỗ lúc nhỏ Anh hay khóc nhè em tin không?"

Nghe đến Phúc Lạc Tranh nói thế Đông An liền bĩu môi.

" Nói thật đi, Anh đừng lừa con nít nữa."

Tuy Đông An mới tiếp xúc với Phúc Lạc Tranh không quá lâu, nhưng lại rất hiểu Phúc Lạc Tranh. Một người cười đùa, mở miệng là toàn mật nhưng chỉ với người Anh quan tâm thôi, Anh một người tình tế khá quan tâm đến cảm xúc người đối diện. Nhưng mặt khác của Anh là ôn hoà nhưng luôn mang theo xa cách đến kì lạ, tuyệt là một người máu lạnh. Không mang theo chút thương cảm cho con mồi, cũng không phải loại người thích chính nghĩa quân tử. Nếu mà bạn có đối thủ như thế thì tuyệt là đối thủ nặng kí. Đông An cũng thầm cảm thán may thay đây là Anh mình.

" Được rồi, đây là nơi Anh cùng người đó từng hẹn ước. Cô ấy nói nếu đời này có người Anh quan tâm tới nhất định phải giới thiệu cho cô ấy."

Phúc Lạc Tranh nói đến ánh mắt mang theo nhu tình rõ rệt, còn có chút đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cặp đôi huyền thoại

" Đó là chị Dâu hả?"

Đông An vừa hỏi xong thấy Phúc Lạc Tranh gật đầu.

" Chị ấy đâu?"

Đông An hỏi xong lại thấy Phúc Lạc Tranh hơi mím môi, chậm chậm trả lời.

" Nơi đây bọn Anh đã đính ước với nhau, em sẽ sớm gặp cô ấy thôi."

Đông An gật đầu xem như đã biết, cũng không nói tiếp. Tuy cảm xúc của Phúc Lạc Tranh thay đổi trong nháy mắt nhưng Đông An nhận ra sự đau lòng trong đây.

" Về thôi! Người nhà đang đợi chúng ta cùng dùng bữa sáng đi khá lâu rồi."

Đông An cười cười nói, xong hai người cùng về tuy không nói gì nhưng lại rất hài hoà. Lúc bước gần tới cửa Đông An vỗ vai Phúc Lạc Tranh xong nói nhỏ một câu.

" Sẽ thôi, em tin hai người là một cặp đẹp đôi."

Phúc Lạc Tranh hơi cứng người một hồi rồi mỉm cười, biết đây là em gái đang an ủi mình. Tuy Anh chỉ nói vài câu nhưng Anh tin cô cũng đoán được một vài thứ rồi, thờ dài một hơi lấy lại tin thần, tới đâu thì tới thôi. Cũng bước vào theo Đông An.

Tiếp theo là một tràng ấm êm gia đình dùng bữa sáng, rôm rả tiếng cười. Xong Đông An hội họp cùng ba người Anh chị em trong nhà cùng coi ti vi. Được một lát thì Phúc Lạc Tranh ra ngoài nghe điện thoại, còn lại chị em Phúc La Mi với Phúc Tề Đông.

Phúc La Mi chồm người tới vừa cầm táo nhai chóp chép vừa bám người lên Đông An nói.

" An An sau này chị sẽ theo em lăn lộn, em đẹp như vậy nuôi thêm chị chúng ta là cặp đôi huyền thoại."

Phúc Tề Đông đang cầm lê ăn, nghe chị mình nói thế liền che trán. Lại nữa rồi bệnh tái phát nên đem đi khám thoáng phát nữa thì hơn. Nhưng vẫn nhìn

không được nói.

"Chị hai, thực nữ chút. Đừng dọa tiểu An."

Phước La Mi vừa nghe xong nhảy dựng lên.

"Ai nói bà đây dọa, bà muốn lập huyền thoại với An An. Mi có tin bà phé mi không hả."

Phước Tề Đông nghe xong liền dơ chân đập mông Phước La Mi một phát.

"Moá, độc ác. Tại sao cứ đe dọa tiểu đệ đệ của ông."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Hai chị em bất thường

Phước La Mi bị đập mông liền hét lên.

"Tên khốn nạn, mi đập lép mông bà, có biết sẽ hủy hoại độ cong hoàn hảo của bà không hả."

Phước Tề Đông cũng quay sang hét lại.

"Tiểu đệ đệ ông đây bị mấy lần hành hung tới biến dạng rồi, đáng chết còn dám nói nữa hả."

.....

Hai chị em cứ nhộn thành một đoàn, Đông An không can vừa hưởng trái cây vừa xem phim. Tới qua đã thưởng thức qua đoàn cảnh thế này nên cũng không quá bị ảnh hưởng.

Nói tới thiệt đau đầu, Phước La Mi là một mỹ nữ xinh đẹp, ngoại hình cân đối khổ nổi là suy nghĩ thật không bình thường. Có đôi khi đang ăn cơm thì đột ngột hỏi, hạt cơm này có khi nào chứa gen người ngoài hành tinh không. Hay đang đi chơi lại muốn ghé đồn cảnh sát canh người ta đi bắt tội phạm. Cõi phim đam mê, bách hợp vân vân mây mây, đâm ra đôi khi thất lạc giới tính, muốn "chinh phục mỹ nữ thống nhất giang sơn"... Và Tổng hợp từ n điều khác nên kết luận rằng khi Phước La Mi ngậm mồm thì là một mỹ nữ cực phẩm. Há mồm là một bệnh nhân trốn trại, bởi vậy IQ quá cao cũng là bệnh.

Còn về Phước Tề Đông là một chàng trai hoàng kim, đối tượng theo đuổi của nhiều thiên kim mỹ nữ. Trời nào biết tên này thế nào IQ cũng cao phết ra nhưng lại đi theo bà chị cũng rớt não theo. Còn là trùm đi lấp hồ hộ người, mỗi lần Phước La Mi làm ra sự tình gì là đi theo dọn hậu hoạn. Chị châm lửa em dập lửa, có hiểu lắm. Nhưng hai người đối mặt nhau, cái chưa đầy vài phút lại cãi ầm ĩ.

Mà cũng ngộ, một kẻ chuyên bị đập mông một kẻ chuyên bị đập tiểu đệ đệ. Thế mà cũng chơi được, không biết ngu thật hay ngu giả nữa, chơi thiệt trời. Đông An không biết cảm thán mấy lần.

Cũng may cô không nằm trong phạm vi lây lan của hai chị em này, nếu không chắc chắn là cô ngòm trước khi quay về trả thù rồi. Cũng còn may mắn lắm chứ, cô tạ ông trời mấy lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Gặp lại

Cạch!

Tiếng cửa phòng khách mở ra, Phước Lạc Tranh bước vào đằng sau là một người con trai lạ mặt.

Hai chị em Phước La Mi cùng Phước Tề Đông đều đình chỉ đánh nhau lại cả hai đều hô lên.

"Anh sao ở đây?"

Người ở cửa liền ngoắt tay bảo hai chị em La Mi cùng Tề Đông qua.

" Thế nào không hoang nghênh anh?"

Người đó vừa nói vừa cười, hai chị em La Mi cùng Tề Đông liền chạy ủa tới, lắc đầu chối bỏ.

" Làm gì có."

Người đó vào xoa đầu La Mi cùng Tề Đông, xong lúc lướt sang chỗ ghé so pha thấy một đầu bạc kim thì hơi khựng lại. Xong lại đưa tay chỉ chỉ ra phía cửa nói.

" Quà của bọn em ở ngoài."

Hai chị em La Mi cùng Tề Đông hoan hô xong bỏ chạy, phúc Lạc Tranh liền kéo người đó tới chỗ Đông An.

" An nhi giới thiệu với em đây là bạn thân của Anh."

Sau nghe Lạc Tranh nói xong Đông An trầm thờ dài, cái này có được gọi là "càng tránh càng dính" không đây? Thế nào lại gặp tên sao chổi này, cái nụ cười đó, cái bản mặt đó thật muốn đánh.

Chưa đợi Đông An đáp lại người đó liền bước lên chào hỏi.

" Không ngờ em lại là cô công chúa mới mà tên Lạc Tranh này nhắc tới, thật là chúng ta thật có duyên."

Đông An nhướn mày đáp.

" Anh nghĩ nhiều rồi."

Nhìn thấy thái độ của hai người Lạc Tranh ngơ ngơ hỏi.

" Diệp Lam, An nhi, hai người biết nhau hả?"

Cùng một lúc hai âm thanh cùng thốt lên nhưng lại khác nhau hoàn toàn.

" Không."

" Biết."

Đông An vươn tay gác lên ghế so pha nhìn Diệp Lam

" Thật ngại, người qua đường thì gọi là quen biết sao?"

Diệp Lam lại cười lên một độ cong xinh đẹp đáp.

" Sao lại không?"

Đông An "à" một cái, làm ra vẻ mặt tiếc hận làm bầm một câu.

" Sớm biết thế, cho anh thân mật, quen biết với đám người ở sân bay rồi. Đảm bảo chất lượng đủ luôn!"

Tuy nói là làm bầm nhưng vẫn đủ lọt vào tai Diệp Lam, hơi khựng lại rồi bất đắc dĩ cười.

" Em thật ác."

Đông An nhún vai vẻ mặt không sao, ác quen rồi. Ác chết người cũng kệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Không gặp còn tốt hơn

Lạc Tranh thấy thế liền đưa tay xoa đầu Đông An bảo.

" Anh không biết hai đứa xảy ra gì trước nhưng giờ đều là người một nhà."

Diệp Lam ngồi xuống ghế cười nhìn Đông An giới thiệu.

" Anh là Diệp Lam, từ nay mong em giúp đỡ nhiều hơn."

Đông An nghe cười, đọc ra dây số. Ừ thì đó cũng không có gì to tát, đó là dây số mà lúc trước Đông An bảo Diệp Lam gửi tiền vào trong đấy. Hiện giờ, Đông An chỉ muốn nhắc tên đó tiền vẫn chưa gửi cho cô, còn nữa nếu muốn giúp thì cứ việc gửi tiền vào. Giúp đỡ hả, muốn làm công không lương hả. Thử xem bà đây có âm chết người không.

Diệp Lam vừa nghe xong cũng dở khóc dở cười, móc điện thoại ra với tốc độ cực nhanh. Gửi đi một mẫu tin nhắn, sau điện thoại cô vừa run lên. Đông An ở ra xem, ừ, rất tốt. Tên này thật giàu, gửi thật nhiều tiền. Đông An cất điện thoại vào ung dung ăn táo.

Thấy thái độ cô như thế Diệp Lam cũng không thấy khó chịu, tùy tiện nói.

" Sắc mặt em thật tốt."

Đông An vươn tay sờ sờ chỗ vai, tùy tiện đáp lại.

" Thật ra nếu không gặp anh trước có lẽ còn tốt hơn."

Cô mới là không quên đứa nào làm cho cô phải chạy gần chết, khi không còn bị dính đạn. Cái này không biết có phải "trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết hay không". Muốn về nhà cũng phải khổ tâm lắm, ăn vài viên đạn. Tuy vết thương không gọi gì là khủng bố, nhưng khi tắm cũng thật mất mỹ cảm. Cô không nhận mình là người rộng lượng, cô là lòng dạ hẹp hòi, thù rất dai.

Diệp Lam nghe xong lại khò sở, thật tình, cũng không phải anh cố ý mà. Tại sao cứ nói một câu bị xia lại một câu thế, người thì xinh mà toàn gai nhọn. Tùy tiện là bị đâm chết a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bắt tay vào vùng xoáy

Lạc Tranh ngồi bên sò sò sống mũi, nhưng trong lòng luôn thắc mắc. Hai đứa này bị gì vậy? Nói chuyện chả câu nào xiên vô được. Thật mờ ám! Không lẽ đây là ám hiệu, nhưng lại sao lại ám hiệu trước mặt anh. Thấy sắc quên ca sao? Tên Diệp Lam này thật khôn nặn, hót tay trên. Có nên cột hắc hạo cho hắc khai ra không đây? Mịa nó đây là tình huống gì? Linh cảm mách bảo mình thật nguy hiểm. Lạc Tranh hí mắt nhìn Diệp Lam một cách nguy hiểm, mà không biết bản thân suy nghĩ lạc một cách quá xa, xa không đỡ nổi.

Đông An ăn xong miếng táo, quay sang Lạc Tranh.

" Em lên phòng hai người tâm sự đi."

Đông An nói xong cứ thế lên phòng, cũng không để ý đến ánh mắt loé lên tia sáng của Lạc Tranh.

Diệp Lam không biết mình nằm trong tầm ngắm của Lạc Tranh, mà đưa tay vẫy với Đông An.

Đông An lên tới phòng cũng vớt chuyện lúc nãy ra sau đầu, hiện giờ cô bắt tay vô gậy dựng thế lực nên sẽ lắm việc. Sẽ không còn thông thả như những ngày trước nữa, hít một hơi thật sâu. Đông an thầm nói "chào vùng xoáy, ta tới đây!"

Đông An cầm lấy điện thoại cùng máy tính không ngừng cập nhập thông tin, thu thập, ghi ghi viết viết... Điện thoại liên tục sao lưu một vài thứ gì đó. Lát sau cô dừng lại chuyển sang lập trình một ít đoạn mã. Để vượt tường lửa, hack thông tin, hay bảo mật đều đủ cả.

Tiếng lách cách của bàn phím, chuột không ngừng kêu lên. Thời gian trôi qua trời cũng dần nhuộm màu tối, Đông An vẫn không ngừng tập trung. Về mặt nghiêm túc được ánh sáng màn hình hắt vào nhìn thật tỉnh táo. Bữa trưa Đông An chỉ dùng qua sơ sài, do người trong nhà có việc nên cô tranh thủ tới giờ luôn. Ngồi liên tục hàng giờ liền cũng thật mỏi, Đông An vươn vai làm vài động tác cho máu lưu thông, cùng lúc đó cửa phòng cô bị La Mi mở ra.

" An An xuống ăn cơm nào, thật là xa mỹ nhân lâu quá thật nhớ à."

Thấy La Mi không tiếc thân mình dán lên người cô, Đông An cũng dở khóc dở cười. Trực tiếp né qua một bên cho người nào đó tiếp xúc thân mật với mặt đất luôn. Thật ngại nhưng nên dừng lại trước khi La Mi phát bệnh nữa thì khổ, mặc kệ khuôn mặt vạn sự tan lòng của La Mi liền bảo.

" Mi Mi đi thôi."

Thế là liền có một cái đuôi bám theo sau, dờ hơi thật.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Huấn luyện gia tộc

Sau khi dùng xong bữa tối, hai chị em La Mi cùng Tề Đông liền nhào nhào cả lên. Đông An cũng ngồi xuống xem náo nhiệt một hồi, thỉnh thoảng lại nói chuyện với Lạc Tranh hay xia xới Diệp Lam vài câu. Mọi thứ cũng thật bình yên và vui vẻ, nhưng chỉ là sự bình yên trước cơn bão thôi. Nếu cô không chủ động cô sẽ bị diệt, người con gái đó thật ghê tởm. Luôn muốn mình là duy nhất, cho nên nếu muốn sống yên lành mà không va chạm cô ta là điều không thể.

Đông An để mọi người tiếp tục trò chuyện, riêng cô thì đi tới phòng của gia gia. Có một vài sự tình nhất định phải làm mới được, chả hạn cải tạo lại thể chất của thân thể này. Cô mở cửa phòng bước vào, liền thấy một căn phòng chứa thật nhiều sách, trang trí thật trang nhã. Hương thơm của gỗ lim thoang thoảng, nghe thật dễ chịu.

"Con có tâm sự sao, ta tưởng con ở dưới với bọn nhóc om sòm đó chứ."

Phước Lăng Tô khoát tay bảo Đông An ngồi xuống rồi ôn tồn nói, giọng nói thật hiền lành. Không khỏi khiến Đông An thân cận hơn, cô mỉm cười với ông nhưng giây sau ngập toàn nghiêm túc.

"Gia gia con có chuyện muốn nói."

Phước Lăng Tô thấy nét mặt của Đông An cũng trở nên hơi nghiêm lại nói.

"Con cứ nói đi."

Đông An liền vào thẳng chủ đề.

"Con muốn tham gia huấn luyện của gia tộc."

Phước Lăng Tô nghiêm mặt nhìn cô, chăm chú vào vẻ mặt nghiêm túc khiên định. Ông muốn cô sống vui vẻ là một tiểu thư gia tộc, nhưng điều đó không có thể bảo vệ cô mãi. Đứa cháu này mới trở về không được bao lâu bây giờ lại muốn đi huấn luyện gia tộc thật làm ông cảm thấy phức tạp.

"Con thật sự muốn vậy sao?"

Phước Lăng Tô nghe giọng hỏi một câu.

"Vâng."

Nghe đáp án của Đông An xong, Phước Lăng Tô cảm lấy tách trà hóp một ngụm. Ông biết mỗi người đều có lựa chọn của mình và gánh vác cái gọi là trách nhiệm. Cho dù som hay muộn cũng không thể chối bỏ, thế nên ông cũng để cô tự quyết định con đường của mình. Có sai thì mới biết sửa, thôi thì cứ để cô thử sức, xong liền gạt đầu đồng ý với cô.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Năm

Trên đường cao tốc hai chiếc xe lao nhanh như gió, vọt qua trước là chiếc Ferrari đỏ. Tiếng động cơ êm tai vang lên không ngừng, chiếc xe lạng qua lạng lại chiếm hết khoảng trống để chiếc xe Lamborghini xám đằng sau có thể vượt lên.

Trên chiếc Ferrari đỏ cô gái với một đầu bạc kim phát phốt theo gió không ngừng, lâu lâu lại nhẹ đánh tay lái. Chiếc mô tô một nụ cười nhàn nhàn, đôi mắt có màu hổ phách thoảng lại nhìn vào chiếc gương chiếu hậu. Mi mày cong cong lâu lâu lại nhếch lên, ý đẹp vui người.

Cứ thế hai chiếc xe đua nhau trên một đoạn đường dài, tới một căn biệt thự xa chiếc Ferrari đỏ chợt ngừng lại do quá đột ngột, bánh xe ma sát thành

những vết đen hằn trên đường, còn chiếc xe đánh một độ cong hoàn hảo xoay 360 độ mới ngừng hẳn.

Kít!

Đột nhiên chiếc xe Lamborghini xám cũng dừng lại theo, một chàng trai từ phía cửa xe bật ra, mặt ửng một cục.

"An An, em cô tình trêu Anh đúng không?"

Đồng An từ trên xe bước xuống đưa tay vuốt lại tóc, tùy ý nói.

"Có sao?"

Chàng trai bước tới chỉ vào Đồng An.

"Rõ ràng là vậy, lúc em chào mời Anh rõ ràng thua Anh còn gì."

Đồng An cười cười, sau khi cô huấn luyện gia tộc xong một năm, cô đã dành 2 năm đi qua nhiều nước để gầy dựng thế lực cũng như đồng đội. Cô muốn kiếm những người cô có thể giao lưng cho họ, chứ không phải những kẻ có thể tùy tiện đâm sau lưng cô. Và thành quả là thế lực của cô đều đứng vững gót chân, có thêm 3 phụ tá đắc lực. Tuy đồng đội là những kẻ dỏm, chả hạn tên trước mặt này - Thế Tư, nhưng thực ở chung rất thoải mái.

"Em phải cho Anh mục đích để tiếp tục sống biết không."

Thế Tư ngo người, mục đích? Tiếp tục sống? Là ý gì?

Đồng An sờ sờ sống mũi, nhìn mặt ngu vậy là biết không hiểu rồi.

"Với tay đưa quyền như Anh chỉ có em mới thu nhận thôi, nên Anh phải thắng em đó là mục đích sống. Còn lúc đầu thua vì..."

Thế Tư nghe xong lập tức hỏi.

"Vì gì?"

Đồng An xoay người đi vô biệt thự, tiếng nói vọng lại cho Thế Tư

"Anh nghĩ tay mơ lên mặt với lão làng thì nó có mắc cười không?"

Thế Tư mặt đỏ lừ nén nhịn cảm giác vừa xấu hổ vừa mắc cở, xong hét ầm lên.

"Chiết tiết! An An, em chơi Anh."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ba trợ thủ đắc lực

Cạch!

Đồng An mở cửa phòng khách đi tới chỗ ghế salon dài ngồi xuống, Thế Tư xụ mặt đi theo sau.

"Tớ nói cậu chắc chắn sẽ thua mà còn cứng đầu."

Linh Ưu Ly cất giọng cảm thán, sau lại rót cho Đồng An một tách trà nóng.

"Đừng nản lòng, lần tới có lẽ sẽ thua nữa, cho nên ông phải cố gắng."

Viết Uy đặt tay lên vai Thế Tư vỗ vỗ, nghiêm mặt nói.

"Mịa nó! Có ai an ủi kiểu ông hả?"

Thế Tư tức giận cầm luôn tách trà nóng của Đồng An uống.

Phụt!

" Nóng nóng... "

Thế Tư vội lè lưỡi ra lấy tay quạt cho bớt nóng, nhưng kết quả là trà lại văng hết vào mặt Viết Uy.

" Moá ông! Được lắm! Tui không trị ông tui không phải tui. "

Vuốt trà trên mặt xuống Viết Uy sầm mặt, đi lên lầu đóng cửa một cái rầm.

" Không phải tui cố ý mà, do trà nóng. "

Thế Tư nuốt nước bọt, vội nói lại.

" Thế Tư! Tui với ông không đội trời chung, là đàn ông thì đừng có viện cớ, rõ ràng là ông ghen tị với bản mặt đẹp trai của tui! Thế Tư ông thiệt khôn nạn! "

Viết Uy hét lớn lên.

" Đề tiện!!! Tui mới không thèm, tưởng tui sợ ông hả, mợ há! "

Thế Tư mới là không phục hét lại.

Linh Ưu Ly che mặt.

" Có phong phạm xú coi. "

Đông An thì ngồi ăn táo cười, xong tự rót cho mình lên mà thưởng thức. Tay cầm lấy xấp tài liệu trên bàn xem, xong một vài tài liệu của Linh Ưu Ly đưa qua.

" Làm thật tốt! "

Đông An khẽ cảm thán, bình thường cô rất ít khi quản chuyện lắm chỉ xem tới một vài tài liệu quan trọng, còn lại 3 người sẽ chia nhau ra làm.

" Đó có là gì, đây mấy thứ bà muốn nè. "

Viết Uy thay xong bộ đồ mới từ trên lầu bước xuống, ném cho Đông An một cái USB làm cô không khỏi mỉm cười. Một số lượng lớn mã cấp cao, tuy với cô chỉ cần ngồi một chút sẽ lập trình ra nhưng vấn đề là cần số lượng lớn nên phải giao lại cho Viết Uy.

" Tên mà cô ý gây khó dễ cho hắc bang Florida Anh đã giải quyết xong, tên đó tuy hơi khó nhằn nhưng đã ổn, phía bên đó Anh cũng đã quản lí sát nhập vào phe mình. "

Khác với khuôn mặt đùa bỡn, tức giận lúc nãy thay vào một khuôn mặt hung phấn Thế Tư liếm môi nói.

" Thị trường dạo này đã ổn định, tờ kí kết với một số công ty lớn. Hiện giờ đã vươn lên chiếm một vị trí không thể thay thế được. Tương lai công ty Ulth của chúng ta sẽ vươn qua đến Châu Á, trở thành xu hướng hot kế tiếp. "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cuộc gọi

" Đã rồi! "

Nghe xong mỗi người báo cáo, Đông An gật đầu thoải mái. Đúng là đồng đội tốt, Thế Tư thay mặt cô quản lí hắc bang Florida, Viết Uy là chuyên gia máy tính, Linh Ưu Ly quản lí công ty Ulth trên thị trường với thật nhiều chi nhánh và lĩnh vực Tổng hợp.

Bỏ qua khoảng thời gian đầu phải nhờ tới Lạc Tranh, hay hai chị em La Mi với Tề Đông thì giờ có thể tự lập hết mọi chuyện. Khoảng thời gian cực khổ mà cô bỏ ra cũng thật là đáng giá mà.

" Reng... Reng... Reng... "

Ngay tại lúc Đông An đang tưởng niệm thì điện thoại lại reo lên, cầm điện thoại, cô hơi nhướn mày. Nhìn qua dây số cô không bắt máy ngay, đó là một dây số lạ, người biết được số cô không nhiều nên hơi kì.

Vẫn là Linh Ưu Ly nhanh ý.

"Nghe thử đi, biết đâu người quen."

Đồng An gật đầu xong nhấc máy nghe.

[Ngày 17 về, ăn bận đàng hoàng đừng làm mất mặt tao.]

Từ phía đầu dây bên kia, một tiếng quát thật to, ồn ào truyền tới. Đồng An nhũn mảy, thật thô lỗ và bất lịch sự, cho dù có lộn số thì cũng khiến cô thấy khó chịu, cô hỏi lại.

"Ai vậy?"

Nhưng khiến cô hơi bất ngờ khi nghe được đáp án, một người mà cô sít chút nữa thì quên.

[Ngay cả cha mày cũng quên, thứ con bất hiếu, mất mặt tao. Mày cứ nhớ ngày 17 cút về đây cho tao.]

Tút... Tút... Tút...

Tiếng quát vừa dứt thì Đồng An cũng chẳng buồn trả lời, cứ thế cô cúp máy cái rụp. Đưa tay tháo sim ra, Đồng An bẻ nó làm đôi, vứt vào sọt rác. Cô quay sang nói với Viết Uy.

"Cậu đổi sim mới hộ tớ, tớ quên tại sao lại sài sim cũ cho ruồi muỗi tùy tiện đều gọi được cơ chứ."

Viết Uy cầm lấy điện thoại của Đồng An nói.

"Đề đó tớ lo, nhưng ai vậy? Thấy cậu không được vui lắm."

Linh Ưu Ly cùng Thế Tư cũng quay sang nhìn chăm chăm, Đồng An nhếch mép nói.

"Người cha cực phẩm"

Linh Ưu Ly nghe xong tức giận hỏi.

"Thằng cha khốn nạn đó gọi cậu làm gì?"

Đồng An uống một ngụm trà thong dong nói.

"Ngày 17 có tại đó."

"Chắc chắn là không có gì tốt lành rồi, em có tính quay về không?"

Thế Tư hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Quay về

"Có! Sao lại không. Đừng quên mọi thứ trong 3 năm qua em đã làm là chuẩn bị vì họ."

Đồng An bật người đi tới cửa sổ, tựa vào phía khung cửa ánh mắt thâm thúy nhìn ra ngoài.

"Về thật sao?"

Linh Ưu Ly hỏi nhưng trong lòng đã biết rõ câu trả lời.

"Cậu tính âm họ thế nào?"

Khác với nét mặt nhưng trọng của Linh Ưu Ly, Viết Uy hưng phấn hỏi.

"Không còn quần để rách."

Đông An nhà nhạ trả lời.

" Khẩu vị thật nặng... "

Thế Tư cảm thán, Linh Ưu Ly hơi liếc mắt Thế Tư, xong gật đầu.

" Đúng thật!"

Đông An cười nhàn nhạ.

" Có lẽ vậy... "

Viết Uy búng tay cái chát, hưng phấn nói to.

" Bất quá tớ thích."

" Ha Ha... "

Cả đám không hện mà cùng nhau bật cười.

.....

Năm xxxx tháng xx ngày 1.

Từ cửa sân bay một cô gái có một đầu bạc kim, thân mặc một chiếc Áo phông Mĩ, chiếc quần Jean cap cao bó sát, chân mang đôi giày thể thao trắng. Kéo theo một chiếc vali to, cô bước đi ra khỏi sân bay khiến cho bao người không khỏi quay lại ngược nhìn.

Phải biết từ lúc cô quay lại gia tộc với chế độ rèn luyện hà khắc ăn uống mẫu mực đã khiến cô xinh đẹp lên không ít. Vốn trước do tính cách của cô chủ quá nhiệt tình, cộng thêm trang điểm lố lằng, nên không khỏi khiến người khác cảm thấy phản cảm, nhưng giờ Đông An lại lạnh nhạ hờ hững đi không ít nên có lẽ khơi gợi lên sự mới mẻ. Khuôn mặt cô thon dài, chiếc mũi thẳng cao, chiếc môi căng bóng lên màu cam hồng tự nhiên. Đôi mắt to màu hổ phách phản chiếu hình ảnh tựa như đá quý, làn da trắng hồng mịn màng. Tựa như một vị nữ thần hylạp được điêu khắc một cách tỉ mỉ, không tí vết.

Mà đó cũng không phải là điều cô quan tâm, cô không thay đổi bất kì thứ gì để người ta thích mình. Nếu có thì chỉ vì cô thích, cô chỉ là chính cô. Đông An kí nhận chiếc xe được gửi qua xong lái về biệt thự cô nhờ Viết Uy mua. Nói ra chuyến bay về này khá thuận lợi, không gặp những chuyện không đâu như chuyến bay đầu kia. Gặp tên sao chổi mang tên Diệp Lam, cô với hắn cũng không tiếp xúc lâu lắm. Hắn ở lại gia tộc cô khoảng 1 tuần liền buộc quay về làm ảnh đế của hắn.

Ài! 3 năm trôi qua thật nhanh, nhưng dù sao thì sắp có những trò chơi dùng mạng cược rồi. Giống như một ván bài chỉ có thắng thua, đương nhiên sẽ không thiếu sự may mắn cược vào, và giờ thì bắt đầu đặt cược thôi nào!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ra ngoài đi dạo

Reng... Reng... Reng...

" Nghe này."

Đông An cầm tách trà nóng lên thưởng thức, khói hương nhàn nhạ toả ra.

[Làm gì thế?]

Phía bên kia đầu dây Viết Uy cất tiếng.

" Như mọi ngày thôi, được rồi cậu muốn nói gì đây?"

Đông An trả lời.

[Ha Ha... Mô tô tớ gửi cậu thế nào? Ưu Ly đòi tớ một chiếc giống của cậu.]

Viết Uy nói. Đông An nghe được nhún vai ung dung trả lời.

" Không biết, chưa thử để lát nữa đi."

[OK. Hồi âm sớm tí nhá!]

Tút... Tút... Tút...

Đông An "ừ" thoáng một phát rồi cúp máy, uống hết tách trà rồi lên phòng.

Kể ra cũng đã được 3 ngày từ khi cô về, mà cô căn bản sống rất đơn giản. Khi ở một mình độc toản mĩ gói, hoặc thức ăn nhanh nên không ra ngoài. Nếu Viết Uy không gọi hỏi về chiếc mô tô mới độ cô cũng lười đi ra.

.....

Trên đường một chiếc mô tô xám chạy vút thật nhanh, tiếng động cơ êm tai khéo dài. Thêm thân hình được bộ đồ đen ôm tôn lên nóng bỏng thật thu hút mắt nhìn.

Sau khi thử vài vòng xe làm Đông An khá hài lòng, liền ghé vào trung tâm thương mại. Nếu đã ra ngoài thì thay đổi không khí chút vậy.

Ở trung tâm thương mại này nếu không lầm thì lúc đầu mình tới đây đã bắt gặp kì thi rồi, có nên lên gặp lại ôn chuyện với cô ta thoáng không đây. Cứ nghĩ lung tung Đông An lạc tới quầy game, cũng khá thú vị cô lướt nhìn một lát liền quyết định chơi trò bắn súng.

Trò này khá nổi một đám người xung quanh hú hét thi ai ghê hơn, Đông An cũng lại nhìn xem trò vui. Nhưng không biết vô tình hay cố ý, ai đó va vào cô để cô chạy lên đằng đầu.

Một tiếng huýt sáo, chàng trai ăn mặc như dân chơi đầu ngoắt cất tiếng

" Cô em thi một lát không?"

Thằng này nhìn là biết tự cho mình giỏi, Đông An bước lên cầm lấy súng cũng chẳng đợi nói năng gì bắt đầu bắn. Tên đấy thấy vậy cũng vội bắt đầu, một lát Đông An dừng lại để súng lên kệ xoay người bỏ đi. Xung quanh là một tràng yên lặng, điểm số của cô gấp đôi tên kẻ bên, trong khi chọn chế độ khó, mẹ nó quái vật để người ta lau mắt mà nhìn.

Đông An lên tầng trên của trung tâm thương mại, đây là quầy trang sức. Vốn cô chẳng đam mê gì nhưng một chiếc dây chuyền đá quý loại hiếm lại hấp dẫn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mua đồ Gặp cận bã

Đông An bước lại gần xem thử, đó là sợi dây chuyền đính đá khá mỏng, nhưng mặt dây chuyền lại có hình con cáo khá độc đáo. Có phải không biểu hiện cho sự gian xảo và ác độc không nữa, phải công nhận khá tinh tế đó.

" Lấy sợi dây chuyền này cho tôi xem."

Đông An vừa dứt lời thì phía sau có một âm thanh cản lại.

" Tôi muốn lấy sợi dây chuyền này."

Đông An im lặng quay lại nhìn. Con mẹ nó! Không nhìn thì thôi nhìn rồi chỉ muốn cảm động phát khóc. Duyên phận gì đây, vừa về đã gặp phải cái bản mặt thần kinh biến thái. Đông An nhịn xuống xúc động muốn cho hấn mấy đám nhìn cô nhân viên nói.

" Cô không nghe tôi nói sao? Muốn tôi lặp lại?"

" A... "

Cô nhân viên chột giật mình, khó xử nhìn, à không biết cô gái đứng trước mặt này là ai, nhưng người đằng sau à lại biết. Đó là viện trưởng của bệnh viện lớn nhất Hoắc gia-Tùy Thiên, cũng là người thừa kế độc nhất nổi như cồn trên các mặt báo Hoắc Đình La.

" Tôi muốn sợi dây chuyền này, dù gì cô cũng chưa mua, tôi có thể bù tiền cho cô mua sợi dây khác."

Giọng nói của Hoắc Đình La thuần túy là ra lệnh, không cho thoái hiệp.

Người khác có lẽ sợ hấn nhưng hấn lại quên một người tên là Đông An rồi, cô cười như không cười nhìn hấn, quay lại nhìn cô nhân viên bảo.

" Gởi lại."

Cô nhân viên gởi lại đưa cho Đông An, thoáng cái lại kinh hãi. Đúng là tiểu thư có nhan sắc đó nhưng trước trai đẹp cũng gục ngã như thường. Nhưng nếu ả được như vậy ả cũng bằng lòng.

" Giờ nó là của tôi."

Đông An nhếch môi nhìn Hoắc Đình La khiêu khích không quên lắc lắc chiếc dây chuyền được bọc lại một cách tỉ mỉ. Cô nhân viên thoáng cái cũng tròn mắt, tình huống sao không giống cô ta nghĩ vậy.

" Tôi cần nó, tôi sẽ mua lại gấp đôi."

Hoắc Đình La sầm mặt xuống nói.

" Gấp đôi là nhiều lắm sao?"

Đông An nhướn mày hỏi. Hoắc Đình La hơi xoắn ống tay Áo sơ mi để lộ ra chiếc đồng hồ bạc nói.

" Giá niêm yết của sợi dây đó 12 tỷ, tôi trả gấp đôi chắc cô cũng biết tính, đừng giả ngu nữa tốn thời gian của tôi."

Đông An vẫn nhìn Hoắc Đình La, hấn cũng hơi nhúu mày vì nhìn cô có phần quen mắt nhưng tạm thời không nhớ ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: An vô sỉ

" Buồn cười, người cần gấp nó là Anh, tốn thời gian cũng là Anh. Anh lấy quyền gì đòi nó từ tay tôi, với tư cách là viện trưởng Tùy Thiên hay với tư cách người thừa kế của Hoắc gia đây hả? Hoắc Đình La."

Đông An híp mắt nhìn Hoắc Đình La, ngay lập tức câu nói của cô liền thu hút hấn.

" Cô hiểu về tôi nhĩ."

Ngay thân phận của hấn còn nhìn ra rồi, thế cũng không cần vòng vo lắm chi cho mệt. Mặc dù quyền công dân không bắt buộc thứ hấn thích người khác bắt buộc phải đưa cho hấn, nhưng chi bằng hấn có tiền như vậy là đủ. Nếu Đông An mà biết hấn nghĩ vậy, không biết có bùng luôn công ty Ulth nện cho hấn tỉnh không.

" À chứ không phải Anh cũng hiểu tôi lắm sao?"

Đông An bĩu môi.

" Hiểu, tôi còn không nhớ cô có quen tôi đây!"

Nghe xong Hoắc Đình La trả lời Đông An vội tỏ vẻ mặt bi thương, ôm tim nói.

" Anh thật biết cách làm tổn thương con tim nhỏ bé, mong manh, thuần khiết, đáng yêu, dễ vỡ của tôi đây. Tôi còn tưởng sức hút của mình làm anh mãi ấn tượng không quên được cơ chứ... Ài biết đâu được, tôi đẹp thế này anh muốn nhớ cũng khó."

Đông An tung hết một lèo câu buồn nôn, chưa kịp cho Hoắc Đình La đình táo, liền khoanh hai tay trước ngực, hất mặt bộ mặt đường hoàng tiếp tục vút một quả bom.

" Tôi là Đông An."

Hoắc Đình La ban đầu là ngẩn người, lát sau khoe miệng run rẩy một hồi. Suyt nữa là hấn quên có người này, nhưng khác đến độ hấn nhận không ra luôn.

" Hoá ra tiểu thư Lục, lâu không gặp cô tính thay đổi phương thức gì gây loạn đây."

Đông An nhúu mày nhìn hấn, cô đường hoàng thế này gây loạn thế nào hả?

Lục Tầm Thu vào nhà với tâm trạng hoá đá, hần hơi nhíu mày không những khó hiểu với những thay đổi tính cách hành động của cô, mà còn vì căn nhà này. Căn bản chẳng có gì cả. Trống vắng như nhà mới chẳng trang trí mua sắm gì cả, phòng chỉ có 1 chiếc bàn hai cái ghế trên bàn có một tách trà nữa thôi. Cảm giác thật giống phòng tra khảo tội phạm. Rốt cuộc sống kiểu gì đây hả? Thật buồn thả.

Đông An vẩy tay xuống chiếc ghế, quay sang nháy đánh nụ cười thật tươi thuận tiện nói.

" Ngồi đi, ngay ngắn, khép nép, chứ đừng có tự nhiên như ở nhà."

-----Lời Của Tác Giả-----

Hồ... Hôm qua một hơi nhận một đồng cmt, tưởng khủng bỏ hết cả hồn luôn!!! Nhưng đọc xong hạnh phúc rụng cả trứng.

๑ (๑'•_•'๑)

Đặc biệt có vài bạn cực nhiệt tình luôn (๑ ◆ ~ ◆ ๑) ♪ cần đặc biệt bồi dưỡng. (ΦωΦ) cố lên, mị ủng hộ (๑'≡' ๑) ๑ ◆

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Xuyên tạc

Lục Tầm Thu đơ mặt trước giờ ai dám ra lệnh cho hần, câu từ của cô thật khiến hần không biết nên dùng gì để kết luận, không phải trước đó vẫn luôn khép nép lấy lòng hần sao?

Đông An ngồi xuống bưng trà uống một ngụm, móc điện thoại từ trong túi ra hí hoáy bấm. Lục Tầm Thu nhíu mày, lát sau tiếng nhạc nền game thật chói tai bay tới. Hần đen mặt, hần tới đây nói chuyện chứ không phải ngồi xem cô chơi game. Ngay cả trà cũng không đãi hần thì thôi đi, hần cũng không chấp một li trà, nhưng từ khi nào hần bị xem thành không khí như vậy không?

" Không ngờ em sống bê tha quá đấy, còn đâu gia giáo nhà họ Lục nữa? Đạo đãi khách vậy sao?"

Lục Tầm Thu thường ngày luôn đợi người khác mở miệng hỏi ý kiến hần, nhưng không hiểu sao trước sự trầm mặt này hần lại chịu không nổi.

" Quá khen, nhà họ Lục có gia giáo ra sao cũng không liên quan đến tôi. Tôi chưa từng được dạy qua cũng chẳng thêm biết mấy cái đó đâu. Mà... Anh cũng biết mình là khách hả? Khách không nên lấn chủ biết không, như vậy là không tốt, cho dù anh có bị rụng mất dây thần kinh nào đi nữa cũng không chấp nhận được đâu."

Đông An vẫn hăng hái bấm điện thoại, không thèm nhìn hần, vẽ mặt hàm hồ nói nhưng ý thì chẳng hàm hồ tí nào. Chị đây là chủ lần nào tới phiên mi nói, chị đây thiên tài bẩm sinh, tự tại, cần gì người dạy, thần kinh cũng đừng tới đây gây sự.

Lục Tầm Thu hơi nhếch miệng cười, ý cười chưa tới đáy mắt hần trầm giọng.

" Lục Đông An, anh không biết em ra ngoài học thói gì, nhưng tốt nhất ăn nói đàng hoàng cho anh, thời gian của anh rất quý giá không rảnh ở đây gây sự vật vãnh, thói trẻ con của em anh không muốn chấp nhận đâu."

Đông An bấm điện thoại nhiệt tình xem thường sự chuyển đổi của hần, điện à, làm về uy quyền không được xúc phạm gì đấy thật buồn nôn.

" Đứng dậy, quẹo trái, cửa đằng trước, tạm biệt không tiễn."

Này thì thời gian quý giá, không rảnh các kiểu, cửa đấy ngon thì về đi. Cô mới là không tin loại cáo già chưa đạt được mục đích đó, liền đi về đâu.

" Lục Đông An, bỏ điện thoại xuống nói chuyện nghiêm túc cho anh."

Lục Tầm Thu giọng nói âm trầm truyền đến không cho phép làm trái. Nhưng Đông An là diệc không sợ sùng, tiếp tục kéo điểm thù hận.

" Không thích, anh lấy quyền gì ra lệnh cho tôi?"

Ngón tay Đông An lướt nhanh trong màn hình đánh Boss, Lục Tầm Thu liền lạnh lùng trả lời.

" Quyền? Tôi là anh trai ruột của em chắc đủ đi."

Đông An nhếch mép.

" Tôi căn bản không coi anh là anh trai ruột đâu đấy! Thật ra quan hệ đôi bên còn tệ hơn người qua đường ấy chứ!"

Lục Tầm Thu nhìn chăm chăm Đông An nhẹ nhàng cất tiếng.

" Trong người em chảy dòng máu họ Lục, có phủ nhận cũng vậy thôi. Tôi nói đúng chứ!"

Đông An nghe xong trong lòng khinh thường, cô là một linh hồn hoàn toàn mới, cho dù thân xác này có chảy dòng máu đó thì sao, căn bản không phải là điều cô quan tâm.

" À thật thâm tình biết bao, sự quan tâm đột ngột này khiến cả cũng chết đuối đấy. Hay nói thẳng ra, lấy xong thứ các người cần rồi thì thẳng tay vứt bỏ tôi, như một con chó chết bị tùy tiện vứt bỏ trong một hẻm vắng, bốc mùi ghê tởm đi."

Lục Tầm Thu nghe xong cảm giác hơi chấn động rất nhanh liền bình tĩnh.

" Đừng xuyên tạc lời tôi."

Đông An lại cười lên.

" Xuyên tạc? Là ý tứ đó nhưng các người nào dám nói thật."

Đông An nói xong liền buông tay khỏi điện thoại, ngẩng đầu nhìn Lục Tầm Thu tiếp tục bồi thêm.

" Nào, có gì phải ngại, đây là một mặt khác của xã hội. Có đôi lúc không muốn cũng phải vô tình bắt gặp thôi."

Lục Tầm Thu nhìn Đông An lạnh nhạt.

" Cổ phần của công ty DN, mẹ có lẽ đã đưa em nhĩ."

Đông An uống miếng trà cho thanh họng tiếp lời hần.

" Muốn thứ của tôi cũng không dễ, anh muốn dùng đồ của tôi cũng phải làm tôi vừa lòng, nếu không tôi không ngại phá hủy thứ người yêu thích đâu."

Ánh mắt Lục Tầm Thu hơi loé lên, nói.

" Tôi công nhận, tôi muốn cổ phần đấy. Đảm bảo tôi sẽ bồi thường thứ khác cho em."

Đông An cười cười.

" Thứ khác?"

Lục Tầm Thu nhẹ nhàng đáp.

" Em muốn quyền lực, tiền bạc, sắc đẹp, tôi đây sẽ tận lực thỏa mãn."

Đông An cười như không cười, lời hứa có tác dụng gì? Những thứ đó cô không thiếu cần gì tới cái thứ mơ hồ mong manh không được thực hiện. Biết 50% cổ phần là gì không? Năm chắc chức Tổng giám đốc trong tay đi quyền hành lớn nhất, hưởng hồ công ty đứng trong Top 3 trong nước. Tới lúc giành quyền thừa kế liền nắm chắc, lúc đó địa vị, tiền làm ra thiếu sao, sợ không có người theo đuổi sao? Lúc đó chỉ cần nhử mồi là bao người phải lo lắng rồi. Tính toán thật thom bở đấy, cô không phải là người thích người khác tính toán lên đầu mình đâu.

" Giờ anh có thể về, mục đích của anh tôi cũng đã rõ, không cần phải giả thân thiết gì, tôi đây chịu đựng không nổi mà nôn mửa."

Đông An không khách sáo, đứng dậy mở cửa ra thật lớn làm động tác mời, sau đó đuổi tên vô lại Lục Tầm Thu cút thật xa. Còn về thái độ của hần, ừ thì cái lọ nòi đấy muốn thể hiện thế nào cũng không thuộc bổn phận của cô.

-----Lời Của Tác Giả-----

Theo yêu cầu tăng chữ bị ép khô cả tinh hoa. (๖´ ˘") Đọc đối thoại giữa hai người mà mồ hôi tuông rơi (͡° ͜ʖ ͡°) đoạn tiếp theo âm thầm cầu nguyện nị không bị ép khô đến chết quá sớm. ✖ ㄖ ✖

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Gặp lại nữ chính

Đông An lấy điện thoại gọi cho Linh Ưu Ly.

"Rảnh chứ?"

Từ đầu dây bên kia liền nghe thấy tiếng vui vẻ của Linh Ưu Ly.

[Vừa lúc xong việc, đang định gọi An An yêu dấu đây, vắng tởn cậu ăn uống hàng ngày không đó, có mua sắm gì chưa, chắc lại ăn ngủ tùy tiện rồi chứ gì, thật tình sức khoẻ là quan trọng, phải cẩn thận, phải...]

Cứ thế Linh Ưu Ly tuông một tràng, Đông An chỉ biết đỡ trán thâm than khổ.

"Tốt lắm mà."

Linh Ưu Ly khiến quyết.

[Không được cậu phải nghe tởn, này có nghe không đó, không nghe tởn cứ nói mãi.]

Đông An bắt đầu dĩ trả lời.

"Rồi rồi, nghe được chưa? Cậu coi xem thử bên này có hội đấu giá chuẩn bị tổ chức gần nhất khi nào."

[Í! Mưu đồ gì hử, yên tâm tối nay tởn báo. À phải rồi, Viết Uy vừa bay qua bên cậu đó, cậu ra sân bay đón hẳn là vừa.]

Linh Ưu Ly hăng hái ném cho Đông An một cục phiền phức, trong cả đám chỉ có tên Viết Uy là dễ thắng nhất.

Viết Uy tuy giỏi máy tính, giỏi game, đầu óc thiên tài nhưng khổ nỗi là dân mù đường chính cống, đánh đấm thì như củ chuối, đút ít hơn quả cà, nói chuyện thì dè dặt, không ngại bán đứng hình tượng của chính mình, điển hình là giới tính. Còn là đứa thích khoe mẽ nhất đám.

Ài, Đông An khờ khạo, biết sao được, cô là người rộng lượng phải bao dung cho đồng đội vậy. Cứ thế Đông An mang khuôn mặt chịu trận xuất hiện, lái con Ferrari cứ thế vọt thẳng tới sân bay.

.....

Từ phía sân bay Đông An vừa cất con xe liền đi tới sảnh tìm Viết Uy, khổ nỗi hình như sân bay là khắc tinh của cô hay sao lần nào cũng gặp chuyện không may.

Cô bị người ta đè!

Đúng vậy, Đông An thầm rủa xui xẻo. Đi đứng hàng ngày mà cũng bị người ta cho thành đệm thịt.

"Ui! Xin lỗi?"

Cô gái kia đứng dậy, vẻ mặt khó chịu nói.

Tổ cha nó, xin lỗi thì hay lắm à!

Đông An ngẩn đầu lên lần nữa thì lại chửi trời thêm lần nữa. Mẹ nó! Lục Mộng Diệp, hai anh em nhà này thật hay, anh đón đầu, em đón cuối hả?

Đông An đứng dậy phui đờ, nữ chính hay thật té cũng được ưu ái phết nhỉ. Đông An nghe rằng, hung hăng nói.

"Cô thử bị tôi đè coi, coi tôi đập cô thế nào."

Đúng là kẻ mình ghét thì có làm gì cũng đáng ghét, không cho sắc mặt tốt được.

"Thật xin lỗi không phải tôi cố ý mà, tại tôi chạy hơi nhanh, tôi xin lỗi, dù gì cô cũng đâu có sao."

Đông An nhìn Lục Mộng Diệp, không biết là cô ta cố ý không nhận ra cô hay không nhưng mặc kệ, cái sảnh thì to chà bá thiếu gì đường, xung quanh cô thì trống, cô nghi ngờ là Lục Mộng Diệp cố tình đâm cô thì đúng hơn.

Lục Mộng Diệp với chiếc váy trắng tinh, mái tóc đen uốn xoắn thả ra, đôi mắt to hơi ngấn lệ uất ức, môi hơi bặm cuối gầm mặt, đôi chân hơi khụy có tư thế mong manh sắp sụp đổ.

A! Cái biểu tình này, cái tư thế này, thật quen mắt!

"Này, cô đừng ức hiếp người quá đáng."

Đông An cười mỉa, biết ngay cái biểu tình chó đẻ này liên quan đến những anh hùng có cuộc sống u tối muốn tìm tới ánh sáng mà.

Tình cờ anh gặp em, một cô gái xinh đẹp như thiên thần. Trong tình huống khó khăn, bị người ức hiếp, vẫn mạnh mẽ kiên cường không dám khóc. Ánh mắt kiên cường đó đã hút hồn, anh cứ ngỡ đời này không có thiên thần, nhưng anh đã sai rồi, là em, người mang đến ánh sáng làm anh muốn bảo vệ đến suốt cuộc đời.

Cắt!

Tôm đủ, chịu không nổi, mẹ nó vừa sến vừa củ chuối.

Đồng An rung mình, kịch bản này chạy muôn thuở thế kia mà sao không ai thấy nó buồn nôn vậy hả.

"Người ngoài cuộc đừng có xen vào."

Đồng An không lưu tình nói.

"Tôn ca ca, anh đừng nói nữa, là em sai, thật xin lỗi, tôi không cố ý, xin lỗi."

Lục Mộng Diệp run rẩy nói, giọng nói càng nói càng nhỏ.

"Anh biết em không sai, anh hiểu con người em, em rất tốt nên cô ta muốn ăn hiếp em. Đừng lo có anh ở đây không ai làm gì được em."

Mạch Nhất Tôn đứng tới dứt khoát che Lục Mộng Diệp ra sau lưng mình.

Đồng An khoé miệng run rẩy, lo gic của thần kinh không hiểu được, hãy dứt khoát làm thần kinh thô. Diễn cũng cảm xúc đến nỗi Đồng An xúc động muốn ném phân chó vào mặt gã.

Đồng An khoanh tay trước ngực, híp mắt nói.

"Có ngon thì nằm xuống tôi đè anh vài phát đàm thắm, rồi tùy tiện cho anh ức hiếp, yên tâm đồng đội tôi sắp đến tôi cho hấn kiêm vai anh hùng."

Lục Mộng Diệp cùng Mạch Nhất Tôn ngỡ người không hiểu. Cái gì cho cô đè hấn, rồi ức hiếp, đồng đội? Kiêm anh hùng? Rốt cuộc muốn nói gì. Cô gái này lên cơn hả?

Vừa lúc đó Viết Uy chặt vật kéo một cái vali to bụi, từ đằng xa kêu tới.

"An An, bên này, làm gì mà lâu vậy hả?"

Đồng An dứt khoát không thêm cái nhau với nữ chính, chỉ làm nền cho người ta có ích gì. Cứ thế vừa đi vừa lảm bảm.

"Bà đây mà ức hiếp người, hừ bà đây mà là nam sẽ hiếp người thiệt, hiếp chết người... A, không không, thế thì bần lâm, hàng qua tay bao người là hàng giảm giá, phải giữ tâm thân "băng thanh ngọc khiết" của chính mình..."

Tuy là lảm bảm nhưng lọt hết vào tai Lục Mộng Diệp với Mạch Nhất Tôn, hai người đen mặt, Lục Mộng Diệp càng tỏ ra uất ức đau lòng.

-----Lời Của Tác Giả-----

Mị thêm chữ muốn thờ, khen mị đi, hãy yêu mị thiệt nhiều (~^▽^) ~

Mode tự ki: On (͡° ͜ʖ ͡°)

Chị An uy vũ!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngon thì tới

"Em... Em... Tôn ca ca, tại sao? Em có làm gì cô ấy đâu, tại sao cô ấy lại sỉ nhục em như vậy, hức hức..."

Lục Mộng Diệp túm lấy Áo của Mạch Nhất Tôn đau khổ nói.

"Đừng... Có anh ở đây không ai được phép sỉ nhục em."

Mạch Nhất Tôn ôm lấy Lục Mộng Diệp an ủi, hấn cảm thấy đau thương thay cho Lục Mộng Diệp. Ánh mắt hấn nhìn lên Đồng An loé lên tia tàn nhẫn,

lạnh lùng.

Đông An liếc nhìn Mạch Nhất Tôn liền cười mỉa, ngu ngốc, hai tay đút túi thông dong tới chỗ Viết Uy.

"Học Học... Vali nặng quá chạy không nổi, An An số tử thiệu khổ."

Viết Uy thấy Đông An tới liền mặt mày đau khổ kể lể, Đông An liền dơ chân đòi đạp hấn, nói.

"Tự mang."

Viết Uy tan vỡ, An An hôm nay thật hung dữ.

"Là ai chọc cậu giận, là hai đứa mấm kia đúng không?"

Không mang nổi, phải cầu xin, Viết Uy liền tung chiêu lấy lòng. Đông An nhìn sang phía đó hất mặt. Viết Uy nhìn kĩ liền trợn mắt, hấn nắm hết ngành thông tin, không biết ai thì chết quách cho rồi.

"Hô... Tưởng ai hoá ra cặp đôi "công chúa rơm và anh hùng rơm"... An An sau này tránh xa chút, dính thứ bản không tốt."

Mạch Nhất Tôn cùng Lục Mộng Diệp đi tới, Mạch Nhất Tôn nói.

"Xin lỗi ngay."

Ánh mắt sắc bén nhìn Viết Uy với Đông An, Đông An nhún vai cười, Viết Uy miết cằm nói.

"Gi cơ?"

"Tôi bảo xin lỗi!"

Mạch Nhất Tôn trầm giọng nói.

"Buồn cười, anh bảo bọn tôi liền xin lỗi, thế thì khác nào chó cảnh nhà anh, sĩ nhục."

Đông An gác vai lên Viết Uy, khiêu mi nói.

"Này, cô đừng cố ý gây sự, tôi không biết tôi làm gì cô, tại sao cứ chống đối tôi."

Lục Mộng Diệp nghe Đông An nói tức giận, ngực phập phập, phồng má nói.

"Gây sự? Không làm gì tôi? Chống đối cô?...Ha Ha... Cười chết tôi."

Đông An không khách khí ôm bụng cười, người gây sự trước là ả, nếu không đâm vào cô thì có chuyện vậy sao? Không làm gì cô? Ắ ta nợ cô thật nhiều đó, nhiều tới nỗi mình cô ta dốc sức trả cũng không nổi đấy.

"Này, sau này mặc váy dài chút, lỡ cô té lộ ra gì đó thì thật bẩn mắt người khác, với lại cô là người, mà tôi cứ tưởng cô là sinh vật kí sinh không chứ. Không có người khác bám dính sống không nổi."

Viết Uy chán ghét nhìn Lục Mộng Diệp.

"Mày vừa nói gì?"

Mạch Nhất Tôn trầm giọng nói, hấn bước lên tính túm lấy cổ Áo Viết Uy, nhưng Đông An nhanh tay hất ra, cười tà mị.

"Động tay, động chân cẩn thận một chút, tôi cũng không phải là đứng chơi đâu."

"Chúng tôi làm gì cậu mà lại nói như vậy hả, tôi đề nghị cậu xin lỗi."

Lục Mộng Diệp nhìn Viết Uy hỏi.

"Churóng mất."

Viết Uy được Đông An bảo kê không sợ chết nói.

"Cô có biết mình sẽ trả giá đắt cho những việc ngày hôm nay không hả."

Mạch Nhất Tôn âm trầm nhìn Đông An.

"Không Biết, mà biết thì sao?"

Đông An nhún vai, cô dám làm thì còn sợ sao, mặc cười, thật mất hết phong độ.

"Này cậu nói vậy mà cũng được hà."

Lục Mộng Diệp bám dính lấy Viết Uy chặt vắn.

"Tôi nói vu vơ, ai nghe lọt tai rồi tự nhận, liên quan gì tôi."

Viết Uy ló đầu sau lưng Đông An nói.

"Mày cứ đứng sau lưng đàn bà đi, đồ cận bã sớm muộn tao cũng khiến mày quỳ xuống xin tha."

"Nói như thế mày đúng lắm vậy, tao cũng không ngán khiêu chiến, nhưng chiến theo cách mày tao thật thua thiệt, tao thích âm người hơn nắm đấm. Ngon thì tới."

Viết Uy nhếch miệng nói.

"Tốt rồi, bọn tôi sẽ đợi cái mà gọi "trả giá" của quý ngài đây, dù gì lâu lâu giải trí chút cũng vui."

Đông An vỗ vai Viết Uy, nói hết câu liếc mắt Lục Mộng Diệp đầy ý vị, bước tới chỗ lấy xe, Viết Uy đau khổ kéo vali đằng sau.

Mạch Nhất Tôn ánh mắt lạnh nhìn theo, cũng kéo Lục Mộng Diệp uất ức bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Là Lục Đông An

"Ồn?"

Viết Uy ngồi phần ghế phụ, hip mắt hướng thụ con gió ập vào mặt.

"Hừ."

Đông An lái xe, tay trái tùy ý vuốt vuốt mái tóc, nhìn vào con đường phía trước xa xăm.

"Cô ta, Lục Mộng Diệp. Cái đó... Cậu gặp cô ta vẫn ổn chứ?"

Viết Uy ngập ngừng nói.

"Tại sao cậu hỏi thế? Tôi không đứng sau bóng lưng cô ta."

Đông An nhàn nhạt nói, đang một tay ra để gió tùy ý lùa qua. Viết Uy nhìn Đông An một lát rồi rũ mắt nói nhỏ.

"Cũng phải."

"Phì...từ khi nào trầm cảm thế, bị đảo ngược sinh lí hả?"

Đông An cười trêu Viết Uy.

"Giả hả? Ông đây thẳng thắn! Moá, chưa thấy ai vô si như thế, ông chỉ có lòng tốt an ủi tí thôi, sinh lí mọy cha gì, đảo cái đầu cậu."

Viết Uy hất tóc, miệng chửi lên nước miếng văng liên tục.

"Ha Ha... Thế mới là cậu."

Đông An vuốt tóc cười, Viết Uy hơi đơ người, lát sau mắt tự nhiên xì mũi. Ai đang an ủi ai đây?

.....

Đông An lái xe tới nhà, Viết Uy xung phong mở cửa, Đông An vút khoá qua cho Viết Uy. Nhìn bản mặt hăng hái xem nhà mới của Viết Uy, Đông An chỉ biết nói thầm trong bụng hai chữ "tội lỗi" à.

" Đây mà là nhà?"

Đập vào mặt Viết Uy là căn phòng màu trắng, chỉ có cái bàn cùng hai chiếc ghế.

Đồng An đi tới cởi bỏ Áo khoác lên ghế, vứt khoá xe lên bàn, không hình tượng nằm dài trên ghế, nhìn Viết Uy.

" Cậu nói xem."

Mặt Viết Uy co giật.

" Cũng phải, via hè cũng là nhà, miễn ở được thì nơi nào cũng như nhau."

Đồng An ngóc đầu lên nhìn Viết Uy.

" Tốt, ra via hè đi, tớ cho cậu toại nguyện."

" Ấy, ấy... Giỡn chút mà, cậu không cần phủ vậy đâu. À mà phòng tớ đâu?"

Đồng An đưa tay chỉ lên.

" Trên lầu, tùy tiện chọn, tự cung tự cấp, hết."

Viết Uy đau khổ nhận mệnh đi lên.

.....

" Điều tra tới đâu rồi?"

Trong căn phòng sang trọng, Mạch Nhất Tôn nhẹ cầm li rượu uống, hỏi người đàn ông trẻ đứng cuối người.

" Vâng, từ lúc ngài bảo điều tra đã tra ra tư liệu của cô ta rồi ạ."

Người đàn ông trẻ cung kính trả lời.

" Đưa tài liệu cho tôi."

Mạch Nhất Tôn không quá để ý, tay cầm khung hình vuốt ve, ánh mắt chiều mến.

" Đây ạ."

Người đàn ông trẻ mang tài liệu lên, sau cung kính lui ra ngoài, theo thói quen của Mạch Nhất Tôn.

" Anh đã nói không cho phép ai si nhục em, tổn thương đến em thì phải trả giá."

Mạch Nhất Tôn âu yếm nhìn khung hình ní non, ánh mắt tiếc nuối rời khỏi khung hình có cô gái đang cười Lục Mộng Diệp, nhìn vào phần tài liệu.

Mạch Nhất Tôn đọc xong tài liệu ánh mắt tối đi vài phần, hần nờ nộ cười khinh thường, sau liền gọi cho Lục Mộng Diệp.

[Alo, Tôn ca ca gọi em có việc gì sao?]

Từ phía đầu dây, giọng cô gái trong trẻo trả lời, mang theo sự nhu mì khiến tim người khác tan chảy. Mạch Nhất Tôn mỉm cười dịu dàng, nói.

" Ủ, em còn nhớ cô gái em gặp ở sân bay không?"

[Cô gái ấy sao, làm sao em có thể quên được.]

Giọng nói mang theo sự buồn bã, Mạch Nhất Tôn muốn xuyên qua điện thoại để ôm lấy Lục Mộng Diệp, hơi lạnh giọng nói.

" Cô ta là Lục Đồng An."

Từ phía đầu dây kia Lục Mộng Diệp nghe Mạch Nhất Tôn nói suýt hét lên "cái gì" nhưng ả lại khéo léo diễn.

[Hoá ra là em ấy, từ lúc em ấy bỏ nhà đi cũng chưa từng liên lạc với em lần nào, hoá ra trong lòng em ấy lại ghét em như vậy.]

" Không phải lỗi tại em đâu, Diệp nhi ngoan, nghe anh, miễn còn anh đây, em thế nào cũng không sao cả, đừng nghĩ cho người khác rồi mãi trách mình được không?"

Mạch Nhất Tôn nhẹ giọng an ủi.

.....

" Hức... Hức..."

Lục Mộng Diệp ngồi trong một góc của vườn hoa, hai mắt đỏ, sưng lên vì khóc. Mái tóc xoã hơi rối, kèm theo chiếc đầm hồng phấn hơi bẩn phần góc váy do ngồi bệt.

" Diệp nhi, em sao vậy?"

Không biết từ khi nào Lục Tầm Thu bước tới, tay cầm xấp tài liệu vội buông xuống chạy tới đỡ Lục Mộng Diệp.

" A..."

Lục Mộng Diệp giật mình, vội đứng lên, đưa hai tay vội lau đi nước mắt, bặm môi không khóc nữa, thấy Lục Tầm Thu đỡ mình lên Lục Mộng Diệp giọng hơi khan nói.

" Em không sao."

" Còn không sao? Em nhìn lại mình coi, còn dám nói không sao. Hai mắt đỏ hết cả lên còn không sao?"

Lục Tầm Thu quát lên Lục Mộng Diệp giật mình run rẩy cắn chặt môi, nước mắt đã dừng chảy, dần ứa ra làm Lục Tầm Thu hốt hoảng

" Xin lỗi, là anh sai. Anh quá lo lắng cho em thôi, xin lỗi, giờ không sao nữa rồi ngoan có gì nói với anh được chứ."

Lục Mộng Diệp hơi gật đầu, nhẹ giọng.

" Xin lỗi, em làm phiền tới giờ làm nghỉ ngơi của anh. Em chỉ muốn tìm nơi giải sầu một tí."

" Có chuyện gì cứ nói anh, anh là chỗ dựa của em."

Lục Tầm Thu vuốt mái tóc của Lục Mộng Diệp giọng nói êm ái.

" Ngoan, có anh ở đây."

Lục Mộng Diệp như kiềm nén lâu nhào vào lòng Lục Tầm Thu khóc nức nở, giọng đứt quãng.

" Tại sao...em xấu lắm sao...ghét em tới thế...em dơ bẩn lắm sao.... Hức hức... Em phải làm sao... "

Lục Tầm Thu ánh mắt âm trầm

" Chuyện gì? Ai làm gì em? Ngoan nói anh nghe."

" Hức Hức... Đông An..."

Lục Mộng Diệp mơ hồ thốt lên. Lục Tầm Thu quát lên.

" Cái gì? Đông An?"

" Không... Không... Em ấy không... Không ai ức hiếp em hết... Đông An... Không phải... Là lỗi tại em... Anh đừng trách..."

Nghe Lục Tầm Thu quát lên Lục Mộng Diệp giật thót, chợt nhớ mình nói sai gì đó theo bản năng che miệng, xong nói năng lộn xộn giải thích, nước mắt không ngừng rơi xuống, không ngừng lắc đầu. Do khóc quá kiệt sức liền ngất xỉu trong vòng tay Lục Tầm Thu.

-----Lời Của Tác Giả-----

Từ giờ mị sẽ rắng chữ cho các bạn, hi vọng mị bạn đọc truyện vui vẻ.

Mị muốn hỏi chút cảm nhận của mị bạn về Lục Mộng Diệp với Lục Tầm Thu xú. Xem ai khôn nặn hơn để mị ngược cho đã tâm.

(´•h•`)

Tối cúp điện nên mị up sớm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Làm quen đi!

Tách!

" Ôi mẹ ôi! Nói nghe này An An... Cậu không ngủ thì cũng đừng ngồi trong bóng đêm như vậy chứ! Rất dọa người đó! Sút nữa tớ đứng tim chết rồi."

Viết Uy vừa xò xắc lếch xắc ra khỏi phòng, vì mới 5 giờ sáng nên thật tối Viết Uy vội bật đèn. Nào ngờ thấy Đông An thù lù ngồi trước ghế, làm Viết Uy hết hồn, lấy tay vỗ vỗ bộ ngực của mình cho con tim đập loạn yên tĩnh lại.

Đông An ngồi thờ người, chợt nghe Viết Uy nói Đông An hơi ngược nhìn, xong lại cúi đầu xuống, im lặng.

Viết Uy: "..."

Sao mới sớm trăm lạng thế! Lên con gì?

Đông An vẫn ngồi giữ tư thế bất động hơn cả nữa tiếng, Viết Uy vệ sinh cá nhân xong cố ý lượn qua lượn lại một lát. Đông An vẫn không có bất cứ động tác gì hết, có độc!

" Này An An, ai nhập cậu rồi, không lẽ bệnh mãn kinh trong truyền thuyết."

Viết Uy nhìn mãi vẫn là chịu không được, chạy tới trước mặt Đông An nói.

" Mãn đầu cậu, tớ đang cảm nhận những nguồn năng lượng trên thế giới này, để sản sinh sức mạnh chiến đấu."

Đông An liếc mắt khinh bỉ Viết Uy. Nào ngờ Viết Uy mặt mày đau khổ nuốt nước miếng.

" Ừc... An An cậu chắc không sao chứ!"

Ôi mẹ ơi, mới sáng nói năng lung tung, sau này cần cách li Phức La Mi ra chứ không lại bị lây nhiễm, điển hình An An bị lây rồi!

" Phấn! Đừng cản trở tớ suy nghĩ."

Đông An không khách sáo đập Viết Uy, Viết Uy đành lết mặt mo vô bếp ăn sáng.

Lát sau từ phòng khách Đông An cứ lằm bằm, lầu bầu, lúc thì cười một cách kì dị. Viết Uy trong bếp đau khổ nuốt thức ăn, lại nghe tiếng Đông An ra ngoài, Viết Uy mừng muốn rót nước mắt.

Có tà mà! Nhất là cái nụ cười quý dị đó, Viết Uy nhớ lại mà rung mình. Vội chạy lấy muối tôi giấu đầy phòng.

...

Đông An lái con Ferrari trên đường, gió sớm cứ thế thổi vào mặt Đông An thật rạo rờ. Đông An nhớ lại tối hôm qua tỉnh giấc do cô mơ về kiếp trước. Đông An cứ thế mãi nghĩ về nó suốt đêm, nếu quay lại hay bây giờ chết đi cô sẽ đạt được điều gì? Từ lúc đầu tới thế giới này, thứ cô mang theo duy nhất là hận thù, nhưng mong muốn thật sự của sự sống mới của cô đơn giản chỉ hai từ 'rồng tước'!

Hôm qua cô gặp Lục Mộ Dung Diệp, cảm xúc trong cô thật lạ. Tuy có hận thù nhưng còn có chút gì đó như thương hại. Khi nghĩ về kiếp trước lẫn kiếp này, cô mới chợt nhận ra thù hận là phản phụ, cô mới chính là chủ đạo. Khi cô cứ nghĩ hận thù là chính mình thì cô sẽ bị rối nhịp, cô chỉ đang hoàn thiện bản thân theo lối của mình. Đôi khi nghĩ đến quá nhiều hận thù cảm xúc sẽ dễ dàng sao động.

Đông An đậu xe vào bãi đỗ, cho hai tay vào chiếc Áo phao vào tiệm tạp hoá, suy nghĩ có phần trẻ con.

" Hay ăn kem nhỉ?"

Đông An không quá để tâm vào vấn đề trời sáng và lạnh, cứ thế cầm cây kem đá định ăn.

Trời vẫn gió xe lạnh, Đông An thở ra một hơi khói trắng nhàn nhạt toả ra, chiếc lưỡi nhỏ của Đông An bị dính vào cây kem đá.

Mợ nó! Tính thử cảm giác tê buốt một tí ai ngờ bị kịch.

Đông An nhìn quanh quẩn một hồi thấy một quán cà phê nhỏ, trang trí theo lối cổ điển kết hợp hiện đại, nhìn khá xinh. Liền chạy vào đấy, Đông An không biết lúc cô từ đằng xa vọt vào đã có một ánh mắt cứ lảng lảng dò theo tràn đầy ý cười.

Đông An tới quầy liền khó khăn nói do chiếc lưỡi nhỏ vẫn dính vào cây kem. Tay chỉ chỉ lưỡi.

" ...ướ...ớng."

Nhân viên đứng hơi đơ người thì có một chàng trai lịch lãm bước ra nói.

" Cô ấy bảo nước nóng, nhưng chị hãy lấy cho cô ấy cốc nước ấm thôi nhé!"

Cô nhân liền lấy tới cốc nước ấm cho Đông An, Đông An liền lấy tay nhún vào cốc sau liền hết sức tập trung nhò vào chỗ lưỡi. Cô cứ chăm chú nhò từng giọt từng giọt, một lát sau cuối cùng cũng lưỡi cũng tách ra khỏi cây kem.

Cô không biết cùng lúc đó chàng trai đứng bên cạnh đã chụp trộm cô vài bức, còn đứng nhìn cười thật ngây ngô. Hắn không hiểu cô nghĩ gì mà ăn kem giờ này nữa, bộ không lạnh sao. Còn những hành động ngây thơ tùy ý này thật trẻ con. Hắn không ngờ hôm nay tùy tiện đi dạo lại bắt gặp hình ảnh đáng yêu thế này.

Đông An thoát nạn, quay sang nhìn người bên cạnh, mái tóc nâu xoăn hạt dẻ, hắc mầu đậm ý cười, môi trái tim hơi mím lại, cánh mũi thật cao, kết hợp với khuôn mặt góc cạnh. Kết luận thật là một mỹ nam, Đông An đưa mắt thật tự nhiên ngắm nghía, nói.

" Chào, cảm ơn người đẹp."

" Ha ha... Tện tay thôi, em thật thú vị đó."

Chàng trai bật cười, chưa ai khen hắn thẳng mặt vậy, còn khen 'người đẹp' bộ hắn không nam tính sao?

Đồng An 'à' một cái ánh mắt phức tạp nhìn cây kem, nên vứt hay ăn tiếp đây? Thật khó quyết định, cuối cùng Đồng An lưu luyến vứt cây kem vào sọt rác, quay mặt đi lại như chưa có gì xảy ra.

Chàng trai không kiềm được lại giương nụ cười, cô bé này thật kì lạ, nhiều biểu cảm thật.

" Này, anh là Hứa Duật Chanh, rất ngưỡng mộ em đó, mình làm quen đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tới cô nhi viện

" Chị cho em 2 cốc cà phê."

Đồng An nhìn nhân viên gọi đồ uống, cô nhân viên liền cười nói.

" Của em có ngay đây."

Đồng An gật đầu, đợi nhận lấy hai cốc cà phê rồi đi ra khỏi tiệm. Hứa Duật Chanh cũng im lặng theo sau.

" Này, cho anh."

Đồng An đưa qua cho Hứa Duật Chanh một cốc cà phê, sau đó uống phần của mình.

" Anh tưởng em một mình uống hai cốc cà phê luôn đấy."

Hứa Duật Chanh mỉm cười cầm lấy cà phê nói.

" Nếu bỏ đi ánh mắt khao khát sáng rực đầy của anh, có lẽ tôi sẽ tự uống hết."

Đồng An liếc mắt nói, Hứa Duật Chanh cười trừ ngại ngùng.

" A ha ha...thật ác, này bình thường em hay trầm lặng vậy hả?"

" Đồng An."

Đồng An nhún nhật lên tiếng, Hứa Duật Chanh ngờ nghệch thốt lên.

" Hờ? Cái gì cơ?"

" Tên tôi, tôi không phải tên này hay nọ."

Hứa Duật Chanh cười, mắt loé lên tia sáng, đương nhiên là hắn biết cô rồi, lần đầu tiên hắn gặp cô là ở sân thượng bệnh viện, hắn đã cho người điều tra rất rõ, lần thứ hai là bắt gặp cô ở trung tâm mua sắm. Trong tài liệu điều tra được có rất nhiều điều khác biệt, cũng như hắn có rất nhiều thắc mắc mà

không giải được. Sau bỗng dưng cô mất tích 3 năm, lần này lại gặp hẳn quyết tâm lại gần để tìm hiểu cô. Hẳn lại không muốn cô lại "bỗng dưng mất tích" tiếp.

Hứa Duật Chanh không biết lúc hẳn loé lên tia ranh mãnh ấy đã bị Đông An bắt được, nhưng cô vẫn giữ im lặng. Thật kì lạ nếu gặp một người không hề biết qua lần nào muốn làm thân phải không? Đông An vẫn bình tĩnh thế là vì Hứa Duật Chanh đối với cô có hứng thú không mang theo chút ác ý nào, còn nếu có cô không ngại trừ khử hẳn.

"Anh gọi em là An An nhé! Em có thể gọi anh là Duật Chanh hoặc Chanh ca ca đều được, anh đây hoang nghênh!"

Đông An không trả lời, vẫn dạo bước trên vỉa hè vắng, thỉnh thoảng sẽ hít vào thật sâu để cảm nhận mùi đất trời.

Thấy Đông An như vậy Hứa Duật Chanh trầm nghĩ, con gái nói có là không, nói không là có, không trả lời nghĩa là đồng ý. Tốt! Quyết định thế đi!

"An An này, nhà em ở khu này sao?"

"Ừm, gần đây!"

Đông An gật đầu.

"Nơi đây vừa đẹp vừa yên tĩnh, không giống trung tâm thành phố, ồn ào nháo nhiet. Nơi này thật giống em đó."

Hứa Duật Chanh ngấm nhìn xung quanh nói. Đông An nhìn hẳn hỏi.

"Thế... Anh thì sao? Thế nào xuất hiện ở đây."

"Anh sao?... Hm... Để xem, anh chỉ đi thư giãn đầu óc, cũng dự định chuyển tới một nơi yên tĩnh một chút và vô tình bắt gặp nơi này. Cũng may em ở đây, sau này chuyển tới chúng ta hàng xóm rồi."

Hứa Duật Chanh mỉm cười nói, sau lại cảm cà phê thưởng thức.

"Thật sao? Chúng ta mới gặp nhau lần đầu, nói như kiểu quen thân lâu lắm vậy. Đừng nói anh theo dõi tôi đấy chứ!"

Đông An ra vẻ vô tình nói, Hứa Duật Chanh suýt sặc cà phê, mở hời tuông roi nói.

"Làm gì có, anh là lần đầu tiên gặp một cô gái thú vị như em thôi, có thể cùng làm những trò điên khùng cũng có thú vui riêng mà."

Mẹ ôi! Mém tí là toi, có cần cảnh giác vậy không chứ? Mặc dù có theo dõi nhưng hẳn cũng khai thật mà!

"À, cũng không có gì."

Đông An không quá để ý tiếp tục đi, được một lát bước chân cô dừng lại.

Phía trước là một căn nhà khá lớn, cây cảnh được trang trí khá đẹp, kiến trúc này có vẻ hơi cũ, hàng rào trắng hơi rỉ sét, được dây leo bám vào, dàn dây leo nở những bông hoa màu cam xen vào lá xanh. Trên sân cỏ được cắt ngắn, một vài chỗ đất bày đồ chơi như xích đu, cầu trượt... Đám trẻ tùm nhau chạy, đùa giỡn vòng quanh sân.

"Hình như phía trước là cô nhi viện, em biết nơi này sao?"

Hứa Duật Chanh đứng cạnh Đông An nhìn phía trước nói. Đông An lắc đầu trả lời.

"Không, lần đầu tôi tới đây. Anh biết đấy, tôi mới chuyển tới đây vài ngày trước thôi."

"Vậy có muốn vào xem chút không?"

Hứa Duật Chanh nhìn sang Đông An hỏi. Đông An gật đầu.

"Đi thôi!"

Cứ thế hai người cùng nhau đi tới cô nhi viện, nắng sớm chiếu rọi hai bóng người đổ lên nhau thật xinh đẹp, không khí thật hài hoà.

Vừa tới nơi đã gặp một phụ nữ trung niên, với khuôn mặt in những dấu vết của năm tháng, đôi mắt hẳn sâu chứa đựng sự chịu đựng và lo âu. Hứa Duật Chanh cất lời.

"Chào dì."

Đông An thì nhìn rồi gật đầu, phụ nữ trung niên đáp lại cả hai bằng nụ cười, giọng nói trầm ấm.

"Hai con tới thăm những đứa trẻ này thì cứ tự nhiên, các bé rất ngoan, còn cần gì thì cứ gọi dì."

Đông An cười gật đầu với người phụ nữ trung niên rồi bước vào sân. Còn Hứa Duật Chanh ở lại tiếp chuyện với người phụ nữ ấy, hình như là viện trưởng.

Dưới một tán cây, Đông An đứng im nhìn mọi thứ diễn ra. Con gió khẽ làm cây kêu xào xạc, ánh nắng rọi xuyên qua khe hở ánh lên người Đông An. Mọi âm thanh trộn lẫn thật pha tạp, hơi rữ mắt xuống không nhìn ra tâm trạng Đông An là gì. Ánh mắt Đông An khẽ đảo rơi vào một bóng dáng nhỏ, một cậu nhóc cứ nhìn chăm chăm cô. Một đứa bé tách biệt, có vẻ ngoài khá mũ mạo, nhưng ánh mắt nó nhìn cô lại mang theo sự chăm biếm.

Lại có điều gì đây! Thăng nhóc đó mình chưa gặp lần nào.

-----Lời Của Tác Giả-----

Cảm giác vừa cày anime xong lên thấy một đồng thông báo thật tuyệt!

Cả nhà đọc truyện vui về!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Đứa trẻ

"Này nhóc, ánh mắt đó... Là ý gì hả?"

Đông An bước tới trước mặt đứa trẻ, trào phúng nói.

"Có vẻ chị là người chỉ quan tâm cho bản thân mình thôi nhì."

Đứa trẻ nhìn Đông An nói.

"Thế thì sao?"

Đông An nghiêng đầu.

"Chẳng sao cả chỉ là cảm giác chị giống tôi thôi! Ích kỉ, xấu xa, vậy đấy."

Đứa trẻ nói, sau lại đưa tay chỉ về những đứa trẻ khác đùa giỡn ở đằng xa.

"Thấy không bọn trẻ đó hồn nhiên, ngu ngốc và ước mơ tươi đẹp và được những gia đình tốt nhận nuôi, nhưng có bao người được may mắn như thế. Hãy nghĩ đi nếu như bản thân vô tích sự và ngu ngốc không có lợi ích, ai sẽ đi nhận lấy gánh nặng đó."

Đứa trẻ cười nói, Đông An nhìn nó híp mắt.

"A... Nhóc tự nhận thức mình ghê áy nhì... Thế thôi à, tôi nghĩ nhóc sẽ nói nhiều hơn đấy."

"Biết sao tôi lại nói với chị những điều đấy không?"

Đứa trẻ hỏi, Đông An nhún vai.

"Tùy thôi."

"Thấy chưa thái độ của chị chẳng hề quan tâm gì cả, giống như một kẻ vô tâm. Nhưng chị sống rất thẳng với bản thân mình đấy! Tôi ở đây thật lâu gặp qua thật nhiều người, nhưng ngày nào cũng qua những kẻ giả tạo. Họ tỏ ra quan tâm để ngụy tạo cho hình tượng tốt đẹp của họ, thứ họ cho chúng tôi chỉ là thứ dư thừa, và bản thù."

Đứa trẻ đút hai tay vào túi quần nói, ánh mắt âm trầm. Đông An cúi đầu nhìn nó một lát, mở miệng đã kích.

"Đúng thật, nhưng đừng nói với tôi là nhóc không giả tạo. Không phải nhóc cũng nhận lấy những thứ "dư thừa và bản thù" nhóc nói để tiếp tục sống sao? Hay nói đơn giản là tiền, dù là hối lộ, rửa tiền, tiền đen... Nó là thứ không hợp cách, một vài người dư thừa nó cho đi, nhóc vẫn sai đấy thôi! Nhìn xem nhóc khác nào "dư thừa và bản thù" đâu, hay nói cách khác bản chất nhóc thật... Thối nát!"

Đứa trẻ tức giận.

"Không, tôi không giống bọn họ, chị thì biết gì?"

Đồng An cười nhạt.

"Biết? Buồn cười... Nhóc có gì để chứng minh mình không giống họ? Bản thân tôi biết đủ mọi thứ để khẳng định nhóc thật ngây thơ với lối mòn của chính mình. Có biết tôi và nhóc khác nhau ở chỗ nào không?"

Đứa trẻ nhìn Đồng An mờ mịt.

"Khác? Tôi và chị?"

"Là giá trị con người."

Đồng An nhún nhát lên tiếng.

"Ý gì hả?"

Đứa trẻ nhún mày.

"Dù ở đâu hay hoàn cảnh nào tôi cũng có đủ năng lực và sự tự tin để tạo ra... Tiền."

Đồng An nói. Đứa trẻ nghe xong lại trào phúng.

"Tiền, hoá ra chị cũng như bọn họ mà thôi! Thối nát, đam mê hư vinh, tiền tài xa hoa. Thật xin lỗi! Tôi nhìn nhầm người."

Đồng An nhếch mép, đưa ngón tay mân mê làn môi, mấp máy nói.

"Đừng có tự cho mình là đúng, áp đặt suy nghĩ của nhóc lên cách làm của người khác là rất hư hỏng đấy!... Để tôi dạy cho nhóc một bài học, nếu nhóc cảm vài đô la thì nó được gọi là "tiền", nhưng nếu nhóc có nhiều hơn gấp trăm ngàn lần thì đó gọi là "sức mạnh". Nhớ đó! Đừng có mà xem thường."

Đứa trẻ hơi đờ người. Đồng An lại tiếp tục nói.

"Trên đời này không ai ác tuyệt đối, cũng không ai tốt tuyệt đối đâu. Nó phải trộn lẫn thành một mớ cân bằng, mà rắc rối lắm, càng nói, càng nghĩ đến sẽ càng mệt. Tự ngầm đi."

Đồng An xoa đầu đứa trẻ rồi bước đi. Một lát sau tiếng của Đồng An lần nữa vọng vào tai đứa trẻ.

"Lần sau tôi sẽ tới gặp nhóc!"

Đứa trẻ mím môi, im lặng đứng nhìn Đồng An đi xa.

.....

"Học... Học... Em đi đâu vậy hả làm anh tìm muốn chết."

Hứa Duật Chanh từ xa chạy lại, quần áo xộc xệch, hơi thở hỗn loạn, hốt hển nói.

"Đi WC! Muốn đi chung à?"

Đồng An đưa tay vuốt vuốt tóc nói. Hứa Duật Chanh méo mồm, thầm than khổ.

"A... Không... Ý anh không phải vậy. Anh chỉ sợ em đi lạc hay bỏ anh về trước thôi."

"Giờ về đây."

Đồng An nhìn Hứa Duật Chanh nói, xong bước đi.

"Hả?"

Hứa Duật Chanh ngo người, gì chứ! Hắn chỉ mới đứng lại vài phút đã lạc mất cô, giờ tìm được cô lại đi về, đùa hả, hắn mới nói với cô được vài câu thôi mà. Hứa Duật Chanh ảo não, lần đầu tiên hắn cảm thấy hắn làm người thật thất bại. Hứa Duật Chanh thở dài một hơi, chẳng thấy Đồng An đâu nữa. Vội vàng vừa chạy vừa la.

"Này! An An em chạy đâu rồi chờ anh với."

Hứa Duật Chanh cực khổ chạy đến nơi đậu xe, thì Đồng An đã lái xe lao vút cả bóng cũng không thấy. Hắn đành thở dài.

"Quả nhiên... Tiếp cận An An thật khó, một cô nàng chả dễ thương tẹo nào."

Nói thì nói thế Hứa Duật Chanh móc điện thoại ra xem ảnh chụp của Đông An, thật dễ thương!... Không, không, không dễ thương tẹo nào! Nhìn nè cái miệng nhỏ xinh thật dễ thương, không... Không...

Cứ thế khen rồi chê, khẳng định rồi phủ định, lặp đi lặp lại... Mà thôi đó là chuyện của hắn.

.....

Trên con xe Đông An mỉm cười đầy ý vị, ngày hôm nay xem như không tệ. Gặp một thằng nhóc ranh mãnh, phải nói nó hiểu một vài thứ mà ngay cả người lớn cũng chẳng hiểu được.

Thật tình ai dạy thằng nhóc những điều này chứ, làm mình lỡ dạy cho nó luôn. Mà căn bản nó cũng không có sai, nó lớn hơn nhiều so với tuổi, dù gì nó cũng là một thằng nhóc. Cũng nên biết tới cái đẹp nữa chứ, nó thật quá trầm trọng mọi thứ.

Mà thôi nếu nó hiểu được những gì mình nói sẽ là mầm mống tốt, hi vọng nó không phải là một con bạch nhãn lang.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Anh tin sao?

Cạnh!

Đông An về tới nhà, chỉ có một màu đen, chắc Viết Uy ra ngoài, và còn có một điều khác biệt nữa là phòng sặc mùi tòi. Thật khó nghe, Đông An bật đèn, cởi bỏ Áo khoác lên ghế. Vào bếp lấy một chai sữa uống, sáng tới giờ trừ cà phê vẫn chưa ăn gì đang hoang.

Kính koong... Kính koong..

Đông An đang phờ người thì chuông cửa kêu.

Thật bức mình, phiền thật. Cái tên Viết Uy này bộ ra ngoài không thêm cầm theo khoá luôn hả?

Đông An mở cửa nhưng chưa kịp thấy gì thì bị một cái bóng đen xô vào trong.

Lục Tầm Thu!

Cái này gọi là "quen nước quen cái", tới nhà cô phát nghiện hả?

"Nói! Mày làm gì Mộng Diệp."

Lục Tầm Thu đẩy Đông An vào vách tường, giọng điệu không độ âm nói.

"Hở?"

Đông An đơ người.

Làm gì? Làm gì là làm gì? Đùa hả mới sáng đi uống cà phê về cũng không yên, ai làm gì, thằng này thích táp bậy thật!

"Đừng có trưng cái bản mặt đó ra, đừng có làm ra vẻ mình vô tội, mày là đứa hiểu rõ nhất còn gì."

Lục Tầm Thu tức giận, đưa tay túm chặt cổ Áo Đông An.

"Hiểu rõ?"

Đông An thì thảo.

"Tao đã cảnh báo mày rồi chắc mày còn nhớ chứ nh?"

Lục Tầm Thu hơi nhếch mép, nhưng Đông An vẫn bình tĩnh nói.

"Thế thì sao?"

"Tao hỏi lại mày một lần nữa, mày làm gì Diệp nhi, trả lời tao."

Lục Tầm Thu càng nói càng đưa tay siết chặt cổ Áo Đông An.

"Tôi nói... Anh tin sao?"

Đông An cầm lấy tay Lục Tầm Thu siết chặt cho tới khi hấn buông tay khỏi cổ Áo của cô, lạnh nhạt nhìn hấn.

"Mày làm gì?"

Lục Tầm Thu hơi giật mình cô lấy đầu sức mạnh mà bóp tay hấn đau điếng, nhưng hấn vẫn khăng khăng hỏi.

Ôi! Nhiều khi bọn cổ chấp thật đáng sợ và nào tàn!

Đông An nói.

"Muốn biết sao không đi hỏi cô ta... Lục Mộng Diệp."

Thấy chưa con người có thông minh tới mấy cũng không tránh được hành xử ngu ngốc, hoặc nói thẳng ra không dám đối diện.

"Hay nói đơn giản, anh không dám"

Nghe Đông An nói Lục Tầm Thu ánh mắt hơi lảng tránh.

"Có gì lại không dám"

"Thế thì đi hỏi cô ta đi!"

Đông An nói, ngắt một chút lại nghiêng đầu bỏ sung.

"Trên cơ bản anh không tin tôi, nói gì cũng vô dụng. Cho dù tôi là người... bị hại. Lúc ấy, anh cho là tôi nói dối, cố ý hãm hại cô ta, cho là tôi là đứa con gái xấu xa, ghê tởm... Còn nếu tôi nói tôi hại cô ta thì cũng chứng minh những điều trên... Thế thì nói làm gì... Tôi căn bản không có lựa chọn! Mà... Anh là người chọn kết cục cho tôi. Trong lòng anh đã định sẵn tôi như thế thì cần gì làm những thứ dư thừa này."

Lục Tầm Thu âm trầm.

"Mày đừng biện hộ cho chính mình."

Đông An cười cười.

"Biện hộ? Cần thiết sao? Tôi đã nói rồi, anh không tin tôi thì nói gì cũng vô dụng."

Lục Tầm Thu âm độc nhìn Đông An.

"Tao không nói giỡn với mày."

"Thật ư?... Hoá ra này giờ anh tưởng tôi đang giỡn... Ha ha... Đùa gì vậy chứ... Anh không dám hỏi cô ta vì anh không chắc phải không? Khi một người quá quan tâm, yêu thích bản chất của một thứ gì đó. Thì rất sợ, sợ một lúc nào đó phát hiện ra đó không phải là bản chất thật từng biết... Thì thế nào?... Là tan vỡ... Vỡ từng mảnh đến không còn gì nữa."

Đông An vừa nói vừa cười, thái độ cười cợt rõ ràng như đâm vào mắt Lục Tầm Thu, hấn quát lên.

"Mày câm miệng."

"Đừng buồn cười như thế, anh muốn tôi nói cơ mà... Làm sao lại nóng tính thế này hả? Mà miệng của tôi có mọc trên người anh đâu, mà sao anh cứ thích quát đến thế hả. Thích nói là nói, câm là câm sao, thật là xược đó."

Đông An hất mặt.

Lục Tầm Thu nắm chặt tay.

"Có lẽ mày không biết cái gì là sợ nhỉ? Tao có nên quán giáo mày không đây."

Đông An hơi phẩy tay.

"Ấy thôi... Minh mình tôi vẫn ổn... Nhưng quay lại vấn đề trước nhé! Có lẽ anh không muốn hỏi Mộng Diệp vì anh từ lúc đầu anh đã nhận định cô ta tốt bụng, thuần khiết. Và cô ta đã kéo anh khỏi vực sâu phải không? Anh cũng không dám đào quá sâu vào hành vi đời sống của cô ta, vì cái gì? Cái gọi là "tin tưởng" sao, thôi đi, làm ơn bỏ đi cái thứ biện hộ khắp khiên này giùm cái. Đơn giản vì anh sợ phát hiện mặt tối của cô ta sao."

Lục Tầm Thu quát lên, định chụp Đông An.

"Mày im ngay!"

Đồng An thấy hành động của hắn nhanh chóng lùi ra sau. Cười nói to hơn.

"Sao thế? Tôi nói gì sai à?... Anh chẳng qua không muốn mất đi thứ mà mình coi là tốt đẹp, mất đi nó anh sẽ chơi vui, lạc lối. Thế nên anh lựa chọn chạy tới đây hỏi tôi, với anh, tôi có ra sao cũng được, không ảnh hưởng đến anh nên bởi lí do đó anh dễ dàng đẩy tất cả lên người tôi. Anh cho rằng mình đứng đắn, cố gắng xoá đi thứ ô uế là tôi, cho đẹp đời. Thôi đi! Chẳng qua anh không muốn bị tổn thương, đau khổ nên đẩy cho người khác mà thôi. Anh chẳng khác gì một thằng khốn thối nát cả."

Lục Tầm Thu nghe Đồng An nói càng nổi điên lên, nhịn không được đưa tay nắm tới mặt Đồng An.

Đồng An nhếch mép, một nắm này của hắn thật tốt, thật chuẩn, thật có sức! Thằng anh này đòi bại khỏi chịu nổi luôn mà.

Cũng may linh hồn của thân thể này đã đổi, cô không phải là em hắn, nếu không thì không biết có ức chế tới nổi nổ não chết không.

-----Lời Của Tác Giả-----

Cầu lên sàn tới giờ máu chó rồi mí đũa ói. (๐_๐ ๐)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thê thảm như chó

Môi Đồng An hơi mấp máy, nhòe lên cười. Bước chân vẫn đứng vững nhàn nhạt chờ đợi cú nắm tới. Ngay lúc Lục Tầm Thu tưởng Đồng An ăn chắc nắm nắm này thì một điều xảy ra khiến hắn ngơ người.

Đồng An chỉ nghiêng đầu về một phía, thật đơn giản để tránh nắm nắm này. Nói đùa gì vậy, những năm qua cô huấn luyện cực khổ cũng không phải nói chơi, chưa kể còn kinh nghiệm của kiếp trước, nếu không đập đầu vào gối chết quách cho rồi.

Đồng An nghiêng đầu, mái tóc bạc kim hơi phủ tầm mắt, cô giương mắt nhìn hắn, mỉm cười.

Lục Tầm Thu thấy ánh mắt của Đồng An thì cả kinh, tránh đi nắm nắm của hắn một cách đơn giản, còn ánh mắt đó, như một điều gì đó khiến hắn kiên kị, phút sau ánh mắt đó như biến mất. Có lẽ hắn lầm.

"Đây là thái độ của anh trai giành cho em gái sao?... Anh hai."

Đồng An cười cợt, đặc biệt lúc nói còn nhấn mạnh chữ "anh hai" lần đầu tiên cô gọi từ này, hai chữ này áp đặt lên con người này thật là...buồn nôn!

"Từ khi nào..."

Lục Tầm Thu ngơ người thì thảo, từ khi nào con người cô trở nên khác lạ như vậy. Sức mạnh đó không phải bẩm sinh, mà phải rèn luyện cực khổ, không ngừng phá tan giới hạn mới có được. Nhưng cô đơn giản bỏ qua mà bao người khác cũng không làm được, không lẽ...

Đồng An như nhìn thấy mọi thắc mắc của Lục Tầm Thu, giọng nói đều đều.

"Ngạc nhiên quá sao? Con người luôn luôn thay đổi, thích nghi để sinh tồn. Tôi cũng vậy mà thôi. Mà... Anh cũng đừng ngạc nhiên quá sớm, trò vui còn đằng sau."

Lục Tầm Thu giọng khàn khàn.

"Rốt cuộc đâu mới là con người thật của em?"

"Hờ?... Nói đùa gì vậy. Loại như anh xứng thấy con người thật của tôi? Đừng đánh giá mình quá cao, tất cả từ trước đến giờ anh thấy là tôi có ý diễn cho anh xem mà thôi... Anh căm ghét người khác lừa dối mình, tôi lại càng thích lừa dối anh đây. Ngay từ đầu anh đã luẩn quẩn trong lời nói dối ấy, đơn giản nhưng thật hiệu quả."

Đồng An đưa tay đùa nghịch tóc. Con giận của Lục Tầm Thu càng bộc phát.

"Rốt cuộc muốn nói gì hả?"

"Để tôi giải thích đơn giản, tôi lấy một cục đá ở vệ đường hoá trang cho nó thành một viên kim cương. Và anh tốn hàng tỉ để mua nó về và gìn giữ, bảo

vệ còn viên kim cương thật bị bôi trét bùn lầy và giấu đi...hiếu chưa."

Đông An giải thích. Lục Tầm Thu phản bác lại.

"Nó sẽ bị phát hiện là giả."

"Đó là mấu chốt! Hi hi... Khi anh phát hiện được dù sớm hay muộn thì cũng bị lừa một vỏ, cảm giác thế nào? Đó là anh bị lừa người lừa dối bị mất mát về tiền bạc nhưng ý tôi cụ thể hơn là bị lừa dối về tình cảm, bị chính thứ mình yêu thương tin tưởng lừa, lừa một vỏ hàm hồ... Ái chà nghĩ đến thôi mà ê cả răng."

Đông An vỗ tay cười khoa trương nói.

"Mày nói nhăng nói cuội đủ chưa?"

Lục Tầm Thu âm trầm, dùng ánh mắt lạnh băng đe dọa Đông An.

"Thiệt sợ... Tôi tự hỏi từ khi nào anh lại ngu đến thế. Mấy đi hết năng lực phán đoán, với năng lực của anh phẩy tay một cái là có thể tìm ra được sơ hở của cô ta, từ lời nói hay hành động. Cô ta không thần thánh tới nỗi mà làm gì cũng không để lại dấu vết, tôi hỏi anh một câu thật lòng nhé!... Anh tin trên đời này có người hoàn toàn thuần khiết, trong trắng 100% hả?... Thật là một thằng ngu mà!"

Đông An càng nói càng chẳng nề tình, hung hăng chửi Lục Tầm Thu.

Giận dữ, sợ hãi làm con người ta mất lí trí! Sự thật đã chứng minh điều đó.

Lục Tầm Thu lần nữa đâm tới Đông An, ánh mắt cô phát lạnh, không có ý né tránh. Đưa cánh tay sẵn chắc chụp lấy nắm đấm của Lục Tầm Thu trào phúng.

"Từ khi nào nắm đấm của anh run rẩy đến thế, ngay cả sức lực hay độ chuẩn xác cũng không có... Để tôi đoán...à, ừm, trong lòng anh đang giao động đúng chứ?"

Con người là sinh vật thông minh, có suy nghĩ độc lập, mưu trí và đa nghi. Và đôi khi họ xem thường tình cảm, lấy nó ra để lợi dụng, bởi thế họ cũng không quá tin tưởng vào tình cảm người khác. Một quần thể như vậy chỉ là nối kết tạm thời, tới đoạn cao trào sẽ tan vỡ mà thôi.

Con người Lục Tầm Thu co rút, cô nói đúng nhưng cho dù hấn mớ hồ phát hiện một vài chỗ không đúng thì thế nào, hấn không tin lời cô nói, vậy là được.

"Hừ! Đừng có nghĩ có thể ly gián tôi, người được lợi là cô."

"Mà cũng đúng vậy! Tùy anh... Tôi chỉ mong thấy biểu cảm lúc anh thấy được bộ mặt thật của cô ta. Nghĩ thôi cũng khiến tôi phấn khích, nhưng mà..."

Nói nửa chừng, Đông An liền vùng mạnh nắm đấm vào mặt Lục Tầm Thu, hung hãn nói.

"Tôi nhin anh một đấm, không có nghĩa sẽ nhin đấm thứ hai đâu nhé! Nếu tôi yếu ớt như bao năm trước, nắm đấm của anh đủ giết chết tôi đó... Thằng khốn."

Lục Tầm Thu bị một đấm vào mặt chưa kịp rên rỉ đã bị ăn thêm phát nữa, Đông An co đầu gối, tay chụp vai hấn kéo tới, thúc vào bụng hấn một cái thật mạnh.

Lục Tầm Thu đau đớn co người rên rỉ, một con cáo già trên thương trường có giao dịch với xã hội đen, nay bị một đứa con gái 19 tuổi đánh cho nằm sấp, đã tay mà.

"Con mẹ nó! Mấy nay chưa có cơ hội thể hiện phong độ, chúng nó liền chạy tới đòi ngồi lên đầu. Tưởng bà đây là tượng đá hả, cho hết lên bàn thờ ngồi thì lúc đó mới chịu nghe hả...thật tình... Hiện hoà uống trà đàm luận thì không chịu, cũng may có chỗ xả giận, thật đỡ tức mà. Con người không nên quá cố chấp, phải lắng nghe những gì người khác khuyên bảo. Thấy chưa bị ăn đập rồi đó, thâm như con chó rồi nè."

Đông An cúi xuống chỉ thẳng mặt hấn nói, hai tay chụp lấy cổ Áo vest. Lục Tầm Thu bị Đông An lắc đến choáng, còn bị chửi, thật nhục nhã, đây là lần đầu tiên hấn bị người khác sỉ nhục như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: A! mình thật ác

Biệt thự của Đông An khá yên tĩnh, từ phía cổng đậu một chiếc BMW màu đen mới toang.

"Luu Tô, anh nói sẽ không có chuyện gì chứ?"

Cô gái tóc đen truyền thống, cột tóc đuôi ngựa, mặc một bộ đồ bó màu đen mở miệng nói. Khuôn mặt trái xoan nhìn thật thanh tú.

"Không biết, sếp nói không có chuyện gì thì đừng có làm phiền."

Chàng trai tên Luu Tô mặt vẫn như cũ không đổi trả lời, tất nhiên là không quá thích cô gái cạnh mình. Cũng không có gì quá to tát, chẳng qua hắn không thích loại người như Đồng Mân Mân này. Ngay từ đầu sếp chỉ nhìn trúng cô ta vì cô ta có chút tài năng có thể làm những việc hắn không tiện làm, nhưng Đồng Mân Mân lại nhầm tưởng là Lục Tầm Thu nhìn trúng về đẹp của cô ta, buồn cười, cô ta nghĩ mình là ai?

Lục Tầm Thu cho cô ta chút ảo mộng thế là cô ta tự chìm đắm, sau đó bán mạng luôn cho Lục Tầm Thu. Tuy Luu Tô nhìn to lớn, thô kệch nhưng không có nghĩa hắn không nhanh nhạy, sắc bén. Hắn đi theo Lục Tầm Thu bao lâu tất nhiên sẽ nhìn ra, dĩ nhiên hắn cũng chưa cho cô ta một chút mặt mũi, miễn là việc đó có lợi cho sếp.

"Tôi cảm thấy có gì đó rất kì lạ."

Đồng Mân Mân nhú mày nói.

"Chập nữa có nếu có động tĩnh hãy chạy vào, tiếng quát loáng thoáng lúc này chứng tỏ sếp đang tức giận."

Luu Tô đẩy chiếc kính đen nhàn nhạt nói.

"Con nhỏ đó thật không biết điều còn dám chọc giận cả sếp."

Đồng Mân Mân nói, khuôn mặt hơi vặn vẹo nghĩ độc ác. Luu Tô nhìn thấy nhú mày, hắn biết Đồng Mân Mân muốn đem Đông An đi hành hạ riêng cho thỏa nỗi sự khùng điên của ả. Luu Tô cũng không quan tâm, nhưng Đông An có liên quan đến kế hoạch của sếp không thể để Đồng Mân Mân tùy tiện phá hỏng được.

"Đừng có làm điều gì quá phận, cô biết phạm vào điều cấm của sếp thì rất thâm hiểm."

Đồng Mân Mân đang há hê suy nghĩ, chợt nghe Luu Tô nói, nhớ tới điều gì khuôn mặt tái nhợt rùng mình.

"Rầm... Mây nói những nói cuội cái gì?"

Tiếng quát từ xa vọng lại tuy hơi nhỏ nhưng đều lọt vào tai Luu Tô không khí trở nên quái dị, đây rõ ràng là tiếng của sếp. Nhưng để tiếng quát này vọng tới đây, chứng tỏ sếp đang rất tức giận.

Luu Tô nhìn Đồng Mân Mân nói.

"Vào."

Cả hai người đều mở cửa xe lao vào, Luu Tô lẫn Đồng Mân Mân thầm than. Bộ Đông An không muốn sống hay sao? Chọc Lục Tầm Thu tức giận tới mức không cần hình tượng thế, hai người thâm nghĩ nếu bây giờ không can ngăn Đông An chắc mất nửa cái mạng, khi sếp tức giận sẽ không hề quan tâm hậu quả thì rất rắc rối. Muốn xử lý Đông An cũng không thể trực tiếp vậy được.

.....

"Hộc Hộc... Mẹ nó, đây không phải là lần đầu tôi thấy bọn nào tàn, nhưng tàn không thể tàn hơn thì chỉ có anh thôi nhé!... Thật là..."

Đông An xả hết tức giận vào mặt Lục Tầm Thu, nhưng vì cú lên gối của Đông An quá mạnh nên Lục Tầm Thu chỉ nằm im lặng. Nghe hết mọi chửi vãi của Đông An, hắn tức giận đến đỏ mặt, nhưng hết cách hắn muốn mở miệng, nhưng đau đớn lại biến lời nói của hắn thành rên rỉ, nhục quá nhục.

Cộc... Cộc... Cộc...

Một đàn tiếng chân chạy, ánh sáng ở cửa ngoài liền bị che bớt đi, Đông An ngược đầu lên nhìn.

Từ cửa ngoài Luu Tô và Đồng Mân Mân hoá đá tại chỗ, chuyện gì thế này? Sao mọi thứ ngược với họ nghĩ chưa kể sếp thế nào lại nằm dưới đất vậy chứ. Đồng Mân Mân vội chạy tới đỡ Lục Tầm Thu, ánh mắt âm trầm nhìn Đông An nói.

"Con khốn mày làm gì Tầm Thu."

Luu Tô cũng hoảng hồn bước tới đỡ Lục Tầm Thu, mặt không mấy vui vẻ.

Lục Tầm Thu thấy Đồng Mân Mân đụng vào người hắn, hắn khó chịu muốn hét ra nhưng không có sức, cũng may có Luu Tô đỡ hắn. Mặt Lục Tầm Thu âm trầm, những lời mắng chửi này đã đâm sâu vào lòng hắn, hắn nhất định sẽ trả lại.

Đồng An nhếch mép, thật tiện đang không biết xử lý tên này thế nào, thì có kẻ muốn đến dọn rác dùm. Liếc mắt nhìn Đồng Mân Mân giọng Đồng An đều đều vang lên.

"Ngậm cái miệng không sạch sẽ lại, mang hấn biến đi."

"Mày nói gì hả con điểm, tao sẽ cho mày biết mặt."

Đồng Mân Mân bị bảo miệng không sạch tức giận hét lên.

Lục Tầm Thu nhủu mày từ khi nào mà Đồng Mân Mân như mấy con ả chanh chua ngoài chợ vậy, ban đầu hấn thu nhận ả vì ả biết điều nhưng càng ngày càng lỗ phận. Lưu Tô hiểu Lục Tầm Thu vội quát.

"Đồng Mân Mân, tới đây!"

Hấn không ngu, bình thường hấn biết sếp rất lợi hại, nhưng nay phải nằm bẹp dưới đất. Tuy khó tin nhưng hấn cũng phải tin, cho dù là sếp lơ là thì năng lực của Đồng An cũng được chứng minh là thật. Đồng Mân Mân tới so đo đơn thuần là đâm đầu đi chết tự rước lấy nhục.

"Đi."

Lục Tầm Thu cắn răng nói một chữ, được Lưu Tô dìu từng bước đi ra cửa. Đồng Mân Mân vẫn không cam lòng trừng mắt với Đồng An.

Đồng An lười chấp nhặt với loại tiểu nhân vật ấy, nhìn Lục Tầm Thu một cách kì dị. Cô chắc chắn trong lòng của Lục Tầm Thu sẽ có giao động, sự nghi ngờ sẽ bén rễ. Tới lúc lớp mặt nạ kia của Lục Mộng Diệp bị lột bỏ, sẽ có nhiều trò vui để xem. Thật ra hủy đi niềm tin, hy vọng của người khác cảm giác cũng thật vui, đây có được gọi là khoái cảm không nhỉ, Đồng An thâm nghĩ.

Muốn thấy ghê! Nét mặt ngờ ngàng, đau khổ, thất vọng, tan vỡ, rồi hối hận... Biểu cảm đó sẽ rất tuyệt vời, nào mau cho ta thấy nào.

A! Mình thật ác!

Đồng An liếm làn môi cắn mọng, tiếng cười khê khanh khách như tiếng chuông bạc, len lỏi khắp phòng. Tuy vậy ánh mắt Đồng An lại không có chút điểm sáng nào, đứng im lặng tựa như một... Con rối.

Nếu Thế Tư mà nhìn thấy Đồng An lúc này sẽ rất giật mình và sợ hãi. Bởi những lúc Đồng An như vậy sẽ không còn tồn tại suy nghĩ của "con người".

-----Lời Của Tác Giả-----

An tử ngày càng bộc lộ nhiều sự biến thái. (๖' ̣ "๖)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Linh ưu ly hội hợp

"A... An An sao cậu cứ ngồi yên mà không bật đèn vậy hả, sắp thành sinh vật xa lánh ánh sáng rồi đó."

Viết Uy bước vào nhà bật đèn với vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Trời ơi! An An cái nhà kiểu gì đây, biết ngay mà cậu hội hợp với tên này là quên tuốt lời của tớ mà."

Đằng sau Viết Uy, Linh Ưu Ly chồm lên há hốc mồm nói, lại không kìm được quay sang Viết Uy hung hăng trừng mắt.

"Đúng là việc gì cũng không thể nhờ được, thật vô dụng, Viết Uy à Viết Uy lát nữa chúng ta cần tâm sự một lát à nha."

"A... Không... Cái này... Cậu biết đó... À việc gì cũng từ từ... A"

Viết Uy rùng mình, lắc đầu vội lui ra đằng sau, nhưng vẫn bị Linh Ưu Ly nhanh tay nhéo tai.

"Về rồi, sớm nhỉ, Thế Tư vẫn chậm hơn cậu đấy."

Đồng An từ đằng ghế lộ mặt tỉnh bơ nói.

"An An đây mà là nhà hả? Vắng tanh không có thứ gì thế này, cậu giải thích xem."

Linh Ưu Ly mặt đau khổ nói, Đông An hơi nghiêng đầu ngoảnh lại.

Nhiều đồ đạc quá cũng chẳng làm gì, đôi khi trống vắng sẽ làm cõi lòng yên tĩnh hơn. Cũng rất tiện nghi như không gian rất rộng rãi, nếu có đánh nhau như vụ Lục Tầm Thu, cũng không bị phát hiện. Đồ phải giải thích lại, lắm điều sẽ mệt, sẽ phiền, sẽ lo âu.

Đông An nói.

"Cậu thích mua thì tùy, nhưng hãy đặt ở nhà cậu. Nhưng tớ biết cậu sẽ không chịu, nên tớ chỉ cho phép cậu lựa một cây piano đặt gần cửa sổ kia. Còn lại không thỏa hiệp gì nữa hết."

Theo tâm tay Đông An chỉ Linh Ưu Ly chỉ biết thờ dài, Đông An đã quyết thì sẽ không thay đổi. Linh Ưu Ly bước tới ghế ngồi nói.

"Hình như mai cậu về cái nhà họ Lục ấy nhỉ?"

Đông An hơi cúi đầu nhìn điện thoại, hôm nay ngày 16, mai sẽ là ngày 17.

"Ừ."

"Hình như tổ chức tiệc tuyên bố gì đó, cậu biết không đám ấy còn mời tổng giám đốc Ulth đấy, chắc chắn mấy công ty lớn đều mời hết."

Linh Ưu Ly trang nhã ngả người dựa vào ghế, nói.

Đông An "à" một cái, xong nhướn mày lên đầy ý vị, không nói.

Viết Uy cũng bước tới ngồi bệt dưới đất, biết đâu được Đông An chỉ mua hai cái ghế. Hẳn là con trai, nhin, nhường cho con gái mới là đạo lý. Viết Uy cười trào phúng.

"Hân hạnh mời đưa con bị họ gạt bỏ như một vị thần, thế mà họ cũng không biết, thật ngu ngốc và tội nghiệp."

"Biết đâu được, yếu điểm lớn nhất của con người là sợ hãi và ngu ngốc mà."

Đông An gác chân lên thành ghế, đưa tay vuốt vuốt tóc, ưu nhã nói.

"Ha Ha... Thế tiếp theo cậu muốn làm gì?"

Linh Ưu Ly vén tóc cười cười. Đông An hơi liếc mắt Viết Uy ngồi chơi game, quay sang nhướn mày nhìn Linh Ưu Ly.

"Cậu biết mà! Nếu họ đã mời thì hãy "nể mặt" đi đi, phó giám đốc. Tớ sẽ đi với thân phận đưa con bị nuông chiều thành hư vậy."

"Có cần tớ làm vệ sĩ kiêm tài xế hộ tống không?"

Viết Uy ngẩng đầu lên nói.

"Đẹp! Đến lúc đó không biết ai làm vệ sĩ bảo vệ cậu, còn quên mình là con hàng mù đường gì mà đòi làm tài xế."

Linh Ưu Ly quay sang không thương tiếc đã kích Viết Uy, hẳn liền đau thương đầy mặt, cúi đầu chơi game. Đông An cũng ném vẻ mặt đồng tình nhìn hẳn, có lẽ ngoài ăn hại thì hẳn sẽ... Ăn hại hơn.

Nếu Viết Uy nghe được nỗi lòng Đông An sẽ gào thét, quyết tâm nhảy bôn cầu tự tử.

.....

Qua một ngày tụ họp, Đông An cùng Viết Uy nằm dài ra sàn, Linh Ưu Ly thì ở trong bếp dọn dẹp.

"Này, An An cậu nói Linh Linh nấu ăn thật ngon đó. Tớ ăn no muốn bẻ bụng, ôi có con gái thật tuyệt."

Viết Uy đưa tay xoa bụng nói, Đông An nằm bất động không trả lời.

Con hàng này không xem cô là con gái! Được rồi hãy bao dung không chấp hẳn, mếc với Linh Ưu Ly xử hẳn là được rồi!

"Ôi, 6 giờ tối rồi, cậu không chuẩn bị đi hả An An."

Vừa lúc đó Linh Ưu Ly vừa cột tóc vừa bước ra nhòm đồng hồ nói. Đông An nghe máy động, mặt vẫn in mặt lên sàn nhà mát mẻ.

"Cậu đi trước đi, lát tớ sẽ tới sau."

"Được rồi, tớ đi chuẩn bị vài thứ, lát sau gặp trong bữa tiệc."

Linh Ưu Ly gật đầu nói, tay cầm Áo khoác mặc vào.

" Yên tâm, tớ còn phải lên sân diễn, không đi sao được."

Đồng An vẫn nhắm mắt nằm im, miệng mấp máy nói. Linh Ưu Ly nghe xong cười đi ra ngoài, hết cách, tới giờ Đồng An lười chảy thây thì có làm gì Đồng An vẫn bất động.

.....

Hôm nay nhà họ Lục tổ chức tiệc thật to lớn và sang trọng, bữa tiệc được trang trí một cách tỉ mỉ, thức ăn đặc sắc, ngon miệng. Kèm theo những thức uống óng ánh đặt gọn trên bàn.

Những ánh đèn lấp lánh, ánh lên màu vàng của sự quyền quý. Nam với những bộ âu phục đắt tiền, nữ với những chiếc váy đầm xinh đẹp. Những khuôn mặt được chăm chút, tỉ mỉ, những trang sức độc đáo phản phát ánh đèn. Những nụ cười chào đón, ngờ ngàng không ngừng, những câu chào, câu nói khách sáo khen ngợi vang lên ở mỗi góc. Trên bữa tiệc toàn những nhân vật lớn, hội tụ từ rất nhiều gia tộc. Nhà họ Lục chịu chơi, lần này muốn bỏ vốn níu kéo quan hệ. Ở một khu trung tâm Linh Ưu Ly vừa phải cười nói đối phó với một đám hồ ly, vừa phải chịu đựng không khí ngột ngạt. Trong lòng không ngừng gào thét "An An lúc nào tớ cũng phải chịu trận vậy, chắc tớ sẽ bỏ nghề đi làm diễn viên mất thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tiệc nhà họ lục

Tiệc tối bắt đầu với không khí nhộn nhịp, ngày càng sôi nổi. Ông Lục-Lục Tân cùng phu nhân dịu, hiền hậu của mình- Trần Thị Ngọc cùng chào đón những khách mời đến dự.

Lục Tầm Thu là một ngôi sao sáng chói, nổi bật trong mảng đêm. Thân hình săn chắc được tôn lên cao vợi vợi bởi bộ âu phục đen sang trọng, mái tóc được vuốt keo bóng lườn gọn gàng, hắc mầu môi kéo cuốn hút đến tận con tim, nụ cười như khói mê, làm chao đảo rất nhiều tiểu thư. Khuôn mặt với độ góc cạnh hoàn hảo màu da đều màu không tì vết, chỉ cần nhếch miệng sẽ có người nói "em nguyện ý gả cho anh."

Nếu Đồng An có ở đây thấy cảnh này không biết có gợn ngón cái với chuyên viên make-up không nữa. Hôm qua cô đầm hấn mạnh như vậy, mặt không nở hoa thì cũng tét gần chết lấy đầu hoàn hảo tới vậy... Ài, vi diệu, làm người không nên tin vào vẻ bề ngoài cẩn thận sụp hố phía sau.

Nhưng chớ lầm, đấy chỉ là cảnh nền, tiêu biểu ngày hôm nay mới là Lục Mộng Diệp. Đoá hoa hồng đỏ rực trong nhà kính, đẹp kiều sa, quý phái tới không ai sánh nổi. Nhưng nét ngây thơ thuần khiết vẫn được pha loãng, tựa một nàng công chúa đột nhiên trở thành nữ hoàng. Ngây thơ chưa trải đời, dễ mắc lỗi dễ phải rồi bối rối lo lắng như một đứa trẻ. Điều đấy không khỏi khiến cho bao người phải không kiềm lòng để ý tới, để rồi chút thu hút ấy sẽ thành tình yêu to bự. Không khỏi khiến cho những thiên tài trẻ cảm thấy nàng là người xứng đáng cho mình chờ.

Lục Mộng Diệp đêm nay mặc chiếc váy trắng thiết kế cup ngực để lộ bờ vai trắng nõn, váy đuôi cá dài tới đầu gối khi bước đi sẽ lộ bắp chân trắng thon mịn. Đôi chân được mang vào đôi giày thủy tinh đặt làm số lượng độc nhất, tựa như lọ lem được nàng tiên hoá phép. Mái tóc dài được búi cao hình bông hoa, phía trước mặt xoả ra một vài sợi tóc xoăn tùy ý. Ấn hiện phũ lên khung xương mặt xinh đẹp, hai mắt mở to tròn ve kèm hàng mi cong vút như cánh quạt, hơi phủ một tầng nước nồng lung làm người ta chỉ muốn nhìn vào thêm một chút. Đôi môi được son lên màu đỏ cherry thuần chất, đôi lúc vênh lên bóng bóng, căng mọng thật muốn cắn một phát. Trên người đeo một bộ trang sức kim cương thiết kế riêng theo váy, tùy ý dùng đưa theo nhịp đi của Lục Mộng Diệp.

Nếu nói Đồng An là một nét đẹp thuần túy, đẹp một cách tự nhiên không tì vết. Thì Lục Mộng Diệp là một nét đẹp phô trương, cố ý mà nặng nề tạo ra.

Thế nhưng trải qua sự sắp đặt sẵn thì ai quan tâm cái nào ra cái nào chứ. Chỉ cần biết ai được vinh danh có nghĩa người đó tốt, cái xấu ở trong, bộ bạn biết sao? Quan tâm sao?

Từ lúc Lục Mộng Diệp bước chân xuống bữa tiệc, nương theo ánh đèn tạo hiệu ứng thơ mộng, mọi ánh mắt như đổ dồn hết về một phía. Nét đẹp thu hút hết mọi sự chú ý của đám thiếu gia, làm cho các tiểu thư ghen tị muốn bay lên xé nát Lục Mộng Diệp. Thế nhưng ngoài mặt bọn họ vẫn tươi cười, cất lời khen giả dối.

Linh Ưu Ly ngược nhìn Lục Mộng Diệp chặc lưỡi.

" Ài, con hàng này mà không biết trước cẩn thận lại bị gạt như chơi. Có khi bị bán còn vui vẻ giúp người ta đếm tiền, thật dễ sợ."

Xung quanh bị tiêu điểm Lục Mộng Diệp thu hút, Linh Ưu Ly lui vào một góc khác ngăm nhì đồ ăn chờ xem diễn.

Quả thật như dự đoán của Linh Ưu Ly, Lục Mộng Diệp đi tới một khoảng đột nhiên chân lão đảo suýt té, Lục Tầm Thu vội chạy tới hắt đám người muốn tới giúp ra, đỡ cô khỏi ngã. Xung quanh thấy ai cũng hết hồn, cũng may Lục Tầm Thu đã đỡ gọn cô trong vòng tay.

Linh Ưu Ly huyết sáo, ở đó có cục đá, một cục đá tàng hình.

Lục Mộng Diệp môi mấp máy, Lục Tầm Thu trả lời lại, dịu cô đứng lên, ánh mắt âu yếm nuông chiều.

Linh Ưu Ly ném trái cây vào miệng hung hăng nhai. Đó là tình anh trai em gái ư... Cái cộng lòng con công... Nhìn đi đảm bảo cái thứ tình yêu cảm loạn ấy cho mà xem. Ài nhân phẩm nát không còn gì nát hơn, thôi xin lỗi chứ hệ thống não iphone sắp ấy ngập nước chạm đây, không chữa được, trừ khi thay não mới... Quý vị thông cảm và chân thành cảm ơn!

Ông Lục thấy con gái xuống tươi cười, bước lên đọc diễn văn tuyên bố bữa tiệc bắt đầu.

Thật lạ... Vẫn chưa thông báo vấn đề chính, mời tôi đây chỉ để ăn uống, nói chuyện vui vẻ? Đùa à? Chắc lát nữa mới để cho người lên ném boom tấn sau.

Linh Ưu Ly nghĩ nghĩ điều gì đó cười kì dị, khi An An tới sẽ chìm Lục Mộng Diệp đắm chìm như chưa bao giờ cô ta được nổi. Để xem lát nữa An An sẽ tới chắc có nhiều điều bá đạo, tha hồ cười trên nỗi đau của người khác, Linh Ưu Ly xấu xa nghĩ. Biết đâu được cô là bị lấy từ Đông An mà ra.

Linh Ưu Ly cứ thế kìm nén kích động thương thức đồ ăn, nhưng cô là phó giám đốc công ty Ulth ai cho cô rảnh ở không đây? Linh Ưu Ly bị một đám kéo đến "tâm sự" khiến cô khóc không ra nước mắt.

-----Lời Của Tác Giả-----

Mị cảm thấy mị miêu tả Lục Mộng Diệp hơi quá, xin lỗi An tỳ em hồng cổ ý, em chỉ muốn cho tỳ đề bẹp nó để nó thành bàn đạp cho tỳ trở nên ưu việt! Amen.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ưu ly không phải dạng vừa

"Công ty Ulth dạo này có nhiều dự án mới, không biết tôi đây có được phép chen một chân không đây?"

Mạch Nhất Tôn bước tới chỗ Linh Ưu Ly cười nói. Không khỏi khiến Linh Ưu Ly nhũn mảy, tên này có vẻ tham vọng quá lớn rồi.

"Còn tùy tâm trạng coi "sếp lớn" muốn làm dự án hay không nữa kìa."

Ý Linh Ưu Ly dĩ nhiên là Đông An nhưng ai mà chẳng biết sếp lớn người ta là người lười đến nỗi chẳng bao giờ mò mặt ra quản lí mấy cái vụ ấy, ngay cả đi tiệc cũng vớt không thêm đi, bàn hợp tác cũng vớt cho Linh Ưu Ly tuốt. Rõ ràng làm muốn làm khó hắn. Mạch Nhất Tôn cười gượng, hẳn đặc tội cô khi nào vậy? Cùng lúc Lục Tầm Thu đi tới chào công ty tai to mặt lớn như Ulth cũng phải khựng người.

Hắn thật ghen tị, đúng vậy, thật không dễ chịu một chút nào. Người ta chỉ lập công ty, tùy ý vớt dấy, chẳng cho ai mặt mũi cũng leo lên Top 1, Top 2. Người ta đến giờ ngay cả gót chân cũng chẳng nhìn đến, biết đến ra sao. Còn hắn? Tuy có sở hữu công ty lớn nhưng nhiều lúc cũng phải cúi người, hẳn thật không muốn. Mà nếu nói ra cũng không phải là 50% cổ phần công ty DN thuộc về Đông An sao? Nếu có số cổ phần đó gộp thêm công ty DN Xia mới lập nữa là hắn đứng trên tất cả rồi. Cứ tưởng rằng di chúc của mẹ sẽ chuyển cho hắn, ai nê lại cho con nhỏ phản loại dấy chứ. Lục Tầm Thu không ngừng hận.

Nhưng hắn nào biết số cổ phần đó Đông An không sở hữu, liệu một cô gái có thể tồn tại tới giờ không? Khi luôn có một người luôn canh me cơ hội trừ khử cô. Đáng thương? Ai là người đáng thương hơn còn chưa chắc à.

"Cũng phải, đến lúc ấy tôi sẽ đích thân qua chào sếp lớn."

Mạch Nhất Tôn cười cười coi như không có gì.

"Tôi đây cũng rất mong đợi."

Linh Ưu Ly cười nhạt, đích thân tới chào sếp lớn? Buồn cười, gặp mới lạ loại người như Đông An đâu có thấp kém đến nỗi đi gặp hắn, mà có gặp hắn cũng chẳng ngờ Đông An lại là sếp lớn. Với lại vụ việc ở sân bay nữa, Viêt Uy đã kể lại với cô nên cô không ấn tượng tốt với loại mặt hàng này được. Ai biểu chống đối Đông An ăn hiếp Uy Uy... A không tiểu đệ cô làm chi, đúng vậy tiểu đệ chỉ cô mới có quyền ăn hiếp.

"A đây không phải Lục tổng nổi tiếng đình đình đây sao?"

Linh Ưu Ly ra vẻ ngạc nhiên, bỏ qua Mạch Nhất Tôn hướng tới một phía nói.

"Được Ưu Ly tiểu thư đây biết đến thật vinh hạnh, Tổng giám đốc của cô lại không đến nhì."

Lục Tầm Thu cười nói. Linh Ưu Ly suýt trợn mắt đừng gọi tên người ta buồn nôn vậy được không? Sếp lớn đến, dĩ nhiên là có đến. Mà do đầu óc cặn bã nhân phẩm thấp kém hiển nhiên không có quyền biết đến rồi, thế nhưng Linh Ưu Ly lại cười lại nói.

"Biết đâu được, ai biểu sếp lớn rất lười làm chi. Lười đến nỗi ngay cả dự án phát triển cũng vứt không thèm xem. Để cho tôi làm nó tùy ý làm nó hỏng cũng được."

Mạch Nhất Tôn cùng Lục Tầm Thu như bị ai đó tát cho một cái tát thật đau thật vang dội.

Mạch Nhất Tôn đen mặt, không phải nói để sếp lớn quyết định, bây giờ lại nói tùy ý làm sao cũng được. Đơn thuần là muốn chia mũi nhọn vào hắn. Mạch Nhất Tôn giọng gào bỏ đi, nhưng hắn tự đánh giá mình quá cao rồi. Mũi nhọn chia về Lục Tầm Thu, chẳng qua lúc Linh Ưu Ly tạt nước, hắn đứng cạnh làm chi để bị dính.

Lục Tầm Thu cười, ánh mắt hơi loé âm trầm. Đây là đang nói hắn thua kém sếp của cô sao? Sếp của cô tùy ý đưa cho cô chơi đùa muốn nát cũng được, nhưng cô lại làm rất tốt vươn lên rất cao. Ngay cả cô hắn đấu không lại thì có tư cách gì xách dép cho sếp của cô. Đây đang là lời nhắc hắn xem lại vị trí của mình, đừng có quá tự đại về thiên phú và trí thông minh của mình. Trên đời này có rất nhiều người hơn hắn, mà hắn có cố gắng chạy cũng không bằng người ta lết từng bước nhỏ?

Thật sao? Lục Tầm Thu cười nhạt trong lòng. Còn chưa chắc đâu, hắn mới là không tin tà, chưa đến cuối cùng làm sao biết ai thắng. Hắn sẽ chơi đến cùng.

"Sếp của cô là một người thú vị."

"Hắn là vậy."

Linh Ưu Ly cũng cười nhìn hắn, cô cũng không ngu ngốc đến mức nói vài ba câu là khiến hắn tự ti về mình đâu. Cứ để hiện thực chứng minh cho hắn thấy, như vậy sẽ dễ dàng hơn.

"Uống một li không?"

Lục Tầm Thu cầm lấy li rượu vang lên hỏi.

"Không, tôi uống nước ép."

Linh Ưu Ly cầm lấy li nước ép cam lên, kinh nghiệm vàng đừng nên uống rượu không rõ đưa tới, rất dễ có "độc". Nước cam này từ nãy đến giờ cô cầm sẽ không có vấn đề.

"Mời."

Lục Tầm Thu thấy cô uống cũng, đưa li rượu lên nhấp một hơi. Hai người như hai con cáo nhìn nhau cười, sau Lục Tầm Thu lại chạy về với Lục Mộng Diệp. Linh Ưu Ly nhếch môi trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đông an tới

Đông An lái xe tới bữa tiệc, không để ý đến xung quanh, thông thả bước vào.

Đương nhiên điều này sẽ thu hút tầm mắt rất nhiều người, tiệc tối bắt đầu lúc 7 giờ tối. Đông An đến muộn nửa tiếng. Ai cũng thắc mắc rằng ai có gan đến trễ như vậy, nhưng khi đưa mắt tới nhìn người con gái bước đi ở thảm đỏ thì hít một ngụm khí lạnh.

Đông An khác mọi ngày, đây là lần hiếm hoi cô mặc váy. Chiếc váy một màu đen tuyền huyền bí, dài tới mắt cá chân, vài bao bọc hết từ đầu đến cuối, phần lưng và tay váy được may bằng vải lưới, bao bọc khiêu gợi, vài may bó sát theo thân người thể hiện độ cong rực lửa, ngực nhô cao, eo bé nhỏ, mông cong chuẩn xác. Nhảy đến phần đuôi váy là những đường ren tua được may tầng tầng lớp lớp, dính những bông hoa nhỏ như ngón tay cái nhỏ vào phần mép váy, khi bước đi sẽ tung tăng, trông vui mắt như làn sóng xô bờ. Thân váy có đính đá sáng lấp lánh theo góc độ của ánh sáng, loé lên những tia loé bạc tựa sao trong màn đêm.

Đông An đi những màu tối lên khuôn mặt, hốc mắt đánh màu sậm. Cánh mũi cao theo hàng mày cong cong nét cười không rõ, hàng mi dài được vút cong nhẹ tạo sự mềm mại cho khung xương thon dài. Môi son lên màu đỏ sậm tạo điểm nhấn thật sâu, khi cười lộ hàm răng trắng tạo nét cáng dã, hiểm độc.

Màu đen của váy, những màu sậm, tối không ngừng làm nổi bật làn da trắng tuyết mịn màng. Đối lập với mái tóc bạc kim được búi lên theo kiểu quý tộc

phương tây.

Đồng An tựa như một cô gái huyền bí lúc ẩn lúc hiện, nấp trong đêm tối tạo ra sức hút nguy hiểm. Như một nữ hoàng cao thượng tượng trưng cho bóng tối, không ngừng lấn chiếm, cắn nuốt, khiến bạn phải ngộp thở, không dám đối mặt. Khiến bạn sợ hãi, theo bản năng cuối gập đầu khi đồng tử màu hổ phách lia về phía bạn, ánh mắt ấy, như cười lại tựa như không cười nhìn thẳng vào sự đen tối trong tim bạn, những gì bạn giấu sâu kín nhất.

Linh Ưu Ly thấy Đồng An bước vào suốt rót cả hàm, hình tượng lột xác 360 độ con quay lượn. Thường ngày thì thờ ơ, ngược ngạo, bây giờ thì quyến rũ như mê độc, giấu tới giờ biết làm tội lắm đó An An. Linh Ưu Ly vội nhắn tin cho Đồng An.

[Dữ dội! Không ngờ các hạ ần tài, tại hạ thật khâm phục đến tận tằm lòng.]

Đồng An theo bản năng lấy điện thoại trong ví ra đọc tin nhắn, môi hơi cười trả lời.

"Viết Uy."

Đơn giản xúc tích, tóm gọn tự hiểu, đang trên thăm dò dài dòng quá thì thật ngại. Trong lòng Đồng An thầm mặc niệm, Viết Uy xin lỗi, đồng chí hãy tự cầu may đi!

Linh Ưu Ly đọc xong muốn phăng thề.

Đệt! Tên khốn Viết Uy giấu nghề, được lắm về đây chết với bà. Anh em gì đâu báo hại nhau phải tự chạy đi tìm nơi trang điểm. Được lắm từ giờ bà sẽ cho mi làm nô dịch không công cho biết.

Đồng An nhìn quanh chốc lát, lại thấy Linh Ưu Ly nghiêng răng nghiêng lợi, rồi hung hăng nhai đồ ăn theo bản năng dờ khóc dờ cười. Chắc lại đang rủa Viết Uy, nghĩ cũng thật đau đầu hai con hàng này thích nhau mà không chịu thừa nhận, cứ thích ganh đua như giặc.

"Làm gì giờ này mới đến."

Đồng An vẫn đang cảm thán thì giọng ông Lục trầm đục không vui hỏi, mọi người theo bản năng nhìn Đồng An.

"Tối sớm, tối muộn, chỉ bằng tối đúng lúc. Chuyện quan trọng ông có thể thông báo được rồi."

Ông Lục đen mặt.

"Mày ăn nói kiểu đó với cha mày đó hả?"

"Anh, đừng như vậy, con nó lêu lổng ở ngoài nhiều năm nên không hiểu người làm cha lo lắng, anh cứ để con bé từ từ ngẫm nghĩ đầu gì hôm nay là ngày vui của Diệp nhi."

Trần Thị Ngọc lên tiếng, mọi người khẽ ồ giạt mình. Đây không phải là Lục Đồng An sao biến mất bao nhiêu năm, bây giờ quay về giờ trò gì đây? Thứ bất hiểu, báo hại cho người thân lo lắng, lằng lơ, chẳng khác gì gái gọi.

Các thiếu nữ trước đó cảnh giác cũng âm thầm thở phào, giây phút sau lại điên cuồng ghen tị, cô ta hư hỏng như vậy, tại sao lại đẹp hơn mình. Nam thì liên đới ánh mắt bị mê đắm thành chán ghét ghê tởm, mắt nhiễm màu vẫn đục, với thân hình đó tới cầu xin được phép rên rỉ dưới thân hần thì hần tạm chấp nhận. Hần sẽ chơi cho xung sướng, nữ nữ như vậy tuy nhân phẩm tồi nhưng bỏ cũng rất tiếc, nhan sắc đó khiến hần thèm thuồng.

Đồng An lướt qua tất thấy trào phúng, làm sao cô không hiểu họ nghĩ gì. Nhưng suy nghĩ cô lười quản, nếu thực sự động dậy tay chân cô không ngại phê. Lại nhìn đến Trần Thị Ngọc bà ta làm phụ nhân nhà họ Lục có vẻ vinh hoa, xung sướng. Phải từ một người cướp chồng, đồng ý làm tình nhân trong tối, nhân nhện bao nhiêu lâu để đạt được mục đích, làm sao không tự hào cho được.

"Bà nhanh quên ghê nhỉ? Tôi là con bà hồi nào mà bà bảo tôi suy ngẫm? Tôi làm sai gì thì bà cũng không có quyền để đến phán xét. Chưa kể đó là lời áp đặt lên tôi đâu đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tôi đây, phát huy lời cô

"Không... Không... Ý ta không phải, ta không áp đặt con, ta..."

Trần Thị Ngọc vẻ mặt hoảng hốt, lắc đầu nói.

"Lục Đồng An, mày có biết bản thân đang làm gì không? Đó là vợ cha mày, mày phải ăn nói lễ phép với bà ấy, coi bà ấy là mẹ."

Ông Lục nhìn chăm chăm Đông An.

Đông An chớp mắt, làm gì? Bản thân không biết mình làm gì thì vút não đi cho rồi, để não mà không ý thức thì để làm gì. Hời ngu dễ sợ.

"Ông có cần tôi đem hài cốt mẹ tôi tới cho ông xem không? Bảo tôi gọi bà ta là mẹ, hoá ra ông muốn bà ta nằm dưới mồ, thán phục, thán phục."

"A."

Trần Thị Ngọc nghe tức giận, hà mỗ thử hồng học.

Ông Lục tay chân phát run nhìn Đông An không thiện ý.

Muốn động tay động chân rồi! Phần "con" chiếm nhiều hơn phần "người", chỉ quen thô tục mọi rợ, nhưng đang trong bữa tiệc, xem ra ông ta rất cố gắng.

Đông An lui ra sau vài bước, nhìn bàn tay run phát giận của ông Lục, cười ngạo nghễ. Thân hình ông Lục cứng đờ, nụ cười đó mang rõ nét trào phúng, ánh mắt lại không có độ sáng, nhạt màu, không chút sức sống.

Hãy tưởng tượng, bạn ở trong một căn phòng bốn bề tối đen, nhưng lại có một con búp bê sắc xảo nhìn chăm chăm bạn. Con búp bê ấy nổi bật dị thường trong đêm, khoẻ môi nó cố định cứng nhắc, nhưng bạn lại cảm giác như đang cong dần lên. Đôi mắt sắc màu như đá quý, dưới cánh mi. Không chớp nháy, không thay đổi. Chỉ hướng về một phía, con người không có tiêu cự, nhưng dường như bạn luôn trong phạm vi tầm nhìn của nó. Thật lạnh im, quỷ dị.

Ông Lục hơi phát hoảng với suy nghĩ của chính mình.

"Muốn tốn nước miếng của tôi, còn xem lại có tư cách chưa đã."

Đông An bỏ đi nụ cười, quay đầu nhàm chán, hờ hững bỏ đi tới bàn thức ăn, ăn trong vô vị, mọi người xung quanh vô tình, hay cố ý theo quy luật nào đó né cô đi thật xa. Mắt cứ lên lút nhìn về phía cô.

Ông Lục cầm chặt lấy tay Trần Thị Ngọc trấn an, yên tâm thứ con đó ông không cần. Ông chỉ cần đứa con trai thừa kế là ổn, ông không có tình cảm dư thừa với đứa con đó, thứ ông muốn là cổ phần mà thôi, cứ để nó ngổ nghịch thêm lát nữa. Trần Thị Ngọc được an ủi như chim nhỏ úy khuất nép vào lòng ông Lục, nhìn khuôn mặt già nhăn làm ra vẻ mặt đáng yêu, nũng nịu. Khẩu vị ông Lục nặng không phải vừa.

Thức ăn xinh đẹp được Đông An ăn một cách tự nhiên, ngon lành.

"Xem ra em ra ngoài ăn uống kiểu phóng khoáng này nhì? Nhưng không tốt đâu, phép tắc trên bữa tiệc em có thể hỏi chị."

Lục Mộng Diệp đột nhiên bước tới chỗ Đông An cười xinh đẹp nói. Thật ra tâm trạng Lục Mộng Diệp không mấy vui vẻ, từ lúc Đông An bước vào mọi ánh mắt không tập lên à như lẽ thường nữa, mà cứ nhìn vào Đông An. Á uất hận cực kì, chứ kể mẹ à còn bị cô trù xuống mồ, còn chưa xem rõ mình là ai. Nhìn là biết thứ con hoang, làm gì có ai ăn uống đương nhiên như vậy chứ, có biết nề người xung quanh không? Ngu ngốc.

Đông An nâng nước cam lên uống, giọng đều đều.

"Khi khách tới chơi, hỏi thăm nhà cô câu đầu tiên cô nói là gì?"

"Hả... Việc này có liên quan gì?"

Lục Mộng Diệp cười cười gượng gạo nói.

Đông An nhú mày.

"Cô bảo tôi hỏi cô, không phải?"

"A... Cái đó... Hân hạnh gặp mặt, hãy tự nhiên như ở nhà nhé!"

Lục Mộng Diệp theo bản năng trả lời.

Đông An nghiêm mặt.

"Tôi đây đang phát huy câu nói của cô."

Tự nhiên? Tôi đây rất tự nhiên, nhìn xem tràn đầy mị lực!

Lục Mộng Diệp đờ người, môi mấp máy.

"Nhưng..."

Chưa đợi Lục Mộng Diệp nói Đông An về mặt đường hoàng ngắt lời.

" Đây là nhà tôi."

Khoé môi Lục Mộng Diệp giật giật ráng cấp lên một nụ cười tự cho là hoàn mỹ, nhưng thật ra nó lệch muốn méo cả miệng. Có thể loại người mặt dày, không biết ngượng là gì, không ở nơi này hơn 3 năm, thời thế như thế nào cũng không biết.

" Chắc em không biết, ba đã sang tên căn nhà này..."

" Sang tên cho ai cũng là nhà tôi, không lẽ mấy người đó không coi tôi là người nhà?"

Đông An không vui nói.

" Không..."

" Thế cô nói làm gì. Không thấy nhàm chán hả?"

Đông An ngắt lời, liếc mắt không vui, bỏ trái cây và miếng thưởng thức, phớt lờ luôn Lục Mộng Diệp.

Lục Mộng Diệp như bị nghẹn quả đắng, cô thích nhảy vào miệng người ta nói lắm hả. Làm ơn để người ta nói hết câu được không? Lục Mộng Diệp hít một hơi sâu, mỉm cười nhẹ nhàng, giọng thánh thót nói. Cô không tin nghe xong Đông An sẽ không ganh tỵ, sanh sự với cô, lúc đó đừng mơ tưởng có thể qua mặt cô câu dẫn ai.

" À, chị có chuyện muốn thông báo với em cũng chính là vấn đề chính của bữa tiệc, chị rất muốn được sẻ chia."

Đông An gơ bàn tay ra cao giọng.

" Stop!"

Đông An chỉ lên bực cao phía trước.

" Lăn lên kia, tin tôi, có rất nhiều người muốn cô chia sẻ đó. Vấn đề chính muốn công bố thì lên, người ta đợi muốn mòn cả cổ, cô còn chạy đi khoe khoang, không biết ngượng hả?"

-----Lời Của Tác Giả-----

An ty thật xấu tính... Bất quá mị thích. ~(*+___+*)~

Cảm ơn mĩ tình yêu đạo này cmt nhiệt tình hơn. (✿' _ ')

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Cực ghét

Lục Mộng Diệp co giật khoé miệng, làm ơn cô còn chưa nói được không? Lấy mẹ gì mà khoe khoang, chụp mũ cho cô như thế.

" Không... Chị chỉ muốn cảm giác vui vẻ giữa chị em thôi, em thấy đấy có vẻ như em không thích chị lắm."

" Không phải là không thích."

Đông An chớp mắt ngây thơ, tiếp tục nói.

" Mà là cực ghét."

Lục Mộng Diệp gượng gạo, từ khi nào mà con khốn này ăn nói không hợp lẽ thường vậy. Khi thì vòng vo khi thì thẳng thừng thừa nhận, thật chẳng biết đường mà lần mò. Lục Mộng Diệp biến đổi từ khuôn mặt tươi cười thành sầu bi, cất giọng u buồn.

" Chị hiểu, hoá ra em luôn coi chị là kẻ thù..."

" Đây là cô tự nói."

Đông An khoanh hai tay trước ngực, một bàn tay cầm lấy li rượu hơi lắc lắc, hát mặt ngược nhìn.

Được rồi! Lục Mộng Diệp thừa nhận từ khi gặp lại con ả Đông An này, cô chưa bao giờ diễn cảm được hết một câu. Cảm giác tùy thời thất bại, ăn nói kì cục đến nỗi cô co giật khoe miệng liên hồi. Cô phát hiện, hoá ra Đông An như một chất xúc tác để cô phát hiện một căn bệnh tim ẩn là co giật cơ mặt!

"Này..."

"Tiểu thư Mộng Diệp muốn tuyên bố với chúng ta tin tức gì vậy, tôi rất nóng lòng."

Ngay lúc Lục Mộng Diệp khó khăn tìm câu tiếp theo để nói, thì có một thanh niên tới nói.

Ánh mắt khao khát, sáng rực đầy mê đắm kia diễn hình cho một tên nào tàn, trung thành vào tình yêu nữ thần chính hiệu. Đông An chặc lưỡi, loại mặt hàng này thường có như cái ven đường, cũng là loại dễ chết, toàn làm bia đỡ đạn cho người ta. Người ta lừa cũng tin, ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết. Mặc niệm! Trong lòng Đông An không ngừng mặc niệm!

"Vâng, tôi sẽ công bố liền, thật làm mất thì giờ sẽ không tốt lắm."

Lục Mộng Diệp như bắt được bậc thang leo xuống nói, xong hơi quay mặt nhìn Đông An. Ánh mắt Đông An tựa như nói "cô mà cũng biết mất thì giờ, nãy giờ không xem lại cô dong dài bao lâu". Làm Lục Mộng Diệp ghen không có chỗ phát tác liền quay mặt bỏ đi tới chỗ ông Lục.

Đông An vẫn ánh mắt nhàn nhạt nhìn Lục Mộng Diệp, cô ta nói gì đó với ông Lục, liền bước vào trong nhà. Hết mục tiêu quan sát, cô lướt mắt nhìn xung quanh.

Thật nhiều khuôn mặt, có lạ có quen. Đa số là dân nổi tiếng của các lĩnh vực, các nhân vật chính cũng có mặt, nhưng có gì đó thiếu thiếu thì cô cũng không biết thiếu gì.

Thứ rượu đỏ sòng sánh đỏ rực nơi lì, Đông An hơi lơ lửng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, mà...cũng không hẳn là quen thuộc. Diệp Lam! Ánh mắt cô và hắn chạm nhau trên không trung, ở góc độ không thấy hắn lơ lửng cho cô một nụ cười gọi đòn. Rồi tiếp tục cười nói ôn hoà với mọi người xung quanh, cái ôn hoà có phần xa cách chạm không tới...

Diệp Lam, con người này có đôi khi nghĩ không thấu. Đông An hà ra một hơi, ánh mắt hơi rù xuống, hắn có vẻ hiểu cô đến kì lạ, nhưng vì hắn hiểu nên mới là cái đáng ghét. Trong vô thức luôn khiến cô muốn cách xa hắn, nhưng hắn lại làm ra vẻ thân thuộc, cái thân thuộc khiến người âm trầm.

Ngay lúc Đông An nghĩ ngợi lung tung Lục Mộng Diệp khoác tay một thân ảnh, cử chỉ thân mật hạnh phúc đi từ trong nhà ra. Đó là Hoắc Đình La, giờ thì Đông An biết thiếu gì rồi. Không biết lại giờ trò mèo gì?

Lục Mộng Diệp nở nụ cười ngạo nghễ hướng tới Đông An, Đông An nhún vai biết đâu được, là do người ta thích hướng về phía cô, cô không làm gì cả.

Trên bục ông Lục hướng tới micro cao giọng nói, Trần Thị Ngọc hơi hướng bên cạnh đứng. Tiếp đó là Lục Mộng Diệp với Hoắc Đình La.

"Tôi xin phép cắt ngang giây phút vui vẻ của các vị, tôi Lục Tân có một vài điều muốn tuyên bố. Trước tiên cảm ơn quý vị đã đến dự tiệc nhà chúng tôi! Điều thứ hai là như các vị biết tôi muốn công bố vị hôn phu của con mình, Hoắc Đình La. Đáng ra Hoắc Đình La là vị hôn phu của đứa con nhỏ Đông An của tôi, nhưng tôi thấy nó không xứng. Hơn nữa Mộng Diệp nhà tôi với Hoắc Đình La là "kim đồng ngọc nữ", xứng đôi vừa lứa, tôi cũng không muốn chia cắt tình yêu lứa trẻ đang đẹp này nên thành toàn cho chúng. Tiện đây, cũng công bố sự hợp tác gắn kết giữa hai nhà Lục gia và Hoắc gia chúng tôi."

Mọi người xung quanh nghe xong vỗ tay bắt đầu chúc mừng, nịnh hót. Vốn Lục gia kinh doanh cũng to nhưng không khiến người khác sợ là mấy, nhưng nhà họ Hoắc kinh doanh, làm ngành y tế độc nhất, địa vị không phải thường. Nếu hai nhà này bắt tay hợp tác, không phải nhà họ Lục lên như điều gặp gió sao. Có người thâm may mắn, có người đau khổ vì lỡ đắc tội nhà họ Lục, mưu cầu đủ thứ điều, gió theo chiều nào ngã theo chiều ấy.

Có người trái tim tan vỡ vì đối tượng truy cầu là Mộng Diệp, họ tức giận nhưng khi nhìn tới đối phương là ai thì ngậm ngùi, là họ không bằng người ta thì làm gì được?

Các thiếu nữ ghen ghét nhìn Mộng Diệp, hận nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng không ngừng chửi rủa, kết quả được đáp lại bằng nụ cười của Lục Mộng Diệp. Làm họ tức đến suýt ngất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Hôn phu từ đâu tới?

Hoắc Đình La đan tay dẫn Lục Mộng Diệp bước tới chỗ Đông An cao ngạo nói.

"Cô nghe bác trai nói rồi chứ?"

Nghe, đương nhiên nghe, bà đây chưa điếc, nhưng ai có thể giải thích giùm được không? Đông An cảm thấy khả năng gây choáng của cặp đôi này thật cao. Hôn phu? C!g? Con hàng này từ đâu chạy tới đòi làm hôn phu cô. Khoé mắt Đông An co giắt liên hồi, kiềm nén, bình tĩnh, tỉnh táo lại cái nào, đây chỉ là mơ!

Hoắc Đình La thấy mặt Đông An nhăn nhó, cứ tưởng cô đang hồi hận, ghen tị, cao giọng nói.

"Thật ra trước đây ông tôi cùng mẹ cô quan hệ như cha con nên muốn tác hợp cô với tôi, tôi vốn là vị hôn phu của cô. Nhưng đó là hảo cảm của người lớn, không liên quan tới chúng ta. Nên ở đây tôi cũng tuyên bố từ hôn với loại người như cô, lòng tôi chỉ có Lục Mộng Diệp."

Giọng của Hoắc Đình La rõ ràng nên mọi người xung quanh đều nghe hết, Lục Mộng Diệp hơi cuối đầu rụt rè như e sợ, nhưng thật chất là khoe khoang.

Đông An mở hời đây đây, bà cha nó. Trâu bò! Hôn phu từ đâu đến? Ngay cả cô cũng chẳng hay biết, hàng này thật siêu, không gặp bao lâu lại lên chức.

"Hôn phu? Từ hôn?"

Đông An lập lại, giọng vắng vắng không ai nhìn ra tâm trạng cô là gì.

"Thật ra, Đông An cho chị xin lỗi, thật xin lỗi."

Mọi người yên lặng, thì Lục Mộng Diệp hơi cất tiếng khàn khàn, chất chứa sự run rẩy.

Giọng Đông An lạnh lạnh.

"Xin lỗi?"

Muốn xin lỗi điều gì? Lại muốn giở trò, mãi không thấy chán, bệnh nghề nghiệp ăn sâu vào máu rồi hả?

Lục Mộng Diệp nghe Đông An nói bộ dạng run rẩy lợi hại, khoé mi hơi ứa nước mắt, môi hơi mím lại, từ từ nói.

"Trước đây khi chị biết La ca ca, chị... Chị không hề biết đó là vị hôn phu của em. Thật sự tới giờ chị mới biết sự thật... Chị không ngờ mọi chuyện là thế...hoá ra em ghét chị đều có nguyên nhân, hoá ra là La ca ca thích chị... Chị thật xin lỗi, chị...chị sẽ làm mọi thứ em yêu cầu để chuộc lỗi, thậm chí rời xa La ca ca... Cho dù chị có yêu Anh ấy..."

Lục Mộng Diệp tỏ ra đau đớn, cứ như một người bị lừa gạt cho đến thăm mới biết được sự thật, giọng nói mang theo sự kiềm nén gần gượng. Nước mắt có giọt chảy dài xuống khiến người thương xót, lời nói càng về sau càng nhỏ, đôi tay Lục Mộng Diệp hơi run run rút khỏi bàn tay của Hoắc Đình La.

Một tình yêu ngang trái, rục rủa thấm đẫm nước mắt! Đông An cảm giác người khác nhìn mình với ánh mắt phạm tội "tày trời", chia rẽ "uyên ương", phải bị sét đánh chết. Mẹ nó! Bà đây mới là người bị hại, bọn mi đuổi hết rồi phải không? Nó lừa mà cũng tin, ngu khời đờ. Đúng là không có đạo lý! Bất công, bà đây muốn ăn vạ! Không biết đâu! Bỗng dưng có hôn phu là một con hàng cận bã, xong bị con hàng cận bã từ hôn, xong chuyển sang phân cảnh đi cướp hôn với chị gái, muốn giành lại con hàng cận bã. Mất mặt, quá mất mặt!

Hoắc Đình La nhìn Đông An một cách âm trầm, nắm thật chặt tay Lục Mộng Diệp, thấy nước mắt Lục Mộng Diệp rơi, hấn đau lòng liền không nghĩ ngợi hôn lên môi Lục Mộng Diệp. Lục Mộng Diệp hoảng loạn, xong mới ý thức được Hoắc Đình La hôn mình, người xung quanh thì nhìn chằm chằm, với vũng vẩy muốn thoát khỏi. Nhưng Hoắc Đình La lại ghì chặt hơn, hôn sâu hơn, Lục Mộng Diệp nhũn cả người, rồi nương theo nụ hôn của Hoắc Đình La.

Đúng vậy, hai người không coi ai ra gì, đứng đó mà hôn nhau đắm đuối. Có kẻ hã hê, có kẻ ghen tức...

Đông An cười, biết ngay mà! Chuẩn bị tới tiết mục tổng tài bá đạo chăng? Hay viện trưởng trâu bò bước tới tuyên ngôn quyền sở hữu, ài... Tiết mục nào cũng xem phát nhàm chán!

Hôn mãi cho đến khi mặt Lục Mộng Diệp hồng nhuận, nước mắt không còn rơi. Hoắc Đình La vuốt tóc Lục Mộng Diệp nói.

"Không ai xứng với Anh bằng em cả, cả đời này mỗi em ra Anh không có ai. Còn về Lục Đông An cô ta chả là gì cả, cái giao ước đính hôn gì kia chỉ là trò đùa giữa người lớn em nghĩ Anh sẽ làm theo cái thứ vớ vẩn ấy, tuyệt đối không bao giờ."

Lục Mộng Diệp hít một hơi, dường như nhờ câu nói của Hoắc Đình La mà kiên định hơn, quay sang Đông An nói.

"Đông An chị biết chị có lỗi với em, nhưng chị với La ca ca đã có tình cảm với nhau, cho dù em đến với Anh ấy chỉ thêm tổn thương. Đến lúc ấy sẽ không ai có được hạnh phúc."

Đông An nhìn Lục Mộng Diệp ánh mắt bình tĩnh, thông dong.

Sẽ không ai hạnh phúc, sẽ bị tổn thương? Thế nên tôi nên chấp nhận đau khổ cho hai người hạnh phúc? Lục Mộng Diệp ơi là Lục Mộng Diệp, nếu là cô? Cô thà chia rẽ người ta để kiếm niềm vui còn hơn là thấy người ta đôi lứa hạnh phúc không phải sao? Bằng gì mà cô tự tin là tôi rút lui vậy? Cô có vẻ thích kế hoạch của mình thì cô thắng rồi, tôi sẽ diễn chung với cô cho hai đứa cận bã dính chùm, rồi hốt luôn một thể. Ài, ai bảo nhân phẩm tôi tốt quá làm chi! Nhân phẩm tốt quá cũng khổ, Đông An thầm than thở.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hù chết bốn tiểu thư!

Mọi người im lặng nhìn cục diện căng thẳng, chuẩn bị tinh thần để thấy một tràng giạt cướp. Đông An chỉ hơi nhếch miệng, nhấp một ngụm rượu giương mắt nhàn nhạt nhìn Lục Mộng Diệp. Được 3s Đông An nhấp ngụm rượu vừa này về lại ly, khoé môi dính chất lỏng màu đỏ cười tà mị.

"Cô nói cô sẽ làm bất cứ điều gì để tôi tha lỗi?"

Mọi ánh mắt chăm chăm nguy hiểm nhìn Đông An, cô nhún vai thờ ơ.

Con mẹ nó chứ! Bà có giết người đầu mà nhìn bà như thế, bại nào!

Lục Mộng Diệp hơi chột dạ với câu nói của Đông An, nhưng vẫn ngẩng cao đầu.

"Đúng, chị sẽ làm mọi điều em yêu cầu, trừ bất chị phải xa La ca ca ra!"

Đông An thâm chĩ, lật mặt hay thật, câu trước không cần câu sau lại cần, mi cấu tạo bằng gì thế?

Hoắc Đình La ngược mặt nhìn Lục Mộng Diệp gọi tên ngọt ngào, sau quay qua Đông An gằn từng chữ.

"Đông An cô đừng mà quá đáng."

Quá đáng em gái mi, bà đây chưa làm gì. Bộ muốn lắm hả?

Đông An nhìn Hoắc Đình La ánh mắt nhẹ nhàng, không chút gọn sóng khiến hấn im bật.

Không khí vẫn căng thẳng như dây đàn, từng tiếng lộc cộc phát ra từ đôi guốc màu đen tinh tế của Đông An. Cô từ từ đi đến phía Lục Mộng Diệp, môi cô hơi thoáng qua nét cười điên cuồng khi đôi mắt Lục Mộng Diệp. Bàn tay trắng nõn tinh tế của cô cầm ly rượu nghiêng đổ thẳng lên đầu Lục Mộng Diệp. Rượu đỏ cứ thế dính hết lên mặt Lục Mộng Diệp, chiếc váy trắng nhuốm đỏ.

Nếu đó là từ máu cô ta thì càng đẹp hơn!

Đông An đột nhiên này ra suy nghĩ này, rồi lại gạt sang một bên, không chết sớm quá thì không biết thế nào là đau khổ chứ!

Đông An lại lui ra cách Lục Mộng Diệp một đoạn.

Lục Mộng Diệp ngỡ ngàng chật vật, rượu dính nhớp làm cô ta ngứa ngáy khó chịu, cả tạo hình xinh đẹp cũng bị Đông An phá hư, sắc mặt, cô ta cực kì không tốt.

Lúc này, Hoắc Đình La mới ý thức, găm lên với Đông An.

"Cô làm cái quái gì thế hả?"

Hoắc Đình La không quan tâm Áo vest xinh đẹp, cứ thế đưa ống tay Áo lên lau cho Lục Mộng Diệp. Nhưng hấn càng lau càng khiến Lục Mộng Diệp trở nên lem luốc, nham nhở. Lục Mộng Diệp hơi hất tay bảo hấn dừng, hấn lại cứ lau hăng say làm cô ta ghen không có chỗ phát.

Đông An bĩu môi! Bại nào! Bây giờ mới phản ứng có phải quá chậm rồi không?

Mặt Đông An cười tươi, giọt ly thủy tinh đã hết rượu ra lắc lắc.

"Làm gì? Bộ đuôi sao không thấy?"

Lũ này thiếu năng à? Hỏi thừa cũng hỏi, nhảm chán quá đó! Vứt mẹ nào đi cho rồi, điều đơn giản vậy cũng không tự giải đáp nổi.

Chỉ có bà đây là thông thái! Nên phải rộng lượng, bao dung!

Ừm... Vậy đi!

"Cô..."

Hoắc Đình La điên máu.

Choảng!

Chiếc ly thủy tinh sáng bóng, cứ thế bị Đông An thả rớt xuống đất.

Hàng dỏm!

Vỡ mất rồi!

Mà kệ hàng sịn cũng vỡ, không vỡ cũng phải vỡ à, bởi bà đây muốn nó vỡ.

Đông An đánh mi cười, bản mặt gọi đồn hất lên trời, hai tay khoanh trước ngực.

"Tôi thế nào?"

Hiện tại Đông An tựa như ly thủy tinh vỡ dưới đất, những góc cạnh sắc bén phô trương, ánh lên ánh sáng bảy màu. Nhân nhật theo khung điệu ánh đèn, tia sáng chói lóa nháy múa. Một chút rượu đỏ còn dư bám vào bìa thủy tinh, nhìn tinh tế, nét màu. Tựa một dạng khác của pha lê.

Tuy đẹp mà lại khiến người ta khó chịu, gai mắt, muốn dọn dẹp.

Nhưng đừng xem thường!

Nếu không cẩn thận đối phó sẽ bị thương!

Ở một góc khuất, Diệp Lam nhìn cô gái xấu xa, nhưng lại nổi bật chói lóa nhất bữa tiệc kia, môi lại không nhịn được mỉm cười. Thật tình, cô nhóc cứ thích phô trương cái xấu xa, ranh mãnh y chang mỗi lần gặp hân, thật hết cách. Hân bắt đầu đi lắc đầu cười khổ, xong lặng im lui ra khỏi bữa tiệc mà chẳng ai phát hiện.

"Cô quá đáng lắm! Ghen tị với Diệp nhi đến thế cơ à, người ta đẹp hơn cô cũng ghen tị, có hôn phu tốt cô cũng ghen tị, gia cảnh tốt cô cũng ghen tị, cô không đặt tên là ghen tị luôn đi, đồ đàn bà độc ác, rần rít... Cô không biết cái gì gọi là chúc phúc à, cô thật bất hạnh đó."

Hoắc Đình La nằng chừ Đông An một tràng.

Đệt! Thằng này hết thuốc chữa, Đông An che mặt, bộ cô giống ghen tị lắm hả? Mẹ nhìn lại coi, bà đây còn vượt trội hơn! Đồ có một ly rượu làm gì ghê gớm, đây dư tiền trả.

Đông An ôm tim vuốt vuốt, tay chỉ thẳng vào Hoắc Đình La quát.

"Hừ, chết bốn tiểu thư! Con mắt nào thấy bà đây ghen tị, nói để bà đây đánh cho nó sáng mắt."

"Bỏ cái tay cô xuống, tôi đây là thấy cô ghen tị, chứ không thì là gì?"

Hoắc Đình La đen mặt.

Đông An bĩu môi, nhìn Hoắc Đình La bằng ánh mắt "mì bị ngu bẩm sinh à", nhảm nhí! Nói bỏ tay xuống, liên bì à? Quá không có phân lượng đó.

Đông An không khách khí giờ ngón giữa.

"Ngu ngốc! Đây được gọi là tẩy thanh hiểu không? Quá ô uế!"

-----Lời Của Tác Giả-----

Diệp Lam ca ca lại xuất hiện các nàng ạ!

Hôm qua đọc cmt, ai cũng mong An tỳ uy vũ mì cũng thế, nhưng lâu lâu cũng phải chừa sân cho mì nv chưa được diễn sâu chứ!

Laptop mì bữa nay bị cà tung rồi, lưu mãi nó mới xong còn hay bị nhảy chữ, bị chính tả thì mì bạn thông cảm.

Chúc mn đọc truyện vv, tiếp tục ủng hộ mì nhá!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hãy dùng kim cương để nói

Mọi người ai cũng thộn mắt nhìn Đông An, không phải cô bị bệnh đấy chứ. Tầy thanh cái quái gì? Thời đại nào rồi còn tin ba cái "tà ma ngoại đạo". Shit! Còn dám nói nữ thần, càn vàng lá ngọc Lục Mộng Diệp là ô uế, còn không xem lại mình thế nào, trí não dật lùi à?

Hoắc Đình La nghiêng răng.

"Cô có bệnh phải không, cần đi chữa đó, kéo thành nan y thì nguy hiểm."

Đông An khó tin nhìn Hoắc Đình La.

"Viện trưởng đại nhân, tôi nghĩ Anh cũng có bệnh, thế mà lại không biết, đề nghị thi lại bằng y gấp nhá!"

Mọi người nhìn Đông An như nhìn một kẻ ngốc, cô nghĩ người ta có bệnh liền có. Kì diệu thế? Sao cô không đi làm bác sĩ tự khám lại mình xem.

Hoắc Đình La khó chịu.

"Yên tâm tôi tốt lắm, tôi mới là lo cho cô... Không lẽ cô không có tiền chữa? Thế thì khỏi lo, nể mặt Mộng Diệp tôi sẽ chữa miễn phí cho cô."

Dám nói hần có bệnh, có não không vậy?

Đông An nghi ngờ nhìn Hoắc Đình La đưa tay miết cằm.

"Tôi không dám giao mạng mình cho kẻ có bệnh."

Ngất! Con mẹ nó quá trâu bò đi! Câu trước câu sau lại bảo viện trưởng người ta có bệnh, ai dám nói Hoắc kim chủ như thế? Dám người nhìn Đông An thương hại, bị từ hôn là đúng. Chán sống mà, tìm mọi cách gây sự chú ý chỉ làm tệ thêm, đúng là đáng thương!

Hoắc Đình La cười cười.

"Mở miệng là nói người khác có bệnh, cô mới là người có bệnh đấy, tôi vốn rất bình thường."

"Áo tưởng quá cũng là bệnh! Cần chữa! Viện trưởng, đừng ngại, tôi thông cảm cho Anh."

Đông An phớt lờ nụ cười của Hoắc Đình La, nghiêm chỉnh nói, nếu lượt bỏ qua nội dung cô nói, thì phải nói đáng về này rất đáng tin! Đáng tiếc...

Đôi mày rậm của Hoắc Đình La khẽ nhướn.

"Áo tưởng?"

Đông An buồn chán thờ dãi, đứng chéo chân, hai tay khoanh trước ngực, mười phần lưu manh nói.

"Ai bảo tôi muốn Anh làm hôn phu? Chia cắt tình yêu nhằm nhĩ, vô dụng, rồi còn gì đó... À, ganh tị, ghen tuông các kiểu hả?... Con mẹ nó thấy bà mở miệng có câu nào liên quan không?"

Cái thể loại duyên không có, mà cứ tưởng em có duyên nhất giới. Mẹ nó! Mở miệng ra là mi cái gì cũng làm người khác ngược nhìn, ngưỡng mộ, ganh tị, thêm khát à... Cái gì thế? Tưởng mình cấu tạo bằng kim cương à? Nhìn phát thêm nhỏ dãi chắc! Bại nào!

Mọi người mơ hồ, hình như cũng đúng, cô cũng chưa nói gì về hôn phu hay giành giật gì đó. Nhưng hành động thật là đáng nghi, biết đâu chỉ là giả bộ muốn người khác đứng về phía mình. Đúng vậy, cô ta chắc chắn rất tức giận, chỉ là khả năng kiềm nén tốt thôi!

Hoắc Đình La hơi giật khoé miệng.

Mẹ nó! Đông An đau đầu, lũ ngu này thật khó trị, cứng đầu. Có nên tẩn cho đám này khôn ra không? Hay mở chi nhánh bán thuốc trị ngu, hai ngàn một xe tải, chuyên đi làm mồi bả si cho đám này không?

Thôi được rồi, cô từ bỏ, đến lúc đó lại tưởng cô bỏ độc hại bọn đấy thì khổ! Bỏ tay rồi! Thôi đời, bà đây muốn bùng cháy!

Đập bàn!

"Dựa vào cái gì mà đòi làm hôn phu của tôi, dựa vào cái gì mà nghĩ tôi ganh tị... Nói thật nhá, xách dép còn không xứng. Tôi biết mình đẹp, nhưng Anh đừng tự mình đa tình. Tôi sẽ rất sâu lo."

Đông An hất tóc, tự tin duyên dáng, vốc người mảnh mai, khiêu mi nói với Hoắc Đình La. Lát sau, lại đưa tay chống lên trán, đầy sầu bi cứ như thật sự lo lắng.

Mà đúng thật! Đông An rất lo lắng, nhờ tên biết thái này một ngày đẹp trời đập đầu chạm dây, mất trí nhớ quay qua bám dính cô. Cô sợ trái tim mình sẽ

chịu không nổi áp lực này, nên tốt nhất tiễn hấn đi sớm. Đến lúc đó sẽ dễ dàng trừ khử hơn!

Cigt? Xung quanh ngu người, thế nào lại chuyển sang tự đa tình rồi, chuyển đề tài có quá nhanh không?

Hoắc Đình La nhếch mép mỉa mai.

" Cô buồn nôn quá không? dựa vào cái gì à, chỉ bằng có tiền là quá đủ."

Không phải ai cũng muốn leo lên giường hấn vì điều này sao, nhắm vào gia tài, quyền lực say hấn. Thật đáng ghê tởm!

Đông An chán ghét nhìn Hoắc Đình La.

" Có tiền thì ghê gớm lắm sao?"

Mọi người lại nhìn Đông An kì dị, ăn cần tiền, uống cần tiền, mặc cần tiền... Tóm lại cần tiền và tiền. Não cô bị chó gặm mất rồi à, không có tiền mà sống được thì tài rồi, có thể thành tiên!

" Đừng nói với tôi cô không cần?"

Hoắc Đình La khinh bỉ Đông An. Đông An nhún vai nhàn nhạt nói.

" Thứ đồ chơi đó gì lạ chứ!"

Mọi người thăm dò ngón giữa, mẹ nó! Đồ chơi cái đầu cô, ngon thì kiểm thử coi, rồi chiêm nghiệm thế nào là cực khổ.

Hoắc Đình La cảm thấy bản thân mình quá là thanh cao, rộng lượng, phân tích cho Đông An nghe.

" Cô có biết tiền là một thứ rất thực tế, cô có thể hoang phí một cách dễ dàng, nhưng tìm lại thì khó gấp trăm lần đấy!"

Bởi không ai biết Đông An là chủ tịch công ty Ulth đứng Top trong nước kể ngoài nước, tiền chỉ là một cái búng tay đơn giản. Chưa kể kinh doanh vũ khí của hắc bang Flodia lời vô số. Tiền giờ đây không phải là thứ cần cân nhắc nữa rồi.

Đông An như cảm thông cho tất cả, lời nói thật nhẹ nhàng.

" Thứ tầm thường ấy không còn được dùng để đong đo lường nữa rồi, hãy dùng kim cương để nói."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Nói một câu thật lòng

Thần kinh! Kim cương! Mẹ nó, cứ làm như đá ven đường. Khinh bỉ, con người suy nghĩ ngu si thế này không nên chấp!

Hoắc Đình La nén cười.

" Giờ thì tôi chắc luôn cô có bệnh rồi."

Đông An nhún vai, thật mà, cô mua vài ba viên vẫn dư sức, ài, đừng nên nhìn vẻ bề ngoài mà đánh giá người khác chứ!

" Thế sao? Ài... Thiên tài luôn luôn cô độc."

Đông An than thở một câu chẳng liên quan, xung quanh xì xào, cười nhạo cô thần nhiên đứng nhìn, không sao cả! Trời ghen tị người tài thôi!

Nhưng có một vấn đề! Một vấn đề to bự!

Lục Mộ Dung Diệp phấn đấu mất!

Đông An chớp chớp con mắt, what the... Mới dời mắt chút xíu mà biến đâu mất rồi? Mới nói đôi ba câu mà chạy đâu rồi?

Thật ghê gớm! Nhưng Đông An nhanh chóng phát hiện đó chưa là tất cả, có một điều còn ghê gớm hơn!

Lục Mộ Dung Diệp nhẹ nhàng từ phía cửa biệt thự bước ra, váy hồng theo chân nhẹ nhàng xinh xắn. Mái tóc kết dính do rượu bây giờ bông bênh như mới, khuôn mặt được điểm lên tone hồng xinh xắn. Trang sức đơn điệu, độc quyền, làn da trắng sứ nổi bật. Đôi chân dài bước đi mê người, không ngừng lúi

cuốn ánh mắt.

Cứ như là mơ!

Đông An cảm thấy mình sống bao lâu nay quá là lãng phí rồi!

Khi nào mà Lục Mộng Diệp có skill trâu bò thế, biến hình hơn cả siêu nhân. Chóp mắt một phát từ chột vật, xấu xí trở thành xinh như minh tinh, tràn đầy cá tính.

Không tính! Không tính, bà đây muốn ăn vạ. Bà cũng muốn skill cấp tốc như thế!

Đây là phân biệt chủng tộc đúng không? Khi dễ linh hồn xuyên qua như cô à? Đông An sầu rí không biết thế nào để trút.

Thế giới này thật tràn đầy vô lí, không hợp logic khoa học! Một nỗi buồn không đâu thấu chẳng!

Mọi thứ diễn ra cứ như một cái gậy đàn, chóp mắt chẳng ai nhắc tới chuyện trước đó.

Đông An bắt đắ dĩ thời dài, kĩ năng gây sóng gió của cô thật kém, cần mài giữa chẳng? Hay định luật cuốn hút của người ta quá thâm sâu cô vượt không nổi? Ài... Đau đầu!

Lục Tầm Thu đón Lục Mộng Diệp với một hình tượng hoàn toàn khác, hần bước tới chỗ ông Lục nói chuyện to nhỏ, ông ta gặt đầu sau lại kêu Đông An lại gần chỗ ông ta.

Còn về phần Hoắc Đình La được Lục Mộng Diệp khuyên bảo một lát, sau lại kéo đi chào khách, hai người phối hợp rất ăn ý.

Đông An không tình nguyện bước tới chỗ ông Lục. Vì sự cố lúc nãy nên sắc mặt ông ta không tốt lắm, mặc dù mọi chuyện đã ổn thỏa.

"Còn muốn ở lại căn nhà này không?"

Đông An không quan tâm lắm, nhún vai.

"Tùy ông!"

Tôi có muốn mà ông không cho thì cũng bằng huê.

Mà dù gì cũng chỉ là một căn nhà, có gì to tát, không được ở thì vẫn sống tốt như thường, chưa kể cô không thích sống trong cái gò bó, đăm đăm của kẻ ghét mình.

Ông Lục không hài lòng về câu trả lời của Đông An, vẫn kiềm nén sự khó chịu nói.

"Vẫn có một cơ hội, muốn hay không?"

"Thế nào?"

Đông An nhướn mày.

Đột nhiên thông não, yêu thương con mình ư?

Không! Không đời nào.

Vậy khả năng tiếp theo muốn lợi dụng, nhưng địa vị của cô họ cũng không biết. Vậy chỉ còn một thứ có giá trị nhất trên người cô, cũng liên quan đến họ.

"Đơn giản, hãy chuyển tất cả cổ phần công ty DN cho Tầm Thu đi. Việc ở lại nhà này hay không ta cũng không ngăn cản."

Đúng như cô nghĩ, ông Lục đưa ra đề nghị.

Đông An bình tĩnh nhìn ông Lục, miệng lại cười cười, nụ cười mang sự gọn ngộp.

Tính toán thom bơ vậy sao?

Ăn nói như thế đây là điều đương nhiên vậy?

Tốt bụng ban ơn cho tôi à?

Đông An cuối đầu chỉnh lại góc váy, giọng nói đều đều theo nhịp thở.

"Điều gì khiến ông chắc chắn tôi sẽ chuyển tên?"

"Mày sẽ không có lựa chọn nào khác."

Ông Lục tự tin khẳng định.

Đông An nhếch mép, các nhân vật lớn sao cứ thích nắm mọi thứ trong tay vậy? Không sợ biến cố sao? Trong mắt họ ngoài trừ họ ra không ai thông minh à? Nên suy nghĩ theo nhiều chiều hướng khác đi chứ.

"Tôi chưa bao giờ cần ở cái nhà này, cũng như tôi không có nỗi tiếc gì cả. Và đáng tiếc hơn tôi có rất nhiều lối đi để lựa chọn, ví dụ như bán phá giá."

Ông Lục nghe xong lạnh lùng gằn từng chữ.

"Mày dám?"

"Sao lại không dám?"

Đông An nhướn mày.

"Nếu công ty khó khăn mày nghĩ sẽ có cuộc sống vô lo như bây giờ sao?"

Ông Lục nghĩ chút nói lại.

Đông An khó hiểu nói.

"Ông nghĩ 3 năm nay là tôi dựa vào đâu mà sống, sao không tự hỏi cho rõ, tôi chưa hề dựa vào nhà họ Lục, không phải sao?"

"Con ranh khôn nạn."

Ông Lục tức giận mắng.

"Để tôi nói với ông một câu thật lòng... Vì ông cứ mãi xem tôi là con nít nên mới dễ thua đấy!"

Đông An không quá để ý, cười ngọt ngào nói.

Đây là một bài học vì quá xem thường người khác đó!

Bản thân cô đã phải bỏ ra 3 năm để chuẩn bị rất nhiều thứ, không phải chỉ để trưng cho có đâu!

Cô không quá xem trọng người khác nhưng không có nghĩa là xem thường, đối với ai cũng cần có sự chuẩn bị chu đáo, "biến cố" là thứ rất đáng sợ! Cô là người hiểu hơn ai hết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Điều muốn nói từ lâu

Ông Lục âm trầm nhìn Đông An, ánh mắt ông ta nói hết lên sự lạnh lùng. Chứng minh lên sự vô tình, ông ta chưa bao giờ trao cho cô sự yêu thương, hay kí gởi sự mong đợi nào dù rất nhỏ bé. Mặc dù là máu thịt của ông ta, thế thì sao? Ông ta có thể tạo nên nhiều hơn là thế, tạo ra cô chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi!

Con người là sinh vật máu nóng nhưng lại "máu lạnh" hơn bất kì sinh vật máu lạnh nào.

Ông Lục nói lại cravat, cười lạnh.

"Tốt, để tao xem mày sống đẹp thế nào."

Đông An mỉm cười.

"Tự nhiên đi... Nhưng còn một điều nữa tôi đã muốn nói từ rất lâu rồi."

Ông Lục im lặng nhìn Đông An.

Đông An nhún vai thản nhiên, chẳng hề có một chút gì gọi là áp lực, giọng nói đều đều.

"Hãy tuyên bố với mọi người tôi không còn là con ông, không phải là Lục Đông An mà là Phức Đông An. Tôi cùng họ Lục từ nay không chút quan hệ."

Ông Lục hơi ngỡ ngàng xong lại nhanh chóng cười lạnh, ông ta đang sợ tổng cô ra khỏi nhà, cô sẽ mặt dày bám víu nhưng giờ thì tốt rồi. Đúng là đang buồn ngủ gặp chiếu manh.

"Tốt thôi! Đúng ý tao."

Đông An về mặt cười cợt, nhẹ giọng.

"Ồ, ngạc nhiên ghê!"

Ông Lục nhanh chóng cầm lấy micro, tuyên bố thêm một tin tức rúng động. Mọi người giật mình rất nhanh lại cho là điều đương nhiên, đứa con gây hoạ như cô có hay không cũng đều như nhau.

Con người là vậy, vui khi người khác gặp nạn, cười trên nỗi đau người khác! Ở vòng xoáy quyền lực cảm thông chỉ là một thứ hi hữu, buồn cười mà thôi!

Lục Mộ Dung Diệp cùng bà Trần Thị Ngọc như được giải phóng khỏi gánh nặng trong lòng, cười xinh đẹp. Nhưng rất nhanh lại dẫu đi, chỉ để lại nỗi lo lắng, ngỡ ngàng. Nỗi lòng Lục Mộ Dung Diệp hưng phấn, tràn đầy đắc ý, mà đó chưa là tất cả, ả muốn hơn nữa, kẻ làm ả ngứa mắt dù tồn tại cũng khiến ả khó chịu. Tốt nhất hãy triệt để biến mất! Lục Tầm Thu khoanh tay đứng thẳng người, mặt vẫn không chút biến đổi, vẫn lạnh lùng như ngày nào. Hoắc Đình La hừ lạnh. Mạch Nhất Tôn uống rượu không quá đắc ý. Tiếng xì xào vang rộng, có người dẫu trong lòng, có người cười ra mặt.

Đông An cũng thở ra một hơi, xong rồi, cuối cùng cũng giải quyết cái gọi là cái giao tình, máu mủ ghê tởm. Diễn ư? Cô cũng lười, đuổi mất Đông An đem theo sự hồ hững, tùy ý xoay người bước đi!

Cô không phải là hạng người đứng dưới cái bóng của người khác, cũng không phải là hạng người mà người khác có thể tùy tiện gán ghép đánh giá. Lục Đông An ư? Cô vốn không phải, chỉ là hoàn cảnh xuất hiện khiến người ta hiểu lầm mà thôi! Nếu nói cô xuyên qua? Đơn giản thôi! Có chó nó tin! Bị đưa vào viện tâm thần là chắc chắn. Nhưng giờ, không phải cô đã tạo ra một hoàn cảnh tốt để xuất hiện không phải sao? Sự xuất hiện của Phức Đông An, một người hoàn toàn mới, một con người tài năng, trí tuệ đại diện cho công ty Ulth, nắm giữ tài chính có thể ảnh hưởng đến đất nước.

Cười đi! Ngày mai không phải sẽ sáng tỏ sao? Rất nhanh họ sẽ thấy nụ cười của mình ngu ngốc đến mức nào, không phải sao? Thế thì tại sao lại chấp nhất họ là gì? Để họ cười thêm chút nữa, rồi sẽ đến lúc họ cười không nổi thôi! Đừng tốn nước miếng chấp nhất những việc nhỏ nhen này.

Đông An đi dần ra khỏi bữa tiệc, cô không có một chút đau khổ, cũng không đáng thương xù lông với kẻ khác. Đến nhện nhện ra về trong lặng im.. Bóng lưng Đông An nhuộm màu cô đơn, hơi hoà vào nền đen của đêm tối.

Đông An không biết tại một góc của bữa tiệc, Hứa Duật Chanh luống cuống nhìn bóng lưng cô xa dần. Các thiếu nữ trẻ tuổi cứ quẩn lấy hần, lúc trước hần sợ gây trở ngại cho cô mới không lên chào hỏi. Giờ thì khác khi biết Đông An bị nhà họ Lục đoạn tuyệt, ai cũng trở mặt với cô, hần rất phẫn nộ, không thể không lo cho cô được. Bình thường cho dù ai bám víu hần cũng ráng nhịn, giờ chỉ như đầu chạm lửa bùng cháy. Hứa Duật Chanh trầm xuống, giọng nói không kiên nhẫn.

"Cút xéo ngay!"

Không khí như giảm thêm mấy độ, những người trước đó còn vui vẻ cười nói, bị giọng nói âm trầm dọa sợ, chỉ biết im bật.

Hứa Duật Chanh lướt qua những người đó, vội vã chạy ra khỏi bữa tiệc, hướng Đông An bỏ đi không lâu.

.....

Đông An leo lên con xe Ferrari đỏ yêu thích của mình, miệng ngâm nga một khúc ca khởi động xe. Đang lúc cô tính cho xe chạy, thì một bóng đen nhanh chóng nhảy vọt vào.

"Anh đợi em lâu lắm đấy!"

Diệp Lam mỉm cười nhìn Đông An, cất giọng ấm áp.

"Anh không sợ tôi bệnh tim đột quỵ chết bất từ à."

Đông An nhún mày không vui nói, từ khi nào tên này đôi nghề diễn viên đi hù dọa người khác thế này. Núp trong đêm rồi đột ngột đứng bên cạnh cứ như bọn sát nhân ấy.

Nếu Diệp Lam nghe được nỗi lòng Đông An sẽ khóc ròng, hần là muốn xuất hiện một cách đẹp đẽ, hoàn mỹ. Khó nổi, không hiểu sao cô có vẻ không thích hần, tránh hần hết mức có thể. Hần muốn đứng trước xe, tỏ ra phong tình chờ đợi. Nhưng biết đâu nhờ cô thấy mặt hần, quay ngược đầu bắt taxi về thì hết lối nói. Thế nên phòng trước hần chọn cách này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Quý sứ

Diệp Lam nhún mảy, nhìn Đông An từ trên xuống dưới vuốt cằm nói.

"Anh không tin em là người dễ bị hù dọa đến vậy, với lại sức khoẻ em rất tốt không bị bệnh tim."

Đông An bĩu môi.

"Thế cơ à."

Diệp Lam cười khỏ nói.

"Này, sao mỗi lần gặp mặt Anh em đều xụ một cục thế, làm như Anh nợ tiền em không bằng."

Đông An nhìn Diệp Lam, chớp mắt thật thà.

"Không... Là nợ kim cương."

Diệp Lam ngơ người, hấn nợ hồi nào, đáp thành thật thế?

Diệp Lam nói.

"Bỏ đi, hình như em không thích Anh nhỉ."

"Ừ."

Đông An trả lời.

Diệp Lam rầu rĩ, có cần thẳng thắn thế không, nói giảm nói tránh được mà.

"Tại sao em không thích Anh?"

Diệp Lam thắc mắc.

"Tại sao phải thích Anh?"

Đông An hỏi.

"Ách..."

Diệp Lam cầm nín, hấn đang hỏi cô được không? Thế nào lại ném vấn đề lại cho hấn. Biết trả lời thế nào?

Diệp Lam thở dài một hơi, chóng cằm nói.

"Lái xe đi."

"Hử?"

Đông An nhìn sang.

Diệp Lam nhún vai, chỉ lên gương chiếu hậu. Phản chiếu lại một bóng người không rõ đấng xa chạy tới.

"Anh hiện đang là ảnh đế nhưng không ngại cùng em xuất hiện trên các mặt báo đâu."

Đông An chán ghét nói.

"Vớ vẩn!"

Diệp Lam vẫn cười với gương mặt gọi đòn, Đông An không còn cách nào hơn là lái xe.

Cái tên mặt dày! Chết bầm này!

Bộ cười đẹp thì ngon lắm sao? Muốn sắc dụ còn chưa có cửa!

Ngay lúc xe lái đi một đoạn xa, chỉ để lại ánh đèn phản phát như chưa từng có, Hứa Duật Chanh chạy lại thở hồng hộc, đứng nhìn bóng xe Hứa Duật Chanh tức giận.

" Chết tiệt! Nhanh chút nữa thì tốt rồi."

.....

Đông An lái xe về tới nhà kèm theo một con hàng, khoe miệng của Diệp Lam giật giật liên hồi.

Đông An cảm thấy tâm trạng thật tốt!

Đúng!

Cô là một người nhân hậu!

Đọc đường đi lúc thì Đông An lái xe hết ga, lúc thì dừng đột ngột. Lái xe đường vòng, cua cua queo queo. Lâm Diệp Lam mấy lần suýt bị đụng vào xe cho u đầu, ngồi trên ghế cũng cảm thấy bất an.

Diệp Lam cảm thấy thật ủy khuất, hần có đắc tội cô sao? Hành hần một câu cũng không dám nói, sợ bị đuổi xuống xe.

Đông An vào nhà liền vọt vào nhà vệ sinh tẩy rửa, thay đồ, bỏ lại Diệp Lam nhìn căn phòng trống vắng, hần bước tới ghế ngoan ngoãn ngồi.

Được rồi! Thiệt ra hần có đi lung tung thì cũng không có gì cho hần nhìn trừ 2 cái ghế, một cái bàn, à còn có một cây đàn piano màu nâu chưa sử dụng, được cột một cái nơ màu hồng to đùng gần phía cửa sổ.

Diệp Lam bặm môi suy nghĩ, từ khi nào hần lại trở nên bất lực thế này.

" Ài."

Diệp Lam co chân, ôm hai đầu gối ngồi.

Hần thiệt tủi thân!

Từ phía lầu Viết Uy mặc bộ đồ ngủ panda leo xuống, vừa hay bắt gặp Diệp Lam, Viết Uy tròn mắt.

Diệp Lam cũng giật mình, chỉnh lại tư thế ngồi.

Viết Uy cùng Diệp Lam bốn mắt chăm chăm như muốn xẹt qua tia lửa điện.

Trong lòng Viết Uy thâm cảnh báo, nguy hiểm quá có đứa muốn cướp chỗ của bốn thiếu gia.

Cùng lúc Diệp Lam cũng nheo mắt nguy hiểm, thế nào mà Đông An lại ở chung với con trai thế này?

Đông An vừa thay xong bộ đồ thoải mái, tẩy đi mỹ phẩm thì ra thấy tình cảnh "hai người nhìn nhau đăm đăm".

Nguy quá!

Sao giờ? Có nên phá đám không? Hay núp một bên hóng?

Nhưng mà còn Linh Ưu Ly? Viết Uy mà đi thì tính sao giờ? Mâu thuẫn quá, Viết Uy đứng kiểu tiểu mỹ thụ, Diệp Lam theo kiểu công ôn nhu.

Đông An cười nham hiểm, lại không cẩn thận bước sập chân trực tiếp ôm sàn.

Đệt! Bà đây muốn xả xui!

Bà bắt chấp, già chết!

Đông An không hình tượng nằm bẹp xuống sàn, bất động làm thần lẩn dính tường...à nhầm, dính sàn!

" Đông An."

" An An."

Viết Uy cùng Diệp Lam nhìn chăm chăm Đông An muốn già chết, hai người đồng thanh gọi tên, còn cổ tình ngân dài.

Đông An thâm chử trong lòng, muốn rình trộm chút cũng không xuống sẽ!

Mẹ nó!

Không được thì thôi, bà quyết định xem công khai!

Đông An đứng dậy phui Áo, về mặt đường hoàng bước tới ghế gác chân sang chánh ngồi.

"Không có gì! Hai người tiếp tục..."

"Tiếp tục gì?"

Cả Viết Uy và Diệp Lam đều khó hiểu nhìn Đông An.

"Ách..."

Đông An không biết nên mở miệng như thế nào, bộ mặt dày đến độ muốn cô nói ra. Hai người đều lần đầu sao? Thiếu kinh nghiệm? Viết Uy phải quyền rũ rồi Diệp Lam phải lòng không phải sao? Kịch bản đều vậy mà, đó gọi là lực hấp dẫn không định giới đó!

Ngay lúc Đông An suy nghĩ lệch xa giọng điệu ấm áp, dịu dàng của Diệp Lam kéo Đông An về với thực tại.

"Đông An, em biết ở chung nhà với con trai rất nguy hiểm sao?"

Đông An im lặng chuyển hướng sang nhìn Viết Uy, đánh giá từ đầu đến chân. Mắt chớp chớp chờ đợi.

Viết Uy hung hăng trừng Diệp Lam, thấy chưa, mẹ nó. Mới bước vô nhà mà mưu đồ cướp địa vị của hần.

Khốn nạn, Viết Uy chóng nạnh, hất mặt, cao giọng.

"Quý sứ hà!... Ai nói ông đây nguy hiểm, ai nói ông đây phải là con trai! Mẹ nó, đáng ghét! Sớ..."

Viết Uy nổi giận đùng đùng cong đít, hung hăng bỏ vào bếp, trước khi đi còn nghe tiếng nghiến răng, chửi xối xả không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Bước tiếp theo

Rầm!

Diệp Lam cảm thấy trong đầu mình có gì đó đang sụp đổ.

Ta ngất! Con mẹ nó! Chỉ nói thể thôi có cần làm quá vậy không? Đàn ông con trai mà thể hã, có bản lĩnh xịu được không?

Hết hồn!

Làm hần chuẩn bị tinh thần chiến đấu, tìm cách tổng tên này thì ai biết cái tên thần kinh này cho hần một cú vang dội. Làm sao mà Đông An có thể ở cùng nhà với tên biến thái này chứ? Không! Chắc chắn tên đó đang giả bộ, không nên quá tin người, cần kiểm chứng thêm.

Đông An ngồi cạnh thấy vẻ mặt đơ cứng của Diệp Lam nén cười, trong thâm giới ngón cái "Viết Uy đồng chí làm rất tốt, đáng được bốn tiểu thư chiêm ngưỡng." khoé mắt Đông An cong cong tràn ý cười nhìn Diệp Lam. Hoá ra hần có đôi khi cũng quên mất khả năng diễn sâu, hoá ra hần cũng không mấy đáng ghét!

Ừ.

Nét mặt ngu ngu này, rất đẹp!

Diệp Lam không vui quay sang nhìn Đông An hỏi.

"Vui sao?"

"Ha Ha... Vui, mặt ngu lăm... Ha hớ... Làm lại... Mau... Chụp miếng hình coi...Hớ hớ hớ..."

Có thể dim hàng! Dừng để tổng tiền nha!

Đông An phụt cười, thật thà nói, nhìn Diệp Lam thêm vài lần xong ôm bụng mất hình tượng cười, cười lệch cả giọng.

Mặt Diệp Lam co giật liên hồi.

Viết Uy từ trong bếp nghe tiếng cười của Đông An, vội cầm chuối lột vỏ phóng thẳng ra phòng khách, nguy hiểm nhìn Diệp Lam.

Địa vị của hần tràn ngập nguy cơ!

Cái tên ảnh đế này ngay lúc không có hần muốn ra tay với An An, không có cửa đâu nhé!

Viết Uy ngồi dưới sàn làm hoá thạch! Bàn mặt hất lên nhìn Diệp Lam như có viết hàng chữ "Mì ở đây làm kì đà cản mũi, bom đạn đừng hòng lung lay! Sợ!"

Diệp Lam đáp trả lại bằng ánh mắt hình viên đạn!

Đông An lại cảm giác hai người này thật kì lạ, bắt đầu suy nghĩ kĩ đi, cười cười, suy nghĩ vượt thời đại.

Bậy!

Mẹ nó! Từ khi nào cô lại dễ bị suy nghĩ lệch lạc thế này!

Viết Uy của Linh Ưu Ly không phải sao? Viết Uy mà bị cướp không phải cô sẽ bị hỏi tội đầu tiên sao? Mẹ nó, làm loài "ăn tạp" thật khô, hướng nào cũng thấy nó đẹp.

Muốn ăn vạ quá! Đông An trong lòng không ngừng vẽ vòng tròn, nhưng cuối cùng cũng hần giọng.

"E hèm... Hai người các người nhìn nhau đủ chưa."

Hai người đều quay mặt nhìn Đông An, Viết Uy vội mở miệng trước.

"An An, ảnh đế ở đây không đủ tiền nuôi hần đầu đuôi đi, đó là một trái bom hẹn giờ, fan của hần mà tới đây đòi người bọn mình tới xác cũng trôi dạt không nhặt được đâu."

Đông An nháy mắt khiêu gợi với Viết Uy, đánh lười một cái "tách nói" nói.

"Ừ, nói đúng lắm cưng!"

Diệp Lam đen mặt, mới mở miệng ra là muốn bôi đen hần. Diệp Lam quyết định dờ trò sắc dụ, môi cười xinh đẹp, giọng ấm áp truyền vào lỗ tai Đông An.

"Sẽ không, làm sao tôi lại bắt An An nuôi tôi được, với tôi cũng không để cho An An bị thương dù bé tẹo đâu."

Đông An cảm thấy bản mặt của Diệp Lam thật muốn đánh cho hần một trận, nhưng cuối cùng cô cũng bình tĩnh mở miệng nhắc nhở.

"Diệp Lam là bạn của Tranh ca ca."

Viết Uy không cam lòng bủi môi, ngồi đó trừng mắt gặm chuối.

Cảm giác thật là... Thôi bỏ đi!

Cùng lúc đó, Linh Ưu Ly cũng về tới nhà, cô vội nhào đến chỗ Đông An.

"An An, lúc nãy rất ngẫu nha! Muốn chạy theo về chung mà bọn kia bám dính quá, tớ thiệt đau lòng hết sức, cậu chỉ biết ném khổ cho tớ, cậu không biết..."

Đông An im lặng ngồi nghe Linh Ưu Ly than vãn một tràng, khuôn mặt chứa đầy không tình nguyện nghe.

Diệp Lam nhún mày, nét mặt vẫn bình tĩnh, trong lòng thâm chấn động. Phó chủ tịch công ty Ulth? Cùng Đông An ở chung? Thêm một tên hacker chuyên nghiệp hầu như không có kẽ hở. Hần thăm điều tra một vài thứ, mọi thông tin đều có tình đầu đi, tuy đầu mỗi mong manh nhưng hần cũng đoán ra được đôi chút. Tuy vậy nghĩ là một chuyện, thành hiện thực lại là một chuyện khác, nhất định đều có mang đến rung động.

Thật bất ngờ! Nhưng rất nhanh Diệp Lam cũng bình thường, cô là đặc biệt, có gì là không thể? Người tình mất đều nhận ra được cô không tầm thường. Diệp Lam khoé môi cười mỉ, cô gái xấu xa này thật là, làm hần không có từ nào để hình dung cảm xúc.

Sau khi Linh Ưu Ly than vãn đã đòi mới phát giác Diệp Lam, gật đầu một cái cô quay qua hỏi Đông An.

"Bước tiếp thế nào?"

Đông An cười, nói với Viết Uy.

"Viết Uy ngày mai hãy làm tiệc ra mắt chủ tịch Ulth, tới giờ công bố rồi. Với lại hôm đó lấy cổ phần công ty DN Lục thị ra làm món khai vị."

Viết Uy liếm môi.

"Có trò vui nha!"

Linh Ưu Ly chòm người dán lên lưng Viết Uy, cười trong trẻo. Viết Uy cũng không phản kháng, ngồi im cho Linh Ưu Ly ôm chầm lấy. Thú thật hẳn khá hưởng thụ cảm giác này.

"Chứ sao, bọn đó nhanh chóng sẽ ganh tị tới méo mặt luôn. Lêu lêu xấu xí! Ha ha."

Diệp Lam gác chân, ôn tồn nói.

"Không biết, Tổng giám đốc Ulth có cho Anh Vinh hạnh được thấy em oai phong không?"

"Ồ, thế thì tôi phải vinh hạnh rồi phải không boss lớn của nhà hàng nổi danh Riber đây?"

Đông An nhướn mày, mắt trong trẻo nhìn Diệp Lam hơi cười.

Diệp Lam hẳn không phải là loại người đơn giản, hẳn còn có thân phận khác đằng sau tuy không thể khẳng định, nhưng nghi ngờ vẫn có thể.

Nhưng không sao cả, bọn cô đều biết tới Diệp Lam, ở một góc độ nào đó thì có thể coi có quan hệ gần gũi. Dù sao hẳn là bạn của Phúc Lạc Tranh, cũng được xem như một nửa người nhà. Chừng đấy bao dung, vẫn phải có, đó là người nhà cô.

-----Lời Của Tác Giả-----

Cúp điện cả ngày, giờ mới mò mặt lên up chap mới được!

À với mị có một vấn đề nói luôn. Tên của nhân vật là mị đặt đại thôi, thế giới này hàng tỉ người làm sao mị biết tên từng người được. Vô tình trùng tên nhân vật là chuyện dĩ nhiên, nhưng cho dù nv có ntn thì cũng là hư cấu thôi!

Loại bỏ ra hàng trăm cái tên, không có tên đặt cho nv là end truyện đây!

Nhắc lại tên và nhân vật chỉ là hư cấu và không nhằm đến ai cả, nếu bạn không thích có thể click back!

Cảm ơn đã đọc dòng cảm xúc nhảm này, hết!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chuẩn bị mở tiệc

Cứ thế mỗi người ta một câu người một câu om xòm cả buổi tối, Viết Uy ngoài mặt không ưa Diệp Lam nhưng trong lòng thì xem hẳn như đồng bọn. Linh Ưu Ly thì nhí nhảnh nói hết truyện này đèo sang chuyện kia đến mức Đông An suýt ngủ quên. Đến gần nửa đêm Diệp Lam ra về...à bị đuổi về chứ, thì cuộc vui kết thúc. Phòng ai người nấy về, thân ai nấy ngủ!

Thời gian chớp mắt cái đã đến sáng, ai cũng bận rộn đủ việc.

Viết Uy phải gửi thiệp mời, chuẩn bị phóng viên, chọn lọc đủ điều. Linh Ưu Ly thì chỉ huy người chuẩn bị tiệc, trang phục, trang trí... Đông An cũng bận không kém, cô nội trong vòng một bữa coi lại hết hợp đồng, các giấy tờ hợp tác của công ty. Thế Uy nghe nói Đông An công bố thân phận cũng muốn chạy về góp vui, khổ nỗi hẳn liền bị từ chối. Thế Tư là con bài tẩy cô phòng khi có việc gấp, bình thường dù một chút bé cũng không nên để người liên hệ ra. Thế là Thế Tư chỉ biết ôm gối chui vào góc tường vẽ vòng tròn.

Bên Đông An bận rộn, các thế gia cũng bận rộn không kém. Đột nhiên chủ tịch công ty Ulth dẫu mặt gửi thiệp mời, còn là tối nay. Nên bọn hắn chỉ có chút đỉnh thời gian để chuẩn bị, hàng loạt hợp đồng, giao dịch được dời lại, chuẩn bị quà cáp, trang phục... Tuy lời mời quá đột ngột nhưng không ai ôm lòng thán trách. Bởi vì họ ôm tâm lý muốn xem boss dẫu mặt đại danh đỉnh đỉnh ấy là ai, họ còn tưởng chủ tịch công ty Ulth không ham vọng ả danh luôn chứ, hoá ra cũng là người thường như họ. Đến gặp mặt để kéo quan hệ, ôm cây đại thụ to thật tốt, tìm cách vuốt mông ngựa có lẽ họ sẽ thuận lợi phát triển một bước lên mây.

Thiệp mời phát ra có chút sóng ngầm gọn động, nào có con cáo già lương thiện đâu?

Đông An không mấy để ý, ai có mưu đồ gì thì còn phải xem có khả năng không đã.

Đông An không ngừng lật giấy tờ xem xét, ánh mắt cô tập trung, khuôn mặt không tạo cảm xúc. Dưới khuôn mẫu như được tạo đúc một cách hoàn mỹ, khuôn mặt Đông An tựa như tinh linh trong cổ tích đẹp không tí vết, ở góc độ nào cũng không nhìn thấy khuyết điểm. Chỉ có điều làn da cô trắng nhợt, lúc nào cũng có cảm giác lung lay, tan biến. Nhẹ nhàng nhưng có chút rộn ngợp khó thờ, dường như không nên tồn tại, cách biệt như một ai khác xa lạ.

Đông An đặt xấp hồ sơ xuống bàn, cầm tập hồ sơ khác lên nhìn, xuyên qua đồng tử hồ phách đáng ra phải có hồn thì không. Ánh mắt cô bình tĩnh, không có chút xú tia sáng trong mắt, điều mang theo chỉ có thể dùng hai từ "rỗng tuếch" hình dung. Cô như một máy móc, lặp đi lặp lại một việc một cách nhàm chán, không ý thức.

Ánh sáng chiều vẫn nhẹ nhàng, như khẽ ru, không quá gắt gao như trưa vội, một vài tia sáng nhẹ như nuôi tiếc đậu trên mái tóc bạc kim của Đông An.

"An An ra dùng bữa đi, đã bốn giờ chiều rồi, cậu cầm đầu vô đóng giấy tờ đó cả ngày rồi, cẩn thận lao lực quá độ đó. Tối nay còn có tiệc, đừng quên chứ!"

Ngay lúc căn phòng chỉ có tiếng lật giấy thì Linh Ưu Ly mở cửa phòng nhòm vào nói.

Đông An như chưa thoát khỏi "chế độ kì lạ" ngược lên nhàn nhạt nhìn Linh Ưu Ly.

"An An, cậu không sao chứ?"

Linh Ưu Ly thấy Đông An nhìn mình với ánh mắt lạnh nhạt, giống như một người xa lạ thì lo lắng hỏi.

Đông An hơi khựng người, cô nhắm mắt lại khi mở mắt lại trở về bình thường, mắt mang theo tia mệt mỏi trả lời.

"Tớ không sao, nhanh như vậy ư? Cậu nhắc tớ mới nhớ tớ cũng hơi đói."

Nói xong Đông An đóng tập đứng dậy ra ngoài theo Linh Ưu Ly, Linh Ưu Ly lắc đầu, là cô suy nghĩ quá nhiều rồi.

Sau khi Đông An dùng bữa, tắm rửa xong, đã là sáu giờ tối, Linh Ưu Ly mang trang phục đặt may cho cô, xong liền xuống chuẩn bị đón khách. Viết Uy ở lại phụ trách trang điểm cho cô, cô chỉ cần đợi tới giờ xuống dưới ra mắt nữa thôi.

"Có đủ tự tin không?"

Viết Uy đứng cạnh Đông An nhìn lên xuống cô một lượt, hoàn toàn vừa lòng với kiệt tác của chính mình. Đông An lột vỏ quýt ăn, liếc Viết Uy một cái tràn đầy kinh thường.

"Vớ vẩn! Cậu thấy bản thân hỏi có thừa không?"

Viết Uy hơi ngớ người, cũng phải! Đông An trước giờ không việc gì có thể làm khó cô, ngay cả người nhà có làm ra hành động tệ hại đến đâu cũng chưa từng thấy cô buồn, hay lo sợ gì. Hoặc có lẽ cô giấu quá sâu, Viết Uy thăm thờ dài, bộ chia sẻ tí không được sao, keo thế! Viết Uy lăm bằm.

"Cũng phải, vớ vẩn, tự nhiên hỏi mấy câu gì đâu, đúng là điên khùng."

Đông An tự nhiên ăn quýt chóp chép ngon lành, tới lúc Viết Uy phát giác ra suýt nhảy dựng.

"Bà cô của tôi ơi, đừng phá hoại bữa được không, khổ công này giờ trang điểm tí mi đó! Ôi con tim tôi! Đừng ăn ngay!"

Bị Viết Uy khoa trương tỏ vẻ, Đông An bủi môi. Không cam lòng đặt quýt xuống.

Ngọt thế mà không cho ăn!

Keo kiệt!

Đông An úp mặt xuống bàn bất động, qua năm mươi phút Viết Uy cứ tưởng Đông An giờ trò con nít hờn dỗi, nhưng hoá ra là cô ngủ mất tiêu! Viết Uy bất đắc dĩ, thôi kệ cho An An ngủ một lát, sáng giờ xem giấy tờ chưa có thời gian nghỉ ngơi, lát nữa gọi cô dậy cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Lên sàn

Tiệc nhẹ nhàng với điệu nhạc nền cổ điển, Linh Ưu Ly đón khách tới dự tiệc có Viết Uy phụ giúp. Hai người cứ như đôi vợ chồng trẻ ăn ý hoà hợp, bỏ

sung cho nhau. Người đến tiệc ngày càng nhiều, càng không thiếu những thành phần mới mẻ, tươi trẻ đi kèm mấy con cáo già.

Viết Uy mặc bộ âu phục, tôn lên thân hình cao gầy, tóc gọn gàng, vẻ mặt luôn có nét thành thực chuẩn mực, không còn nét mặt ngây thơ, cười cợt như mọi ngày. Chỉ là làn da hần trắng quá còn hơn cả con gái, làm cho người khác có cảm giác hần rất yếu ớt! Mà thật ra là... Hần yếu thật!

Linh Ưu Ly chỉ mặc váy đen ôm sát thân người, tóc vàng búi kiểu thu hút không ít ánh mắt nóng bỏng. Hôm nay cô chỉ trang điểm nhẹ mà thôi bởi vì cô không phải là nhân vật chính, nên không cần cường điệu quá lên làm gì.

Đông An sẽ đánh bật tất cả dù từ phương diện nào!

Linh Ưu Ly đặc biệt hưng phấn, mong đợi biểu cảm của mọi người. Linh Ưu Ly lướt sơ qua tất thấy người ở đây trào phúng, họ Lục, họ Hoắc, họ Mạch... Ai từng nhảy vào xem thường Đông An sẽ có một ấn tượng khó quên.

Linh Ưu Ly gật đầu với Viết Uy cho hần lên đọc diễn văn, cô lên đón Đông An xuống.

Nào!

Đến giờ boss lên sàn rồi!

Dưới bữa tiệc Lục Mộng Diệp xinh đẹp khoác tay Lục Tầm Thu bước đến hội họp chung chỗ với Hoắc Đình La. Lục Tầm Thu gật đầu chào, Lục Mộng Diệp cười nói vui vẻ. Ở đó tụ họp nhiều người lớn tuổi trong giới chính trị, Lục Tầm Thu không cam lòng bỏ tay Lục Mộng Diệp ra để đi xa giao nhưng hần vẫn phải bỏ. Hoắc Đình La không vui ôm lấy eo Lục Mộng Diệp, tuyên bố chủ quyền. Mạch Nhất Tôn thì bắt cặp cùng một vài người để bàn bạc hợp tác... Rất nhiều người xinh đẹp đi lại chẳng khác nào show biểu diễn thời trang cả.

Đông An từ cửa lầu nhìn xuống mà cười trừ.

Rất nhanh Viết Uy đã lên bục cao, giọng nói thật dễ nghe thu hút mọi người.

"Rất hân hạnh được chào đón quý vị và rất cảm ơn đã giành ra chút thời gian để đến dự tiệc của chúng tôi ngày hôm nay. Tôi thay mặt chủ tịch gửi lời sức khỏe đến mọi người, cũng như thông báo mục đích của bữa tiệc. Theo như mọi người đều biết công ty Ulth đã qua hơn 3 năm thành lập, trải qua biết bao nhiêu sóng gió khó khăn, gian khổ để có thể đứng vị trí ngày hôm nay. Nhưng điều đó qua lời nói thì không thể nào diễn tả hết được đoạn thời gian ấy, đó là một hoài niệm đẹp đẽ trong lòng chúng tôi. Đương nhiên, góp phần quan trọng trong việc giữ vững công ty không sụp đổ là chúng tôi có một người lãnh đạo vô cùng phi thường, tài ba, người mà trở thành bóng hình chúng tôi luôn kính trọng và ngưỡng mộ. Xin mời... Chủ tịch Ulth."

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía cầu thang, nơi đó được ánh đèn vàng chiếu sáng lộng lẫy. Mọi người tựa như nín thở, tập trung nhìn xem như không muốn bỏ sót thứ gì.

Đông An trong bộ váy đen đồ phối hợp, đuôi dài phủ qua đầu gối, vải lưới phủ nhiều tầng đan xen như màn mưa, ẩn hiện lên làn da trắng sứ như có như không, mơ hồ như sương mù. Phần trên của váy ôm cao tới cổ, hai ống tay dài may bằng vải ren, bo lại ở đầu cổ tay rồi xoè ra như quý tộc thời xưa của phương Tây. Đôi gót cao đen bóng ôm lấy đôi bàn chân tinh tế. Mái tóc bạc kim ngân bóng bèn được thắt ở một bên mai, cài lên bộ trang sức đá quý màu đỏ rubi bao hơn nửa bên đầu, không ngừng toả sáng. Khung xương cô nhỏ nhắn, cân đối đứng dưới ánh đẹp đèn không tả xiết. Làn môi cười mị mị, mắt lơ đãng nhìn xem nhưng lại kéo theo sự cuốn hút, cảm dỗ.

Vẫn khuôn mặt đó, vẫn là con người đó nhưng khí chất lại khác nhau một trời một vực. Nếu lúc đầu bị cô ấn tượng xấu, thì bây giờ mọi người lại bị cô hút hồn, chìm đắm vào trong vẻ đẹp kiều sa.

Bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn của Đông An cầm theo ly rượu, mặt một vẻ vẫn không đổi, bình tĩnh bước xuống từng bậc cầu thang. Linh Ưu Ly đứng cạnh một bên cùng theo cô xuống dưới bữa tiệc

Mọi người ngơ ngác trong vẻ đẹp ấy, đầu óc trống rỗng cứ như bị bỏ thuốc mê. Nhưng khi tỉnh táo lại một chút, khuôn mặt ứ động, mặt cắt không còn một giọt máu, trắng bệch như tờ.

Họ thật không hiểu? Có thể là nhìn lầm, hoặc đây chỉ là trò đùa.

Nhưng họ lại cười không nổi, cố bảo đây là giấc mơ. Họ muốn lừa dối chính mình nhưng không thể, sự thật đã quá rõ ràng.

Lục Mộng Diệp là người phát giác nhanh nhất, không, hay nói đúng hơn là ả chưa hề bị đắm chìm vào vẻ đẹp của Đông An. Từ lúc thấy Đông An nụ cười của ả cứng đờ, rồi rất nhanh lại vụn vỡ, đứt tợn. ả không hiểu, đúng vậy, thật sự không hiểu tại sao ả lại không có được thứ tốt đẹp mà Đông An hiện có. Làm sao Đông An có thể nhân nhả hưởng thứ lợi ích to lớn như vậy, mà ả lại không có được. Đáng lẽ thứ đó phải bị giam đạp nằm lê lết như ăn xin mới phải. Lục Mộng Diệp không ngừng hận, là Đông An cướp của ả, ả không cam lòng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Ra oai phủ đầu

Lục Mộ Dung nắm chặt bàn tay, móng tay sơn màu hồng phấn bị ép dẫm chặt vào da thịt. Ắ không cam lòng, nhưng thế thì sao sớm muộn cũng thuộc về ả. Lục Mộ Dung nở nụ cười u ám, mắt loé lên tia độc ác. Đừng trách ả, muốn trách thì hãy trách người cướp đi thứ tốt đẹp của ả. Lục Mộ Dung không ngừng suy nghĩ điên cuồng.

Cạnh bên Lục Tầm Thu ngó người không bao lâu thì trực tiếp chuyển sang cứng nhắc, nụ cười như ngưng bật. Ngờ ngàng, hoang mang, hắn không hiểu được làm sao trên đời có chuyện phi lý như vậy. Người hắn luôn xem thường không đặt trong mắt, nhoáng một cái đã khiến hắn ngược nhìn. Hắn tức giận, con tức giận bị hắn đè nên đến mức khuôn mặt có chút vặn vẹo khó xem.

Lục Tầm Thu không cam lòng gào thét tại sao, tại sao dám dấn thân điều to lớn này. Còn đoạn tuyệt với nhà họ Lục, nếu cô nói cho hắn như vậy việc phát triển của hắn thuận buồm xuôi gió rồi sao. Một công ty lớn như vậy mà cô là chủ tịch làm sao có thể quản hết nổi chứ. Không phải để người khác quản làm giá y thay người sao? Như vậy để hắn tiếp tay có lẽ tốt hơn. Nghĩ tới đây tâm tình Lục Tầm Thu thoáng đã tốt hơn rất nhiều.

Người khó chịu nhất cũng phải kể đến Hoắc Đình La, hắn rốt cuộc cũng giật mình rồi tức giận. Rõ ràng hôm qua cô chỉ là một người bé nhỏ bị hắn từ hôn, giờ nhảy lên cao ngang hàng nhìn hắn, ả không, là không thêm nhìn đến. Như vậy không phải tát vào mặt hắn sao? Báo chí sẽ đưa tin thế nào. Sắc mặt hắn hoang mang, làm sao cô có thể vươn cao như vậy. Còn vừa rồi cô hút hồn hắn, tìm hắn như đập lệch từng nhịp, tại sao vậy chứ hắn rõ ràng thích Lục Mộ Dung. Đông An chỉ là một con người dễ hèn chuyên quyền rũ dân ông thôi! Trong lòng Hoắc Đình La không ngừng nói như thế nhưng ánh mắt lại nhìn không được đắm chìm vào phía thân ảnh của Đông An.

Mặt của Mạch Nhất Tôn hết đen rồi đỏ, từ đỏ thành xanh, từ xanh thành trắng. Thôi được rồi! Tóm vậy là hắn rất có tư chất làm tác kẻ bông. Ánh mắt hắn chứa đựng sự hãi hoang mang nhìn về phía Đông An. Khớp tay của hắn nắm chặt kêu lên răng rắc như muốn gãy.

Mọi người ánh mắt phức tạp không ngừng nhìn về phía Đông An. Nụ cười của họ trực tiếp bị cái nhếch môi của Đông An đánh gãy. Có nhìn không được bàn tán xì xào, tuy nhỏ nhưng vẫn đủ để nghe thấy.

"Không ngờ là Đông An bị họ Lục đoạn tuyệt."

"Tại sao cô ta có thể làm chủ tịch vậy được?"

"Không phải cô ta chỉ là thứ vô tài, lằng lơ, quần Áo lượt sao?"

"Không lẽ cô ta được bao nuôi, đưa ra chỉ để làm bù nhìn."

"Cô ta nhìn đẹp hơn không ít, làm sao một người nghèo khổ bị cắt hết chi tiêu từ gia đình qua một ngày lại giàu đồ sộ thế được, chắc là bị bao nuôi."

"Một kẻ hư hỏng thành nét như cô ta thì làm được gì, chắc chắn cô ta dờ thủ đoạn thâm hiểm."

"Chắc ăn nằm với lão già nào đó gần đất xa trời."

"Chấn chấn tiền cô ta có vấn đề, tôi chưa từng thấy cô ta làm gì cả, làm sao có nhiều tiền vậy được."

Tuy có người sắc mặt trắng bệch, nuốt nước miếng cười khan. Nhưng có những kẻ luôn luôn bị ghen tị làm mờ mắt. Con gái là sinh vật chứa sự ghen tị rất cao đặc biệt là khi người khác đẹp hơn mình, tài giỏi hơn mình.

Đông An đứng trên bục với ánh đèn vàng miêng vẫn luôn mỉm cười, nhưng khuôn mặt chứa đầy ngăn cách với không tới của một bậc lãnh đạo. Những lời nói đó cô nghe rõ hết mồn một, nhưng vẫn thản nhiên tiếp tục nghe như là lời đó nói về ai chứ không phải về mình. Sự yên tĩnh thản nhiên đó bất giác làm người ta ngột thở. Một đám con gái bàn tán rớt cuộc cũng có một người nhìn không được ghen tị, tự cho mình là đứng cao giọng. Đông An nâng tay uống một ngụm rượu, khoe miệng cười càng sâu. Ngay lúc ai cũng suy nghĩ cô muốn làm gì, thì Đông An bước chân thẳng đến cô gái cao giọng lúc này. Tiếng lộc cộc phát ra từ phía bước chân của Đông An khiến cô gái lúc này có chút sợ hãi. Cô ta hơi lùi lại vài bước, Đông An cũng dừng lại, giọng cô rất nhẹ vang lên.

"Cô tên là gì?"

Cô gái đó hơi ngờ ngàng rồi rất nhanh lấy lại tự tin kiêu ngạo, nhà cô ta cũng là thuộc thượng lưu tuy không bằng gia tộc lớn nhưng cô ta không tin Đông An có thể làm được gì. Không phải các gia tộc lớn cũng phải hợp tác cùng nhà cô ta đây sao? Cô ta cất cao giọng.

"Tôi là Quánh Mạn Vân."

Đông An đặt được câu trả lời cũng lười đếm xỉa đếm xỉa tới, xoay người về lại chỗ của Linh Ưu Ly nói.

"Nghe rồi chứ, hãy cho tiểu thư đó rèn luyện cách sống có ích đi, làm người sống quá an nhàn thì không tốt."

Linh Ưu Ly gật đầu đáp, một bộ dáng tuyệt đối phục tùng.

"Vâng, xong ngay thưa sếp!"

Gọng Đông An nói nhẹ nhàng xuyên qua không khí, nhưng ý nghĩa lại không nhẹ nhàng chút nào, tìm mọi người đập mạnh. Có người ngu mới không biết lời của Đông An là có ý gì. Rất nhanh ai cũng đồng loạt hướng Quánh Mạn Vân như nhìn người chết, ăn ý cách xa cô ta ra. Cái gì mà rèn luyện nói thẳng ra muốn gây sức ép, thu mua công ty, sự nghiệp nhà họ Quách hoặc trực tiếp làm phá sản gánh con nợ khổng lồ. Họ có chút thương tình với người sinh ra Quánh Mạn Vân, hoá từ miệng mà ra. Tuy công ty Ulth có bị Đông An phế vật cai quản đi chăng nữa, thì người nào có thể xem thường nhưng tuyệt không phải họ. Không lâu sau đó Quánh Mạn Vân mới biết mình gây ra lỗi lầm ngu ngốc gì, và ông Quách mới biết mình có đứa con bất hiếu như vậy nhưng...đó là chuyện tương lai.

Mồ hôi của mọi người không ngừng tuông rơi.

Đây tuyệt đối là ra oai phủ đầu!

Bất giác họ lại cảm bất không dám nói ra điều gì. Ai biết vị này có xấu tính mượn cớ báo thù lên gia tộc họ thì khờ.

Nụ cười ai cũng gượng gạo méo mó đến sắp biến dạng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thấy sang bắt quàng làm họ

Chuyện ồn ào trước nhanh chóng biến thành tiếng gáy nhẹ của tiếng đàn, vị tiểu thư Quánh đó bị Linh Ưu Ly tiễn về.

Đông An bắt đầu xuống chào khách, Linh Ưu Ly bên cạnh với chức trách như một hộ vệ. Giới thiệu cho Đông An về chức vị của đối phương mặc dù cô đã biết hết rồi. Điều này làm cho khách ở đó cảm giác như bị tát vào mặt nhưng vẫn phải mỉm cười giả bộ diễn theo. Đông An cùng Linh Ưu Ly chạy vòng vòng chào khách, cạn miếng rượu, khách sáo vào câu rồi lại lượn đi tiếp tục diễn kịch. Hai người lặp đi lặp lại đến nỗi người xem nhàm chán muốn chửi thề, bực tức, còn đầu xỏ cứ mặt dày xem như không thấy còn cố tình nhiệt tình hơn. Hai người cứ chùng đó chuyện mà hưng phấn khiến người ta bực bội muốn chết. Bộ nhân vật lớn đều như vậy hết hả? Bọn họ chỉ là người thường thôi có được không? Chịu không nổi áp lực trong trò đùa của mấy nhân vật lớn đâu.

Đông An cứ cười dịu dàng một bộ dạng chưa hề biết gì tới bọn họ, làm họ bất giác cảm thấy sợ hãi. Họ nhục mạ cô nhiều như vậy lại xem như chưa từng có, còn đáng sợ là tức giận với họ ra mặt, loại nhân vật thế này mà đùa giỡn thì chết thế nào cũng không biết. Trước đó cô đánh đá hung hăng cũng đâu phải điều gì bí mật, đột nhiên thông nào mở lòng từ bí chắt. Nhiều người âm thầm đổ mồ hôi!

Nhanh chóng Đông An bước tới chỗ Lục Tầm Thu và Lục Mộng Diệp. Đông An mỉm cười nâng ly rượu uống, Lục Tầm Thu cũng gật đầu nâng rượu uống theo. Tiếp đó Linh Ưu Ly gọng du dương như tiếng cầm giới thiệu.

"Vị này là Lục Tổng của công ty DN tuổi trẻ tài cao, mới nhỏ mà đã có thành tựu cao, tiền đồ vô lượng, được rất nhiều người săn đón."

Ngừng một chút Linh Ưu Ly liếc mắt Lục Mộng Diệp ý cười trần trụi tung lời hoa mĩ nói.

"Vị này là Lục Mộng Diệp là tiểu muội muội được Lục Tổng dày cưng như cưng trứng húng như húng hoa, là một bông hoa tuyệt sắc tài năng, bao người truy cầu."

Nghe xong lời Linh Ưu Ly nói, Lục Tầm Thu từ tốn mở gọng.

"Ưu Ly tiểu thư nói quá rồi, làm gì có thể cao siêu như vậy."

"Đúng vậy, Ưu Linh tiểu thư khách sao làm sao tôi có thể tài giỏi vậy được."

Lục Mộng Diệp cười ngọt ngào tiếp lời.

Đông An hơi phẩy tay Linh Ưu Ly hơi lui lại về sau cũng không quá để tâm ánh mắt âm trầm như có như không của Lục Mộng Diệp. Lạnh giọng hỏi, vẻ mặt thoáng chốc biến thành lạnh lùng.

"Thật sao?"

Lục Tầm Thu hơi cảnh giác, Đông An lại nhanh chóng đánh ra nụ cười.

"Nếu đã khen thì hãy nhận đi, dù gì đó cũng là sự thật mà phải không Lục Tổng?"

Nghe giọng nhẹ nhàng của Đông An, Lục Tầm Thu nhú mày, bỗng nhiên hần cảm thấy không được tự nhiên. Thấy sắc mặt Lục Tầm Thu có vẻ không được tốt, Lục Mộng Diệp thay hần mở miệng.

"Nói vậy sao được, như vậy không phải bỏ qua người hoàn mỹ như em sao, An An muội."

Giọng điệu thân mật của Lục Mộng Diệp làm Đông An càng lúc càng thấy buồn cười. Cô nhìn ả nói.

"An Tổng!"

Nghe xong câu nói không đầu không đuôi, Lục Mộng Diệp ngơ người.

"Sao cơ?"

Đông An cười như không cười.

"Tôi bảo cô gọi tôi là An Tổng, đừng cự cái là anh, chị, em, thân thiết. Bộ cô có thói quen ra đường nhận họ hàng cha mẹ lắm sao?"

Lục Tầm Thu không vui đang tính nói, thì Đông An lại thân nhiên mở miệng nói tiếp.

"Vội lại... Hoàn mỹ thì không dám nhận rồi. Tôi chấp nhận làm một con người thiếu sót, để luôn có thể tiến lên phía trước cao hơn hiện tại. Còn hoàn mỹ có nghĩa là cực hạn rồi, đào tạo cách mấy cũng không hơn, và cái hoàn mỹ đó chỉ có nước đem xuống lỗ. Và từ đó cũng chỉ dùng cho đồ vật, dùng dùng cho người, tôi nghĩ ngờ cô có dụng ý khác đây!"

Lục Mộng Diệp nước mắt lưng tròng, bối rối bắt đầu lắp bắp giải thích.

"Không... Không phải ý đó... An An... A... Không An Tổng... Em hiểu lầm chị... Chị..."

Lục Tầm Thu bắt đầu chịu không được chặn Lục Mộng Diệp nói.

"Đông An đừng có ý bẻ cong lời Diệp nhi, đó là chị em tại sao cứ chia mũi dao gây sự mãi vậy."

Đông An xụ mặt bất mãn nói.

"Đã bảo gọi tôi là An Tổng."

Lục Tầm Thu không vui.

"Anh là anh trai em!"

"Mẹ cha nó! Thằng cha nào nói anh thông minh tài ba vậy! Đến cả tôi hôm qua mới đoạn tuyệt với nhà họ Lục mà cũng không nhớ. Không nào phẳng thế là gì, đăng trí?"

Đông An bất mãn chửi.

Hờ ra cái là anh, anh trai, anh hai.

Đó là gì bán được tiền không, nhờ bọn bắt cóc bán mẹ đi cho đỡ phiền!

Mợ nó! Thấy sang bắt quàng làm họ, bực không chịu được.

"Không... An Tổng... Anh đừng có nổi giận với Đông An. Là em không tốt mới gây bất hoà, hức hức... Chắc chắn là Đông An chỉ giận dỗi chút xíu là hết thôi."

Lục Mộng Diệp roi nước mắt can ngăn, chồm lên ôm lấy lồng ngực Lục Tầm Thu khuyên bảo. Lục Tầm Thu thấy vậy tâm tình hơi dịu lại, vẫn không vui nhìn Đông An.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Thẻ đấy!

"Im mồm."

Đông An nhủ mày quát cao giọng, ngắt luôn cái điệu nói ngập ngừng chảy giọt của Lục Mộng Diệp.

Ồn ào, thật khiến người khác bực cả mình!

Đông An dứt lời không những Lục Mộng Diệp cùng Lục Tầm Thu ngẩn ngơ mà ngay cả mọi người chung quanh cũng bị tiếng quát thu hút.

"Cô là con nít à, nhè nhè mãi thế không thấy nhứt đầu? Lớn thế này không nói nổi một câu dòng dạt dàng hoàng, tính là cà lăm lồm hay sao? Thu lại luôn nước mắt của cô đi, không kéo người ta bảo người ta tôi ăn hiếp cô đấy! Tôi đây là tổ chức tiệc, không phải đám ma, nhìn tôi giống sắp chết tới nơi lắm hả?"

Đông An bắt mắt nhìn Lục Mộng Diệp giọng bức bối nói.

Lúc này Lục Tầm Thu hơi lúng túng vì Lục Mộng Diệp, nhưng vì ánh mắt kiềm nén, nên đau lòng, trừng mắt Đông An.

"Đừng có dùng từ ngữ khó nghe đó mà nói với Lục Mộng Diệp."

"À... Ghê nhỉ? Tôi nói khó nghe, còn cô ta đứng khóc lóc, thút thít đủ điều trong tiệc của tôi, bộ dáng của một người làm khách nên có à? Nhìn xem để coi lắm à? Tôi không có thân thích gì với cô ta cô ta mặt dày tự nhận, tôi phủ nhận sai à? Hay nhà họ Lục quyền lực tới nỗi, tùy tiện đoạn tuyệt với ai cũng được, còn người khác thì không được phép làm thế với nhà họ Lục?"

Đông An giễu cợt.

Người xung quanh nghe thế ò lên, xì xào bàn tán, có một số ánh mắt còn nhìn Lục Tầm Thu với mục đích không rõ.

Lục Tầm Thu hơi nhú mảy, nhanh chóng suy tính gì đó, sau lại muốn mở miệng nói nhưng bị Đông An cắt ngang.

"Quan hệ đôi bên vốn đã bất hoà, cũng chẳng khả năng hàng gấn. Thế nên tôi cũng không muốn giả bộ ủy khuất chính mình, Ưu Ly trực khách."

Nói xong Đông An thẳng thừng quay lưng bỏ đi, Linh Ưu Ly cười ôn hoà nhìn hai người mặt mũi đen thui trước mặt.

"Thứ lỗi tuy đột ngột nhưng hai người cũng đã nghe rồi có thể về."

Lục Tầm Thu nghe xong rất tức giận, nhưng vẫn nén trong lòng, hấn cũng có sĩ diện của chính mình, Đông An hết lần này tới lần khác bôi nhọ hấn làm hấn mất hết mặt mũi, hấn nhất định sẽ rửa mối hận này. Lục Tầm Thu quay phắt người bỏ đi, không thèm chấp nhặt ánh mắt khiêu khích của Linh Ưu Ly.

Lục Mộng Diệp, hơi cúi đầu, dưới ánh mắt là một mảnh âm trầm, rất nhanh ánh mắt trở lại bi thương, tội nghiệp. Hai tay nắm lấy góc váy vân vè, theo bước chân của Lục Tầm Thu.

Hoắc Đình La sau dứt khỏi đám cáo già mưu mô, tìm kiếm thân ảnh của Lục Mộng Diệp nhưng mãi không thấy. Hỏi ra mới biết là bị Đông An cho một tràng mắng nhiếc, uất ức, đáng thương bỏ về.

Hoắc Đình La tràn đầy lửa giận chạy tới chỗ Đông An muốn đòi công bằng cho Lục Mộng Diệp.

Đông An ngay lúc rời đi đã tới gặp Diệp Lam, trong đám này có lẽ kẻ này dễ ở chung hơn, vì cả hai đều "đen" như nhau.

"An Tổng thật làm người ta nhận không ra, chói lóa, chói lóa."

Diệp Lam cười cười, mặt giả nai tơ tung lời trêu chọc.

"Bớt đi! Nghe quá buồn nôn!"

Đông An bĩu môi.

"Ha Ha...em lúc nào gặp anh cũng thế, anh không có thiếu nợ em mà, rất sòng phẳng nha."

Diệp Lam cười tươi như hoa.

Đông An nhún vai, không mấy để ý.

"Thế nào động lòng rồi phải không, có phải em cảm thấy anh là một bờ vai đáng tin để dựa vào không?"

Diệp Lam nhìn quanh chút, hơi nhích gần đầu tới nói giọng đủ để cả hai nghe, còn khuyến cáo thêm cái nháy mắt hút hồn.

Khoé môi Đông An giật giật.

Gọi đôn nhi? Thật muốn đánh cho cái bản mặt đó bầm dập.

Đông An gờ chân muốn đạp Diệp Lam cảnh cáo thì thấy thân hình của Hoắc Đình La hùng hồn, bùng lửa giận đi tới.

Đông An khoanh hai tay nhếch môi.

" Cô dám làm nhục Diệp nhi trước mặt mọi người, chán sống rồi à."

Hoắc Đình La gần giọng với Đông An.

Đông An nhàn nhạt.

" Cũng không phải lần đầu, có gì không giám."

Đông An thâm gờ ngón giữa.

Bọn rớt não này, có nói gì cũng không thông!

Không chấp!

" Cô được lắm."

Hoắc Đình La âm trầm.

Đông An hất mặt.

" Tôi biết tôi rất tốt, không cần ngưỡng mộ."

Đông An buông một câu ca tụng mình xong, mắt thẳng thừng nhìn Hoắc Đình La, ánh mắt phẳng lặng, không khí xung quanh bỗng chốc hơi xe lạnh. Thay đổi quá đột ngột làm Hoắc Đình La hơi giật mình.

Đông An nhìn hấn một lát lại chớp mắt nở nụ cười, giọng đều đều.

" Và lại anh nghĩ tôi muốn làm nhục cô ta thì sẽ đơn giản vậy à? Không đâu, tôi sẽ hành cô ta tới chết, thề đấy!"

Xui xẻo!

Toàn gặp chó, không phân biệt biệt gì mà cứ tấp lung tung!

Đông An không biết nên dùng từ gì để bội phục bản tính, nhẫn nại như vậy nữa.

Ài, có lẽ vì bức tức sẽ xấu, bản thân vốn là hoa tươi bảy sắc, đẹp rực rỡ và không thể đẹp hơn, nhưng cũng không dễ xấu hơn.

Đông An nghĩ thế, âm thầm tỏ ra thấu hiểu, đẹp quá là tội, nhưng nguyện mang tội vì đẹp.

Ài...

Trong lúc Đông An sống ảo than thở thì Hoắc Đình La như một tảng băng lạnh, khi nghe câu nói của Đông An. Cô nói tuy không quá quan tâm, nhưng từ ánh mắt đó khiến hấn bất giác tin là cô có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Cảm nhận nhân sinh

" Chắc có hiểu lầm rồi, viện trưởng cũng từ từ đừng tức giận mà."

Ngay lúc không khí căng thẳng thì Diệp Lam nhảy vào cười tà nói.

Đông An xì mũi khinh thường, lại thích vờ vịt.

Hoắc Đình La trừng mắt Diệp Lam, thâm chửu trong lòng, vừa mới nghe dứt Đông An tự nhận làm nhục Mộng Diệp xong, gờ lại bảo hiểu lầm, hiểu lầm kiểu gì?

Hoắc Đình La nói.

" Anh không nghe cô ta tự nhận à, còn hiểu lầm cái gì?"

Diệp Lam chớp mắt.

" Có sao, vậy mà tôi lại không biết khi nào à."

Nói xong còn quay qua Đông An cười hỏi.

" An An em có nói sao?"

Lúc có thể tiện nghi, liền tiện nghi Diệp Lam chớp cơ hội được công khai gọi Đông An thân mật.

Đông An hí hóp, cái bản mặt muốn đánh đấm ngàn năm không đổi, cứ thích giả bộ. Đưa tay sửa lại tóc Đông An nhìn Hoắc Đình La, nhàn nhạt phun một chữ.

" Tùy!"

Hoắc Đình La nén giận trước sự diễn trò của Diệp Lam ở đây rất nhiều người, hần không tiện phát tác.

Diệp Lam nhìn điệu bộ của Hoắc Đình La cười nhàn nhạt.

" Hay là viện trưởng nên quay về chạy theo mĩ nữ mà an ủi đi, ở đây vừa vô tích sự vừa lại tốn thời gian, kéo lại bị hót tay trên, mấy luôn cả mĩ nữ."

Diệp Lam nói đến nửa câu lại nhả ra điệu bỗ giễu cợt, châm biếm.

Đông An nghe Diệp Lam nói xong nhếch mép, quảng cho một cái mị nhãn, "dám nói viện trưởng người ta là đồ vô tích sự cơ đấy, ngoài tôi ra anh là người thứ hai rồi".

Diệp Lam thấy vậy nở nụ cười đáp lại, "quá khen, vậy anh đành nhận".

Đông An bĩu môi không chấp.

Hoắc Đình La nghe xong câu nói của Diệp Lam cũng đen mặt không vui, hần làm sao không nghe ra câu nói của Diệp Lam có ý gì. Rõ ràng đang mỉa mai hần, nhưng cũng thật sự hần ở đây không thấy có tác dụng gì khác ngoài hai người trước mặt đang liếc mắt đưa tình.

" Hừ."

Hoắc Đình La hung hăng bỏ đi.

Đông An cùng Diệp Lam đứng nhìn nhau, Đông An cười trêu chọc.

" Ghê thật, nói vài câu có thể đuổi chó về rồi."

" Em cũng ghê thật dám gọi viện trưởng người ta là chó."

Diệp Lam cười, nháy mắt một phát.

Đông An nhún vai, nói chuyện với tên này thật mệt.

Quyết định rồi, im lặng cảm nhận nhân sinh!

Tiệc cho dù giương gao nhạt nhẽo tới đâu thì vẫn cứ tiếp tục, không ai dám làm phật lòng Đông An trừ mấy thành phần bị đuổi về hạm hực nguyên rủa cô. Đông An lắc đầu thói đời, muốn sửa cũng không được, sâu một bề tha quá rồi.

.....

Chớp mắt đã là ngày hôm sau, từ khi Đông An tổ chức tiệc xong cũng đã lộ ra thân phận chói lóa, khiến biết bao người hậm mộ hậm hực. Cái báo đài không ngừng đưa tin, chưa kể còn có tin rung động hơn là Đông An bán số cổ phần của công ty DN của nhà họ Lục cho một tên giám đốc nước ngoài. Với mức giá thấp khiến cho nhiều người tức hộc máu, đặc biệt là nhà họ Lục.

Mà tên giám đốc nước ngoài là đối thủ cạnh tranh gay gắt của nhà họ Lục, khiến mấy nay không ngừng xôn xao. Cũng có mấy người hả hê mừng thầm.

Đông An cầm tờ báo đọc lướt một lát cũng đặt xuống bàn, cười như không cười chả có ý vị gì cả. Cô giờ chỉ muốn xem trâu bò đánh nhau, con người ai lại muốn người khác hơn mình, ngồi trên đầu mình, nếu có là phải mình ngồi trên đầu người khác. Thế nên nếu có cơ hội cũng không ngại kéo người ta đổ xuống đâu.

Viết Uy cùng Linh Ưu Ly ngồi ghé đối diện Đông An. Mọi người đang ở căn phòng cao nhất của công ty, cũng là nơi nghỉ ngơi nếu Đông An tới công ty để làm việc.

" Viết Uy thế nào rồi có phát hiện gì không?"

Linh Ưu Ly hỏi Viết Uy.

" Có đôi chút nhưng vẫn không rõ ràng."

Viết Uy hơi nhú mày.

Đồng An cũng trầm tư, việc làm công ty DN của Lục thị vẫn không có làm Đồng An vừa lòng, mà càng có linh cảm về một việc gì đó.

Lúc trước cô có giao cho Viết Uy cùng Linh Ưu Ly theo dõi hành tung của Lục Mộng Diệp, cô ta ẩn hiện rất thất thường, và rất hay đi ra nước ngoài. Xong sau đó Linh Ưu Ly vô tình phát hiện của Lục Mộng Diệp từ một tấm hình tự sướng của nữ sinh. Điều kì lạ là có kèm theo một người Áo đen và một đứa trẻ, ảnh hơi mờ ở góc vì đó là góc khuất Lục Mộng Diệp vô tình bị chụp vào. Nếu không để ý cũng không nhận ra điều gì khác thường cả.

Linh Ưu Ly đã đưa cho Viết Uy phục chế ảnh và điều tra danh tính.

" Người đàn ông Áo đen vẫn không xác định rõ thân phận, còn đứa bé thì có."

Viết Uy nói xong lại biểu cảm dị thường hẳn rất nghi ngờ có điều mờ ám đằng sau. Nhưng hẳn lại không khẳng định được điều gì.

Đồng An cầm lấy tách trà uống một ngụm nhìn lấy tấm hình, đợi Viết Uy nói tiếp. Linh Ưu Ly cũng ngồi một bên im lặng chờ giống Đồng An.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Bàn bạc

" Đứa trẻ trong hình tên là Ngạn Tô, năm nay đã hơn 12 tuổi, điều kì lạ là đứa trẻ đó mất tích đã được hơn 2 năm trời. Bức ảnh này thì lại được chụp vào 4 ngày sau khi đứa bé mất tích. Mặc dù gia đình báo công an, đã tận lực tìm kiếm nhưng cũng không tìm ra được dấu vết gì."

Viết Uy đan hai tay vào nhau, nhú mày nói.

Linh Ưu Ly nhìn Viết Uy có chút gì đó bất an nói.

" Có khi nào cô ta dính đến vụ này không?"

" Không chắc lắm."

Viết Uy trả lời sau lại đưa mắt nhìn Đồng An.

Đồng An vẫn nhìn ngắm bức ảnh, mặc dù Lục Mộng Diệp đã đi cách xa người Áo đen cùng đứa bé, nhưng trong bức ảnh vẫn cảm giác được sự quan tâm của cô ta. Đồng An cũng lục lại kí ức trước, không có chút điều gì cả, liệu nguyên chủ bị giết cũng chưa biết đến bí mật lớn nhất của Lục Mộng Diệp.

Đồng An vẫn cảm nhận thấy một tia bất thường, cảm giác rất rõ, nhưng cụ thể là gì thì không biết.

" Cũng chưa chắc, có thể cô ta thật sự có dính líu đến vụ này."

Đồng An đặt tấm ảnh xuống đưa hai ngón tay xoa mắt.

" Tuy rất bất thường, nhưng chỉ có một đứa trẻ cũng không kết luận được điều gì, và lại tấm ảnh này là một sự tình cờ thì sao?"

Linh Ưu Ly nghĩ nghĩ sao đó lại nói.

" Không, chuyện liên quan đến Lục Mộng Diệp thì không có cái gì là tình cờ đâu."

Đồng An lại nói, cô khẳng định cái gì liên quan đến Lục Mộng Diệp lại có cái nào là lẽ thường đâu.

Cô ta luôn được vận may ưu ái!

Lên bờ xuống ruộng kiểu gì cũng sống dai như đĩa!

Bất công là thế đấy! Không phải ai cũng được như ai.

Thôi thì hãy chấp nhận đi!

"Nếu như vậy có phải cô ta ản quá sâu không."

Viết Uy trầm tư.

"Có lẽ cô ta đáng sợ thật, ít ra đáng sợ hơn về ngoài cô ta đang có rất là nhiều."

Linh Ưu Ly gật đầu nói.

"Ừ, những kẻ như thế thường rất thối nát."

Đông An cũng gật đầu đồng ý.

Viết Uy lại hỏi tiếp.

"Nhúng tay vào vậy có quá nguy hiểm không?"

"Chiến trường là tôi chết anh sống, ngay từ đầu không muốn cũng phải tham gia, còn có gì phải sợ sao?"

Đông An lắc đầu nhàn nhạt nói, xong lại hít thở một hơi dài nói tiếp.

"Bất quá thì đi bước nào hay bước ấy."

"Đúng đó, binh tới tướng cản, nước tới đất ngăn. Đừng quá bi quan thế chứ tiểu Uy Uy."

Linh Ưu Ly cười đồng ý với Đông An, còn không quên trêu ghẹo Viết Uy.

"Chậc... Cái gì mà tiểu Uy Uy, có bệnh à, tên người ta Uy phong dũng mãnh thế đừng có đòi tùy tiện."

Viết Uy xì mũi, không vui.

"Làm gì chứ, thích thế đó... Tiểu Uy Uy, lêu lêu, làm gì được nào."

Linh Ưu Ly ương bướng lè lưỡi với Viết Uy, hất mặt ra về "bôn tiểu thư thích thì làm, mặc kệ người muốn hay không".

Viết Uy đen mặt, cãi không lại, nam không chấp nữ, dù gì hấn phong độ thế không nên tức giận mà phá hỏng hình tượng. Viết Uy ngoảnh mặt đi chỗ khác, hừ mũi lắm bầm.

"Cái đồ Ưu Ly mặt mồm, ông không chấp, đợi về nhà ông ông đánh tét đít, hừ, chi gọi là người, có biết yêu thương nâng niu không..."

Đông An bắt đầu nhìn hai người trêu ghẹo nhau, đúng lúc mặt Linh Ưu Ly lại trở nên nghiêm túc nhìn Đông An hỏi.

"Bước tiếp theo nên làm gì đây?"

Đông An trầm tư một lát sau lại nói ra.

"Cũng không có kế hoạch cụ thể gì cả, nên bây giờ cứ để Viết Uy đến chỗ Thế Tư, kết hợp điều tra sẽ dễ dàng hơn, sau đó mới có thể tính trước được."

"Nói như vậy Viết Uy phải ra khỏi nước bốn ba?"

Linh Ưu Ly chớp mắt nhìn Viết Uy.

"Gi mà bốn ba, đừng nói như sắp hi sinh không lỗi về ấy."

Viết Uy trừng mắt, có tí thương cảm được không? Sắp xa người ta mà mặt tỉnh phơ thế mà được à?

Không thấy đau lòng ư?

"Qua đó điều tra đặc biệt chú ý những chuyến bay ba năm trở lại đây của cô ta, có mục đích hay nơi nào hay đến không. Có lẽ đó là đầu mối."

Đông An lại dặn dò, vốn dĩ tìm trong ba năm trở lại vì khi đó cô xuyên tới đây, mặc dù hơi mờ mịt nhưng không hiểu sao cô cũng có cảm giác vụ này có liên quan gì đó đến cô.

"Đã rồi! Sẽ thực hiện hoàn hảo cho xem"

Viết Uy gật đầu, mắt lấp lánh nói.

Đông An trực tiếp làm lơ, xoay đi uống trà.

Linh Ưu Ly bấu môi.

"Gớm, cái gì mà hoàn hảo, thân tàn mà đại thì có, nói đi bao giờ chết bà đây hảo tâm đi hốt xác."

"Thối lắm, đồng đội mở miệng một câu chết hai câu cũng trừ người ta chết, có đồng đội thế hả?"

Viết Uy không nhin được mắt.

Đông An chăm chú nhìn Viết Uy, nhìn đến nỗi Viết Uy rợn da gà. Viết Uy ngu ngơ hỏi.

"Gi?"

Đông An tỏ vẻ thông cảm, được rồi tên này não chưa kịp thông, bởi vậy vẫn chưa nắm tim con gái người ta.

Rõ ràng người ta đang quan tâm hẳn gián tiếp còn không biết. Con gái người ta sợ hãi quá mong muốn hoàn thành nhiệm vụ này, mà đắm đầu vào nguy hiểm.

Nhắc khéo hẳn phải để ý mà không biết!

Con gái người ta ngại, sao dám nói thẳng chứ!

"Không có gì."

Linh Ưu Ly trực tiếp ngoảnh mặt đi chỗ khác không thèm nhìn Viết Uy nữa, ôm tách trà, trong lòng thầm vẽ vòng tròn xoay xoay.

Ài cặp đôi này khi nào mới có thể thuận thành một đôi đây? Đông An thầm thờ dài, ngồi nghĩ vu vơ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Lại tới cô nhi viện

Đông An nhắm nhòa người trên mặt bàn, hôm nay đã qua ngày thứ ba rồi. Viết Uy đã chạy sang bên Thế Tư, Linh Ưu Ly đã tới công ty chỉ đạo. Hiện giờ chỉ có mình cô ăn nằm, rồi hơi rồi nghề.

Bên phía công ty DN vì đột phá giá, thu mua cổ phần mà bị gà bay chó sủa, nhưng là một trong cánh đàn ông tuy không quá đàn ông của Lục Mộng Diệp thì có vẻ Lục Tâm Thu đã xoay sở dần ổn thoã. Được sự giúp đỡ của họ Hoắc và họ Mạch, tạm thời đã định lại được tình hình khả quan.

Lợi hại đấy!

Chung tay chia sẻ và góp sức sao?

Hào quang của nữ chính thật lợi hại, biến không thể thành có thể, bẻ gãy suy tư lối mòn con nhà người ta rồi.

Còn người cha cực phẩm thoỉ không thể thoỉ hơn còn dám chạy tới công ty mắng mỏ cô này nọ, rất tiếc cô không đi làm. Lục Tân ông ta gặp trúng Linh Ưu Ly xong bắt đầu lên mặt, ngạch nỗi Linh Ưu Ly là thiết bản, trực tiếp phanh phui lời ông ta làm rùm ben lên. Sau bị cánh báo chí bắt được, què độ trốn mất trong nhà, chưa xong Trần Thị Ngọc còn chạy tới nhận con "thất lạc" vô si đến độ Linh Ưu Ly nổi giận cho vệ sĩ lôi xềnh xệch ra ngoài, tóc tai bù xù, trên người ướt nhẹp do bị Linh Ưu Ly tạt nước.

Linh Ưu Ly về tới nhà liền tức giận không ngừng lải nhải khiến hai tai Đông An muốn rụng rồi, cũng may dỗ ngọt mãi mới chịu đi làm. Đông An ngược đầu lên trần nhà thờ dài, thật là... Có lẽ nên thư giãn một chút.

Đông An thay một bộ đồ thoải mái, liền lái con xe Frarri đồ chạy đi. Thật ra, cô cũng chẳng biết mình muốn đi đâu, có lẽ chỉ muốn ra ngoài thả lỏng tâm trạng.

Chạy vòng vòng một lúc lâu Đông An chợt nhớ hình như cô bỏ sót gì đó, cô lái xe tới bãi đỗ xe ở gần ven biển. Bước tới mua một ly cà phê, rồi theo đường lát gạch cũ tới cô nhi viện.

Đông An cuối đầu chào di trong cô nhi viện rồi bước thẳng vào trong. Vẫn như lần đầu tiên tới đây, Đông An lại bắt gặp một thân ảnh nhỏ ngồi lẻ loi, xù mặt một mình.

Nghĩ nghĩ sao đó Đông An lại thấy buồn cười, một người có khuôn mặt cực kì đáng yêu mà rắng ra vẻ lạnh lùng, cứ thộn thộn ngu đần kiểu gì ấy.

Đông An hít một miếng cà phê, một mùi vị đắng ngọt xen lẫn mà thấy ưa thích. Cô bước tới chỗ ghế đã ngồi xuống vắt chân, tay gác vô thành ghế một cách tùy tiện, mắt nhìn thẳng vào đứa nhỏ có ý nghiền ngẫm.

Đứa bé từ lúc thấy Đông An trở nên hồi hộp, muốn đứng dậy lại thôi, muốn nói gì đó nhưng khi hé môi lại trở nên hờn dỗi, xụ mặt lại ngồi hơi xéo qua một bên không thèm nhìn cô.

Đông An nhướn mày.

"Sao nào?"

Đứa bé khựng chút xíu, bối rối đấu tranh tư tưởng, ngập ngừng một lát mới mở miệng.

"Tưởng chị sẽ không tới."

"Ồ... Nhóc mong chờ lắm à."

Đông An hứng thú lắc chân nhịp nhịp, miệng hơi cười.

"Không... Mong làm gì, không hề."

Đứa nhỏ như mèo dấm phải đuôi, quay đầu sang nhìn Đông An, giọng chứa vẻ xấu hổ.

Đông An chớp mắt, cười một cái, nhún vai thản nhiên.

"Không chào đón... Thế về đây! Chào nhé!"

Đông An đứng dậy xoay người làm bộ bỏ đi, đáy mắt chứa tia trêu chọc.

"A không phải."

Đứa nhỏ chụp lấy góc Áo của Đông An, cô cười nhìn nó hé miệng nói.

"Làm sao?"

"Ai nói muốn chị về, không phải không chào đón. Chẳng qua...ai bảo chị cho tôi đợi lâu làm chi, tôi đứng đây đợi chị cả bao ngày, tưởng chị sẽ quên chứ bộ."

Đứa bé bối rối nói, giọng hơi nhỏ, sau mặt đỏ bừng bừng, càng nói càng cúi thấp đầu, cứ như muốn kiếm cái lỗ dưới đây để chui vào.

Đông An buồn cười.

"Mặt chị dưới đó à, nhóc làm gì cuối đầu nhìn chằm chằm thế, mặt chị đây không đẹp bằng à?"

Đứa bé ngẩn đầu, nó bị trêu chọc mất hết phong độ rồi!

Xấu hổ muốn chết!

"Mặt chị đẹp hơn đất."

Đứa trẻ ngượng ngừng nói.

"Thế thì sau này nhìn nhiều một chút, ngưỡng mộ nhiều hơn, không nên lảng phí hiểu không. Sắc đẹp của chị đây là tài nguyên không ngừng là lãng phí. Chị đây sẽ không thu tiền nhóc đâu, dù sao giờ nhóc chỉ ăn nhờ ở đậu, đợi nhóc lớn chị tính tiền một thể."

Đông An nhịp chân, khuôn mặt bừng bừng như phát hiện chân lí, hùng hào nói.

Đứa bé thảm nhủ trong lòng, tự sướng thì tự sướng, còn lỏi nó thành ăn nhờ ở đậu. Nó nào muốn, nói giảm nói tránh được không. Nó đau lòng quá! Ôi đời!

Đông An vờn tay ngắt dải hoa leo trên hàng rào xuống, nhìn nhìn ngắm ngắm một lát, sau lại cài đầy đầu đứa bé. Màu cam pha vào mái tóc đen bị Đông An cấm lộn xộn, đứa bé khóc không ra nước mắt. Đông An vò đầu nó một hồi xong chột thốt lên.

"A, quên mất tên nhóc là gì?"

Đứa bé khó khăn phản kháng với cái sự tình cảm hoa vô cùng phá hỏng hình tượng, thì nghe câu hỏi của Đông An khóc không ra nước mắt. Quên được, hay lắm nói cho đã rồi giờ mới hỏi tên. Phép lịch sự tối thiểu là phải hỏi tên, giới thiệu tên trước không phải sao? Sao nó bỗng cảm thấy tương lai quá mờ

mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Muốn rời đi không?

Sao tự dưng không vui thế này, cảm giác tồn tại của mình thật bé nhỏ!

Đứa bé rầu rĩ nói.

" Là Wilt!"

Đông An lắng nghe xong chớp chớp mắt tỉnh phờ nói.

" Vừa dờ vừa khó nghe!"

Wilt phồng mặt nói.

" Làm sao mà biết được, là họ đặt tên cho tôi như vậy chứ bộ."

Dờ thì sao, cần nói thẳng vậy không?

Ôi tìm nó lại tồn thương!

" Ồ."

Đông An quay mặt đi thờ ơ, ngấm cảnh.

" Vô tâm quá đó."

Wilt cầu nhàu.

Chê xong rồi cũng chả để ý đến nó, Wilt không nhịn được lại hỏi.

" Đây sao chị không hỏi gì về "họ" hết vậy?"

Đông An quay sang nhìn nó, khó hiểu.

" Để làm gì?"

"Họ" ở đây có nghĩa là cha mẹ Wilt, nhưng hỏi làm gì? Cô cũng đầu rảnh rồi quan tâm, thương mà đến cô nhi viện thì một là cha mẹ mất, hai là bị vứt bỏ. Nguyên nhân khác nhau kết quả lại chỉ có một thế hỏi có phải quá dư thừa rồi không?

Đứa bé lúng túng, hơi xấu hổ, ngọ ngay đầu nói.

" Tại thường người ta vẫn hay thế không phải sao, à kiểu như để biết về quá khứ gì đó, có khi còn tránh những thứ nhạy cảm dạng vậy đó, hay thoải mái trí tò mò."

Đông An tròn mắt.

" Một nào."

Người ta thường vậy thì liên quan gì cô?

Khi không bị nhét một quá khứ không liên quan gì tới mình, tổn hao trí não, hao tổn con tim, đem một nhọc chứ được gì. Phức lắm, tốt nhất lo phần mình là ổn.

Wilt nghe Đông An nói thẳng quá nó nhịn không được lại thở dài.

" Kì lạ quá đó."

Nó thầm an ủi mình rằng đây là Đông An không muốn đào ra bí mật riêng tư của nó, chỉ có điều cô không giỏi an ủi nên mới dùng cách này. Đây là một

mảnh tâm tình, ài, tự dưng cảm động quá!

Đông An nhìn biểu tình của Wilt lắc đầu, chắc suy nghĩ đi đâu rồi. Đông An không biết Wilt đang cảm động vì cô, nếu biết có thể cô sẽ ca thán một câu "cảm động quá! Nhóc tự lừa dối mình một cách hoàn hảo rồi đấy!". Cô mà có lòng tốt gì chứ, ài làm kẻ ác nhiều khi cũng một lòng vì bị hiểu lầm thành tốt đấy.

Hai người cứ thế giữ im lặng ngắm cảnh, gió cứ thổi thoang thoảng mang hương thơm nhàn nhạt của hoa hồng. Đông An khẽ cười đôi lúc thế này cũng thật yên tĩnh, đã chạy thật lâu cuối cùng cũng chưa thể có được bình yên trọn vẹn. Đông An tự giễu cợt.

Wilt nhú mày nhìn sang Đông An hỏi.

"Chị cười gì thế?"

Đông An không trả lời mà nghiêng đầu qua hỏi Wilt.

"Muốn rời đi không?"

Wilt hơi khựng người, mặc dù mới gặp Đông An có hai lần, nhưng Wilt cứ có cảm giác tin tưởng cô dị thường. Lại không hiểu tại sao lại thế, chỉ có cảm giác thân thiết muốn đi theo cô thôi.

Wilt hơi suy tư, Đông An cũng im lặng không làm phiền. Đây là cuộc sống của Wilt, đôi khi một người phải quyết định một điều gì đó khó khăn dù muốn hay không. Phải có đủ can đảm lựa chọn, dù đến cuối cùng có như thế nào thì cũng không oán trách ai cả. Bởi vì đó là quyết định ban đầu mà bản thân đã kiên định, phải có trách nhiệm để gánh vác những gì mình chọn, mình làm.

Đông An vẫn thản nhiên chờ đợi, cô muốn là tự nguyện không phải là cưỡng ép. Đôi chân cô nhịp nhịp theo một điệu nhạc nhẹ chọt dập diu trong đầu, giờ phút này Đông An thả lỏng hết thảy chỉ còn lại thứ được gọi là tận hưởng.

Wilt vẫn ánh mắt phức tạp nhìn Đông An, lòng nó gợn sóng. Rất nhanh ánh mắt lại kiên định hỏi.

"Chị muốn tôi đi theo sao?"

Đông An nhếch mép, giọng đều đều, len lỏi theo cơn gió đánh mạnh vào lòng Wilt.

"Sai rồi, là nhóc muốn hay không. Chứ không phải tôi!"

Wilt mỉm cười đúng vậy, là nó muốn hay không. Là nó quyết định, đây là Đông An tôn trọng nó, cho nó đúng với quyền lợi của nó. Vậy còn có lí gì mà ngần ngại nữa? Wilt cười tràn đầy tự tin nói.

"Muốn, nơi này không phải nơi mà tôi thuộc về. Tôi tin tưởng đi chỉ có đi theo chị tôi mới tìm được nơi tôi nên đứng."

Đông An nhún vai, nhìn Wilt với ánh mắt "chưa dứt sữa mà hùng hồn đòi uống bia rồi".

"Chớ vội, dùng hành động đi. Lời nói gió bay."

Đông An nói xong xoay người từ từ bước đi, khoé miệng có chút độ cong nhàn nhạt.

Wilt xấu hổ, sao không ngẫu gì hết, không phải nhân vật trong manga thường ngẫu vậy sao?

Ài quả nhiên là lừa người.

Đời không như mơ vẫn là nên bớt ảo tưởng sức mạnh!

Wilt không ngừng xì mũi làm bầm.

Đông An dừng chân, hơi nghiêng người ra sau gọi.

"Wilt, đứng đó làm gì, còn không đi mau."

Wilt nhìn thấy mặt Đông An nhăn nhó gọi, cũng không có khó chịu mà có chút vui vẻ. Người như vậy mới là người hần biết, thích trêu ghẹo người khác một cách không thương tiếc, thái độ thay đổi bất thường à. Wilt nhanh chân chạy theo, miệng còn không quên hô.

"Tới ngay đây!"

Dưới cái nắng dịu của mặt trời, hai bóng người đổ lên mặt đất một lớn một nhỏ cùng bước đi. Lâu lâu lại trêu ghẹo nhau, chê bai nhau một xí. Lại cứng đầu cãi nhau, rồi lại cùng bật cười một cách hài hoà.

Cách thức ở chung kì cục!

Chương 80: Hóng thị!

Đông An làm giấy tờ nhận nuôi Wilt xong xuôi, liền dẫn Wilt về nhà thích nghi hoàn cảnh. Wilt là con lai nên mặt trắng môi hồng, mũm mĩm xinh xinh, đáng người vượt trội hơn so với đám bạn lứa tuổi, tay chân thon gọn tóm lại Đông An cho một cái đánh giá "không thành công vẫn dư sức thành thụ".

Wilt bị Đông An vút cho chế độ lười để ý, nhưng Linh Ưu Ly thì suốt ngày bám đuôi Wilt. Con hàng ngày thích loại mặt trắng, Viêt Uy sẽ có một đối thủ xứng tầm.

Công ty DN của Lục thị đã có vẻ dễ xoay sở hơn hồi đầu, nhưng Linh Ưu Ly vẫn đi làm để tiếp tục gây sức ép cho công ty DN.

Thế là việc dẫn Wilt đi mua đồ dùng liền giao lại cho Đông An. Mặc dù cô thập phần không muốn nhưng suốt ngày bị Linh Ưu Ly ca thán nên cô đành giờ chân xin hàng. Vác cái xác một nhọc, chẳng vui về gì đi hộ tống Wilt mua đồ dùng cần thiết.

Đông An ngồi nhâm nhi li cà phê sữa tại khu ăn uống của trung tâm mua sắm, hết thời bọt lại thờ dài.

Lười biếng! Cô muốn lười biếng!

Đông An thôi bọt không vui nhìn Wilt.

Wilt lên tiếng.

"Này chị đừng làm thế có được không? Người ta đang nhìn chăm chăm chị đó."

Đông An ngừng thôi bọt liếc mắt, kinh bi nói.

"Đó là việc của họ."

"Chị đừng có hờn dỗi mãi được không, thú thực chị nên đi ra ngoài nhiều hơn cho thoải mái."

Đông An xì mũi.

"Ăn ngủ mới là vương đạo."

Ai hờn? Rảnh rồi calo vào mấy thứ trâu thế.

Cô thích ở nhà, ăn rồi ngủ thế mới là cuộc sống.

Trên đời này cần có vài con sâu mọt!

Cô tình nguyện làm sâu gạo! Ăn bám phá hoại, lâu lâu nhảy vô chọt cho người ta cháy nhà là được. Chuyện khác không cần nghĩ nhiều, mệt não!

Khoé môi Wilt giật giật.

"Sẽ béo, vừa béo vừa xấu... Chị chắc sẽ không muốn người ta nhìn chị mà tưởng nhìn quỷ đúng chứ."

Đông An dăm chiêu nhìn Wilt nói một câu mà Wilt muốn khóc ngắt.

"Chị sẽ làm con quỷ đẹp nhất thời đại."

Wilt im lặng, được rồi không nói lí thì không nên chấp nhất, mạch nào để chấp thành hồng.

Wilt ăn hăm bơ gơ một lát, Đông An cũng uống xong cà phê. Hai người lên tầng trên mua đồ dùng cá nhân cho Wilt, vốn là ngày nghỉ nên cũng khá đông. Đông An vòn quanh trong khi Wilt lựa đồ, chẳng có gì đặc sắc khiến cô chán đến mức muốn đâm đầu tự tử.

Đội Wilt chọn xong xuôi hết đồ dùng, Đông An muốn gắn tên lửa vào dất nó đi thanh toán. Nơi này vừa chán vừa ồn, chốn thị phi không nên ở, không nên ở à.

Cuối cùng cũng thanh toán hết Wilt mua đồ cũng không quá nhiều, chỉ vài ba túi quần Áo, còn lại đã có Linh Ưu Ly lo cô chẳng cần mua thêm.

Đông An đang chán ngán bước đi lẻ mề thì bỗng dưng có thú hấp dẫn thu hút cô.

Ái chà! Trùng hợp ghê!

Lục Mộng Diệp cùng đi chung với Mạch Nhất Tôn khoác tay rất thân mật à nha! Nhìn vào chẳng khác nào CP.

Đông An nở nụ cười kì dị.

Công ty DN dạo này còn mới chưa kịp ổn định liền có thời gian dạo chơi rồi, ngon phết nhỉ. Không biết tên Hoắc Đình La làm gì mà bỏ quên con hàng này để nó chạy rong rồi.

Đang chán thiết hay có trò vui để xem.

Hôn phu đã có còn dám "hồng hạnh xuất tường", bộ tính hai tay ôm hai anh, hai chân kẹp một anh à? Tham thì thâm à, quá lộ liễu rồi nha!

Tự mình show hàng thì lát sau đừng có trách người khác nhìn!

Wilt nhìn sang Đông An nhú mày khó hiểu, mới ừ xụ như bánh bao chiều thế nào mà giờ tràn đầy năng lượng thế này. Rõ ràng không có uống tăng lực mà, Wilt mơ hồ nhìn coi có thứ gì làm Đông An hứng thú. Nhưng rất tiếc nó mới tiếp xúc với cô không lâu nên chẳng phát giác gì.

Wilt kéo tay Áo Đông An hỏi.

"Chị sao thế? Nụ cười rất dọa người đó, nên thu lại thì hơn."

Đông An chớp mắt nhìn Wilt.

"Thật sao?"

Wilt gật đầu.

Đông An đưa tay xoa mặt.

Không! Cảm xúc rất tốt mà, da trắng mịn màng, răng đều môi hồng, xinh đẹp thế này cười làm sao dọa người được.

Đúng vậy! Chỉ có xinh đẹp hơn chứ không có xấu hơn.

Đông An chếp miệng mấy lần.

Đúng lúc xoay đầu lại thì Lục Mộng Diệp cùng Mạch Nhất Tôn đã đi ra ngoài cửa trung tâm mua sắm.

Đông An hào hứng quay lại nói với Wilt.

"Đi."

Xong bước theo phía Lục Mộng Diệp.

Đang buồn chán, đi theo biết đâu lại có chuyện hay để suy ngẫm. Thuận tiện bỏ thêm một vài cục đá xuống giếng cũng không thành vấn đề.

Gì chứ mấy chuyện thế này cô lại rất có hứng thú à nha. Sống là phải lấy phương châm "cười trên nỗi đau người khác" để làm niềm vui!

Wilt chạy theo, cao giọng hỏi.

"Chị chạy đâu mà vội vậy?"

Đông An bước chân cũng không ngừng lại, nhếch miệng cười trả lời cộc lốc.

"Hóng thị."

Wilt nghếch mặt, nó không hiểu, ý tứ gì đây. Bộ sắp có chuyện gì vui lắm sao? Mang theo bộ mặt mơ hồ Wilt bước theo Đông An. Sao người lớn lại khó hiểu thế cơ chứ, nó lại bực bội, nó quyết tâm nhanh chóng lớn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Đa Nhân Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.